MUSIKMAGASINET

GAFFA

GRATIS

Talking Heads

Anne Linnet
Bob Dylan
Billy Joel

Intellectuals
Frede
Rock i Madrid

NR. 31 - SEPT. '86

Elisabeth med band

Genlyd fejrer 10 år på banen

Pladeselskabet Genlyd's Galla den 10.9. vil præsentere en meget stor del af de ca. 10 artister, Genlyd har under sine vinger. Og bemærkelsesværdigt er det, at de 10 netop i år klarer sig forbavsende godt på den danske scene. **Gnags** er LP-aktuelle med »Plads til begejstring«, **Thomas Helmig**, der sammen med sine Bros. er ved at afslutte en kæmpeturné, hvor han har været landet rundt siden foråret. **Elisabeth**, der søsatte »Lystens Ø« i foråret, **Lars Muhl**, der først nu starter sin turné med den meget anmelder-roste LP »The Glorius Art o f Breaking Little Girls Hearts and Blowing Big Boys Brains« sammen med bandet The Human Beings. I øvrigt præsenterer **Donna** numre fra sin kommende LP, der forventes i forretningerne i løbet af oktober. I øvrigt skal der efter programmet være plads til gøgl og overraskelser og mon ikke **Mek Pek** vil ha et stort ord at skulle have sagt i denne forbindelse.

Som man kan se af den foregående opremsning af pladeselskabets aktiviteter, er der sket betydelig fremgang i dette jubilæums-år for Genlyd. Pladeselskabet fylder officielt 10 år, men i virkeligheden er det 11, men sidste år prægedes af intern oprydning og omstrukturering, så dér var der ikke plads til at arrangere Fødselsdags-Galla. Men måske passer 1986 osse bedre til at fejre jubilæumsfestlighederne, idet 1986 osse betegner et 20-års jubilæum for Gnags' første offentlige optræden. For 20 år siden hed de Those Gnags og spillede i området omkring Skjern. Og Gnags er om noget det band, der igennem mange år næsten har stået som indbegreb af Genlyd. Det har ind imellem givet problemer. Det har ofte lydt, at pladeselskabet Genlyd ville gå på røven den dag, Gnags gik i opløsning. Gnags har med sit store pladesalg fungeret som økonomisk paraply for de andre bands under selskabet. Af samme grund har der ligget et indirekte pres på gruppen, fordi det var den, der kunne skaffe kugler hjem til at overleve. – »Men det har på det sidste lettet meget«, siger Jesper Bay fra pladeselskabet Genlyd. »Efter vores satsning på Thomas Helmig Bros. og på Elisabeth solo, har dette forhold rettet sig betydeligt op. Det er dog ikke det eneste, der er sket«, tilføjer Bay ivrigt. »Vi er både i konkret og i overført betydning flyttet en ½ etage op. Det betyder, at vi satser 100% professionelt både i markedsføring og med hensyn til kvaliteten af de produkter, der får lov at slippe ud på markedet«.

Ved redaktionens lukning var der næsten udsolgt til koncerten i Vejlby-Risskovhallen, så fik du ikke billet i denne omgang, må du ta de optrædende pø om pø i løbet af efteråret.

h-a.

A-HA, *den norske trio som inden for det sidste års tid har opnået verdensberømmelse med deres debut-LP »Hunting High and Low« har nu annonceret deres første koncert i Danmark. Koncerten løber af stablen den 27. november og det er i Valbyhallen det sker, billetsalget er startet.*

Med Lenin i baglommen

– Easterhouse og Droogs i Musikcafeen tirsdag den 23.9.86.

Den 23/9 dukker grupperne Droogs og Easterhouse op i København – nærmere bestemt i Musikcafeen.

De fleste sidder garanteret med en bestemt tanke i baghovedet: Hvem pokker er Droogs og Easterhouse?

Ingen af dem er dog de rene novicer.

Droogs har, ud over et væld af singler, udgivet en LP »Stone Cold World«, som har fået god kritik i USA, hvor gruppen kommer fra. »Stone Cold World«, har været pænt placeret på de amerikanske hitlister bl.a. i bladet Rock Pool. Der har altså været en vis bevågenhed omkring gruppen.

Bandets musik ligger i forlængelse af de psykedeliske californiske 60'er-bands tilsat en del 1977-78 punk. Manchester-gruppen Easterhouse er stilmæssigt Joy Division i 1986-indpakning, tilsat lidt Doors, en del punkenergi og en samling gode tekster med sociale og politiske undertoner.

Easterhouse er opkaldt efter et arbejderkvarter i Glasgow, og det er disse menneskers forhold, der interesserer gruppen. Sangene på LP'en en »Contenders« er fra ende til anden skrevet for, til og om arbejdere.

»Contenders« har i øvrigt opnået meget flotte anmeldelser overalt i den engelske musikpresse. Kritikerne var opmærksomme fra den første single, »Whistling in the Dark«, der blev udnævnt til »Single of the Week« i musikbladet NME og follow-up-singlen »Inspiration« blev »Single of the Week« i konkurrent-bladet Sounds.

Easterhouse – Live er, ifølge rygterne, en stor oplevelse. Der er masser af liv på scenen, kombineret med en fane fra »The Revolutionary Communist Party« og provokerende guitar-lydmure kreeret af bandets to guitarister, Mike Murray og Ivor Perry. Sidstnævnte kaldes den bedste guitarist siden Johnny Marr af chefen på pladeselskabet Rough Trade.

Netop Johnny Marrs gruppe, The Smiths, har optrådt som fødselshjælper for Easterhouse. The Smiths bad gruppen om at være opvarmningsband på den sidste turne. Easterhouse kom, så og sejrede. Successen var i hus.

Mød op i Musikcafeen og få serveret en forklaring på den engelske arbejderklasses problemer af i dag – Men forvent ikke at få verdensrevolutionen i fiks og færdig indpakning. – Du må nøjes med en masse god rockmusik. Men det er heller ikke at foragte.

Claus Windfeld

GAFFA udgives af: Den selvejende institution, Musikmagasinet GAFFA, Guldsmedgade 23, o.g., 8000 Århus C, tlf. 06 – 12 98 99.
Ansvarshavende for dette nummer: Henrik Adler, Dorthe Nielsen, Kirsten Jacobsen.

Medarbejdere ved GAFFA: Per Reinholdt Nielsen, Claus Winfelc , Henrik Adler (h-a), Troels Hulgaard (troels), Bo Sørensen, Dorthe Nielsen, Steen Sonne, Jan Due, Susanna Neimann, Susanne Kier, Kaj Lehmkuhl, Erik Sloth, Eva Johansen, Helle Kjærulf (hk), Jan Eriksen, Robert Borges (RAB), Martin Kongstad, Nanna Reimers, Kristian Boris, Ruben Jacobsen, Jan Jul, Mads Kastrup, Arne Vollertsen, Kirsten Jakobsen, Janne E. Møller, Lars B. Jørgensen og Peter Bennet.
Annoncer: 06-12 98 99. Dorthe Nielsen, Kirsten Jakobsen.
Lau out: Kirsten Jakobsen.
Sats: Jysk Fotosats.
Tryk: Hornslet Bogtrykkeri.
Oplag: 80.000 eksemplarer.
Deadline for næste nummer: redaktionelt: 15/9. Annoncering: 19/9.
GAFFA udkommer næste gang den 1/10.

Gironummer: 4 376 897.
ISSN: 0109-0097.

Forsidefoto: Talking Heads.

København: Vesterbrogade 107E, 1620 Kbh. V, tlf. 01 – 21 64 33, hele ugen kl. 12-16, undt. tirs. kl. 10-16.

KØBES

Ventilbasun, 500-1500 kr., købes. Ole Mechlenborg, Bakkevej 12, Hammershøj. tlf. 06 45 17 00.

"POWER CAT"
Pa udlejes:
Pris eks.: 16 kn./1 kw. med monitor og 10 kw. lys... 1800 kr.
Lille cafeanlæg med monitor... 1000 kr.
Priser incl. fragt og betjeningsmandskab.
- 06 41 44 33

KØB IKKE
din flybillet
før du har talt med...
inter·travel
Lavpriser til alle verdensdele
01.150077

SE HER:
NY RAM CASETTE
128 nye fede lyde for DX 7!!!
Programerbar memory for DX 7 og RX 11
Kr. 1.995,00
Sendes overalt
Telefonbestilling modtages på 03650290

FANGEL MUSIK KØGE
NØRRE GÅGADE 36.
4600 KØGE
TLF: (03) 65 02 90

EN KLASSE FOR SIG

MKS-20 **kr. 15.950,-**

Rolands nye Super JX-10 synthesizer er ganske enkelt den mest avancerede i sin klasse.
Super JX er en 12 voice polyfonisk synth, der bruger hele
2 DCO'er til hver voice. Den frembringer derfor lyde, der får selv blaserte professionelle til at spidse ører.
Også dine fingre føler sig hurtig hjemme på JX-10'eren. Den er nemlig udstyret med både anslagsfølsomhed og aftertouch.
Og selve keyboardet består af 76 vægtede tangenter. JX-10 giver dig tre key modes at vælge imellem. Split, Dual og Whole.
Og siden du kan kontrollere MIDI lydkilder på begge sider af den flydende split, er JX-10 også velegnet som mother-keyboard.

JX-10 og lydmodulet MKS-20 er det perfekte keyboard setup. Med JX-10 kan du kontrollere de naturlige
klaverlyde i MKS-20. Lydene i modulet er baseret på SA-syntesen, der muliggør en helt igennem realistisk og udtryksfuld
gengivelse af akustisk klaver lyd. MKS-20 har otte grundlyde:
Tre akustiske klaverer, cembalo, clarinet, vibrafon og to el-klaverer.

100 lyde ligger på lur i JX-10'erens hukommelse og 50 kan lagres på cartridge. Alle disse lyde kan kombineres til 64 patch presets.
JX-10 har desuden en indbygget sequencer. Den giver dig mulighed
for at spille solo på den øvre del af keyboardet, mens sequenceren akkompagnerer i bunden!
Hvis du har lyst til at spille på en synth, der let og elegant svæver hen
over hovedet på sine konkurrenter – så prøv Super JX-10.
I Roland-Centret kan du få luft under vingerne.
Super JX-10 **kr. 23.950,-**

ERVACO KØBENHAVN

ROLAND CENTER

Roland

Hjørring: Musikhuset Arne, 08-92 03 00. **Aalborg:** Hagstrøm Musik, 08-13 29 01. Knud Eskildsen Musik, 08-18 52 00. Musikcentret, 08-13 19 66. **Thisted:** Thy Musikcenter, 07-92 00 77. **Viborg:** Knud Eskildsen Musik, 06-61 21 15. Musiklageret, 06-61 05 40. **Randers:** Centrum Musik, 06-43 37 00. **Holstebro:** Alfred Christensen Musik, 07-42 33 44. **Herning:** Knud Eskildsen Musik, 07-12 18 77. **Silkeborg:** Bjørnholt Musik, 06-82 26 44. **Aarhus:** BJ Musik, 06-13 73 33. Hagstrøm Musik, 06-12 56 55. **Vejle:** Musikhuset, 05-82 09 22. **Erritsø, Fredericia:** MH Musik, 05-94 10 55. **Esbjerg:** Knud Eskildsen Musik, 05-12 30 22. **Vojens:** Tonehuset, 04-54 23 21. **Odense:** Musikladen, 09-14 00 35. **Ringe:** John Godtfredsen Musik, 09-62 20 22. **Helsingør:** Musikhuset Aage Jensen, 02-21 86 01. Musik i Helsingør: 02-22 38 11. **Frederikssund:** Svend Ove's Musik, 02-31 36 37. **Hillerød:** Musikhuset Aage Jensen, 02-25 23 21. **Hellerup:** Apollon Musik, 01-62 10 06. **København:** Hagstrøm Musik, 01-39 65 00. KW Musik, 01-13 23 13. Musikhuset Aage Jensen, 01-14 29 00. Super Sound, 01-32 50 88. **Holbæk:** G-nøglen, 03-44 10 80. **Roskilde:** Stokvis Musik, 02-35 06 24. **Solrød Strand:** John's Musikhus, 03-14 22 14. **Køge:** Fangel Musik, 03-65 02 90. **Slagelse:** HO Musik, 03-52 80 50. Musikhuset Aage Jensen, 03-52 27 28. **Næstved:** Musikhuset Aage Jensen, 03-73 14 66. **Nakskov:** Musikcentret, 03-92 08 53. **Rønne:** Bornholms Musikcenter, 03-95 15 44.

Østtysk rock til Danmark

Der er sikkert ikke mange, der kender til østtysk rockmusik. Nu skulle chancen være der til at stifte bekendtskab med vores nabolands rockmusik, idet et af landets bedste rockbands, Puhdys, gæster Danmark i september. Det sker mandag den 8. i Musikcaféen i København og den 9. på Motown i Århus. Puhdys spiller traditionsbundet rockmusik fra tiden omkring 1970 og spiller meget ørefaldende musik.

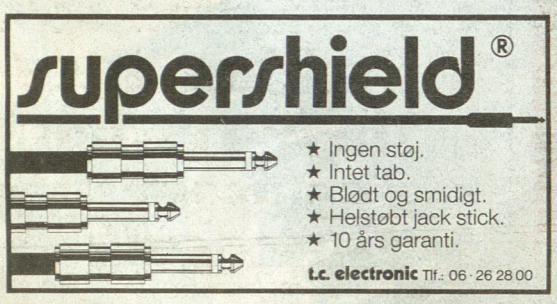

Steen B. Jørgensen en af de medvirkende i filmen »Et skud fra hjertet«, nej det er ikke ham fra Gasolin.

Dansk film og rockmusik

– Michael Falch og Lars Hug har leveret materiale til 2 premierefilm i september.

Danske filmproducenter synes for alvor at ha fået øjnene op for den danske rockscene. Det begyndte forsigtigt for 10 år siden med Sebastians indspilning af musikken til filmen »Du er ikke alene« og senere har osse Elisabeth skrevet musik til filmen »Susanne & Leonard«. Anne Linnet har skrevet musikken til den kommende premiere på filmatiseringen af Tove Ditlevsens »Barndommens gade« hvor musikken allerede er udsendt og fyldigt omtalt i dette nummer af GAFFA.

Men allerede i september kan man glæde sig over udsendelsen af to film som to af den danske rock-scenes kendte skikkelser har medvirket til. Det gælder »Mord i mørket«, hvor Michael Falch spiller hovedrollen og har skrevet musikken. Lars Hug nøjes med at skrive musikken til filmen »Et skud fra hjertet«.

»Mord i mørket« er en film baseret på forfatteren Dan Turell's krimiserie om en københavnsk journalist, der roder sig ind i opklaringen på forskellige snuskede forretninger på Vesterbro i København.

»Et skud fra hjertet« er en fremtidsfilm om Danmark efter årtusind-skiftet og efter Danmarks indtræden i Europas Forenede Stater. Man følger en fængslet dessertør og hans fangevogters rejse gennem det øde og hærgede Europa og samspillet mellem de to afdækker nye og overraskende relationer. I en birolle ses iøvrigt Steen Birger Jørgensen fra The Sods.

Michael Falch udsender en splinterny LP i oktober og det forlyder fra velinformeret kilde, at Lars Hug er gået i tænke-tank med henblik på udsendelse af LP i begyndelsen af det nye år.

h-a.

K3
FREE WAVE SYNTHESIZER
KAWAI

Med FOSTEX X-15 kan du optage i ægte multispors-teknik, når og hvor du ønsker det.

Demobånd, øvemaskine, AV-brug og reportagemaskine – kun fantasien sætter grænser for mulighederne.

FOSTEX MN-15 minimixer med compressor er incl. i prisen.

Ny pris
KUN kr. 4.995
incl. moms

expert radiohuset
Frederiksgade 16-18 · 8000 Århus C · Tlf. 06-13 01 22

SLT
Studie- & lydteknik ApS
Skjulhøj Allé 57 / DK-2720 Vanløse
Telefon 01-71 33 44

Bundsolid Rock'n' Roll med Frankie Miller

Bryan Adams, Rod Stewart og Bad Company er nogle af de navne, man straks kommer til at tænke på, når man hører Frankie Miller. Han er en typisk repræsentant for den traditionelle rockbølge, der har gode tider for øjeblikket efter B. Springsteens megasucces sidste år og den internationale musikscenes mangel på nye bølger.

Og mens vi venter på dem, er det musikere som Frankie Miller, der får deres chance. Musikere, som under punk/new wave bølgen ikke ville være kommet ud over den lokale klub-scene, får nu tilbud fra store pladeselskaber, som de ellers aldrig ville turde drømme om. Frankie Miller, der er vokset op i Glasgow i et hjem med klaver, startede sin karriere som 7-årig i lokale småbands, og en halv snes år senere spillede han på den lokale pub-scene, hvor han mødte Nick Lowe på studietur med Brinsley Schwarz. Frankie Miller droppede karrieren som eletriker og fodboldspiller og gik i studiet med de to ovennævnte herrer og indspillede sin første LP.

I 1986, med 8 LP'er bag sig og et mellemstort navn i England, er Frankie Miller aktuel i Danmark, hvor der vist ikke er mange, der har hørt om ham. Han har lige udgivet sin 9. plade »Dancing in the Rain« med et solidt hold bag sig. Medkomponist på pladen er Jeff Barry, der er ophavsmand til en lang række 60'er hits, fx. »Be My Baby«, »River Deep, Mountain High« og »Baby I Love You«. Han og Frankie Miller har på »Dancing in the Rain« leveret en række solide rock/pop hits, der rækker fra den tunge, Free/Bad Company-agtige »Do It Till We Drop« til »Gladly Go Blind«, som Rod Stewart kunne have sunget.

Mindelserne om Free og Bad Company er ikke tilfældige, da trommeslageren på pladen, Simon Kirke, i sin tid spillede i begge bands. Guitarist er Brian Robertson, der tidligere har vredet strenge i Thin Lizzy og Motorhead. Af andre notabiliteter, Frankie Miller har fået hevet i studiet i New York, kan nævnes Chris Spedding og Bonnie Bramlett fra Delaney, Bonnie & Friends, hvis nogen kan huske dem fra sidst i de glade 60'ere. Produceren John Jansen har med disse folk skabt en pop-rock plade uden skarpe kanter, som vil kunne gøre sig hos det bredere rockpublikum uden hang til det ekstreme. Den bundsolide rock'n'roll uden glimmer og sort tøj vil vi få en chance for at se her i Danmark, når Frankie Miller, der også spiller lidt guitar, sammen med Simon Kirke, Brian Robertson og bassisten Chrissie Stewart spiller op til dans, første gang i Huset i Århus 12.9. og anden gang 23.9. i Montmartre i København.

torben didriksen

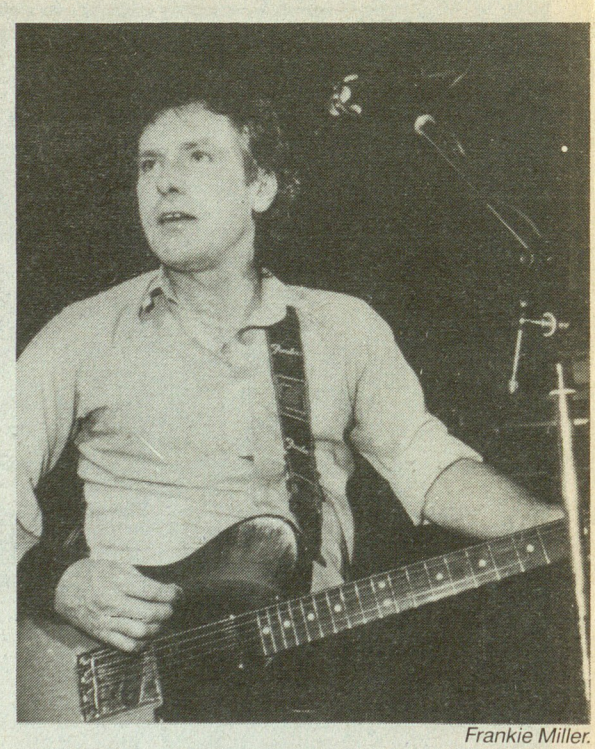

Frankie Miller.

Stevie Ray Vaughan i Saga

Texas bluesguitaristen **Stevie Ray Vaughan** og hans **Double Trouble** spiller i Saga i København, **fredag den 12. september.**

Stevie Ray Vaughan (S.R.V.) blev kendt af det store publikum for hans medvirken på David Bowie's »Lets Dance« album. Hvorledes S.R.V. kom til at spille med Bowie er en sand solstrålehistorie fra det virkelige liv. Den skal da også kortfattet bringes her: Mick Jagger havde i 1982 hørt om S.R.V. and Double Trouble!

Derpå blev bandet inviteret til at spille ved en privatfest afholdt af Rolling Stones. Dette medførte at S.R.V. and Double Trouble blev engageret til Montreux-festivalen. Blandt publikum dér, var selveste David Bowie osv. osv.. Men sandelig om ikke også Jackson Browne var til stede. Jackson Browne blev så begejstret for bandet, at han kvit og frit tilbød en pladeindspilning i hans eget studie. Dette udmøntede sig i LP'en »Texas Flood«, der solgte 250.000 eksemplarer. Et bemærkelsesværdigt højt tal for en traditionsbunden bluesplade. Senere fulgte LP'en »Couldn't Stand That Weather« og sidste år kom »Soul to Soul«.

At S.R.V. altså har haft det held at-blive-hørt-af-de-rigtige-mennesker-på-det-rigtige-tidspunkt skal han nu ikke klandres for. S.R.V. spiller fabelagtigt godt guitar. Hans forgyldning af f.eks. »Cat People« og »China Girl« på »Let's Dance«-albummet står frisk i erindringen. Men hans indsats på »Soul to Soul« vidner om en bluesmusiker af det helt store format. Stilsikkert og uden at overspille bruger han løs af den mangfoldige bluestradition. Albert og BB King, Albert Collins, Jimi Hendrix og selv jazzblues-folk som Jimi Smith og Kenny Burrell hører til S.R.V.'s musikalske bagland. Dette kunne meget let udvikle sig til stilforvirring og efterplapreri, men ikke her! Stevie Ray Vaughan har et stort stort blueshjerte og det kan høres i hvert eneste nummer på Soul to Soul.

Sålangt tilgiver man gerne, at han til tider går endog særdeles tæt på Jimi Hendrix. F.eks. i åbningsnummeret »Say What!« og »Come On« – et Earl King nummer, Hendrix også indspillede.

S.R.V.' stærkeste side er nok den »sumpede« shuffleagtige Texas blues. I numre som »Ain't Gonna Give Up Love« og »You'll Be Mine« (Willie Dixon). Her synger/græder guitaren, hvilket den kun antydningsvis fik lov til på Let's Dance pladen.

Hvorfor spiller S.R.V. ikke i Århus? Det er længe siden, der har været gang i Stakladen.

P.S. S.R.V. and Double Trouble udgiver snart en liveplade.

Jan Due

logos
covers
plakater
annoncer

GRAFISK TEGNESTUE
JAN TVERÅMO
PAKHUSTORVET 2
BOKS 326
6000 KOLDING
TELEFON 05 50 28 77

EUROPÆISKE
MUSIKINSTRUMENT FORSIKRING

EUROPÆISKE

Dækker over hele verden

RING OG FÅ BROCHURE TILSENDT

EUROPÆISKE
REJSEFORSIKRINGS A/S
Vesterbrogade 84, 1620 København V
Tlf.: 01 - 31 27 01, Telex: 16864
Tlgr.adr.: Europæiske
Reg.nr. A 86

Fornemt jazzbesøg

Sidste forår havde »Den rytmiske aftenskole« i Århus besøg af to af den nyere jazz' musikere og pædagoger. I to dage blev byens musikere undervist af saxofonisten David Liebman – tidligere blandt andre Miles Davis – og pianisten Richard Beirach, der blandt andet har spillet med Stan Getz.

Kurset blev afsluttet med en koncert – desværre var det hovedsageligt eleverne, der viste, hvad de havde fået ud af de to dage. Kun i ganske få indslag var der lejlighed til at lytte til læremestrene. En smule skuffende for de mennesker, der var mødt op, netop på grund af de to.

Men nu er chancen der. Under den århusianske Festuge møder Liebman og Beirach op – denne gang med egen gruppe – »Quist«, der foruden de to består af Ron McClure, bas og Billy Hart på trommer.

Liebmans og Beirachs samarbejde går helt tilbage til 1970 – kun afbrudt et par år for at hellige sig solokarrierer.

Talrige er de kurser, de har undervist på, og en lærebog i »Small Group Improvisation« er det også blevet til, samt en del pladeindspilninger, både i duoform og sammen med grupper.

Deres musik bygger på et par årtiers jazztradition – Liebman er ud af Coltraneskolen, men i deres musik forstår de også at tilføre et nyere tonesprog.

Beirach er en moderne pianist, der spiller i en blanding af Keith Jarrets melodiøse stil og Chick Coreas percussive måde at udtrykke sig på. For mig at se er arrangementet på Huset den 8. september med »Quist« absolut toppen af, hvad Festugen byder på inden for jazzgenren.

troels

Soul To Soul-festival i Århus

Youssou N'Dour & Les Super Etoiles de Dakar kommer til Århus Festuge.

Forholdet mellem Europa & Afrika kan til daglig let opfattes som en envejskommunikation af udviklings- & politisk støtte til de afrikanske folk. Op igennem 70-erne og især nu i 80-erne er en balance imidlertid ved at blive etableret – i hvert fald på det kulturelle område. Flere og flere afrikanske musik-, danse- & teaterensembler finder vej til Europa & USA med deres kraftfyldte budskab om en anden virkelighed. Denne frugtbare udveksling når en foreløbig kulmination på lokalt plan ved **Soul To Soul Festivalen** i Århus Festuges første week-end. Festivalen finder sted i Marselisborghallen samt Teatercaféen i Tivoli Friheden, hvor Festugen foruden afrikansk teater, dans og litteratur præsenterer gruppen **Youssou N'Dour & Les Super Etoiles de Dakar**. N'Dour og hans superstjerner fra Dakar – hovedstaden i Senegal – har allerede fået Paris, London, New York & ikke mindst Roskilde '85 til at overgive sig til deres magiske blanding af traditionel »griot«-sang, talking-drums, kora (harpe) og moderne musikteknologi. Ensemblet består af ikke mindre end 14 musikere, foruden N'Dour (vok.) 4 andre vokalister /. N'Diaye, N. Menheim, R. Diallo, som osse spiller sax, samt A. Seck, der også danser. De tre guitarister J. M'Baye, D. Gassama & P. Oumar. K. Gueye på bas, M. Samb på trompet og i slagtøjsafdelingen: M. Dieng (trommer), M. Faye (congas) & A. Thiam (talking drum).

Martin Lai

Metallica

– koncert i Saga 27. september

I begyndelsen af 80'erne gjorde den amerikanske hardcore-scene sig gældende på punk-fronten. Navne som Dead Kennedys, M.D.C. og Black Flag fra den amerikanske vestkyst udgav spændende plader, der blev fulgt op af koncerter i bl.a. Saltlageret og Ungdomshuset i årene 82-83. Musikken var lige-ud-ad-landevejen-punk, men med både alvorlige og ironiske texter, der omhandlede alverdens problemer, primært omkring det amerikanske samfundssystem. Samtidig med det, gik en ung dansk trommeslager rundt i Los Angeles og forsøgte at få gang i sit band. Lars Ulrich var navnet.

Lars Ulrich fik, efter diverse line-ups, gang i bandet Metallica, der indspillede deres første LP »Kill 'Em All« i 83. Bandet har siden udgivet to fantastiske albums og nogle maxi'er. Besætningen på debut-LP'en er den samme som giver koncert i Saga, lørdag den 27. september. Foruden Ulrich på stikkerne er det Kirk Hammett på lead-guitar, James Hetfield på lead-vokal og guitar samt Cliff Burton på bas.

Bandet gav deres første koncert i Danmark i december-84, i Saga i forbindelse med udgivelsen af deres anden LP »Ride The Lightning«, som de havde indspillet i København. På »Ride...« havde gruppen udviklet deres utroligt hurtige numre, og tonsertunge riffs som også fandtes på »Kill...«. På »Ride...« havde gruppen sågar også indspillet en ballade, og ydermere var den akustiske guitar blevet indlemmet i gruppens lydunivers. Efter den fantastiske koncert i Saga og den overvældende nye LP anså jeg Metallica for at have kulmineret, men der havde jeg gjort regning uden deres LP fra i år »Masters Of...« er simpelthen opskriften på hvordan man laver heavy-metal i alle slags afstøbninger. Her er balladen om systemet og den unormale, »Welcome Home« (Sanitarium). Og budskabet er alt andet end resignation. Bl.a. lyder det i næstsidste vers: *»They think our heads are in their hands/ but violent use brings violent plans«*. Krigsmaskineriet får også et par ord med på vejen, såvel i »hastighedsprøverne«, »Battery« og »Damage, Inc.«

samt det lange nummer »Disposable Heroes« (8:14).

Netop det, at Metallica er i stand til at udvikle deres hurtige og tunge musik ved hjælp af soloer og geniale breaks, gør dem til et enestående band i en stil, der ellers hurtig bliver monoton og klichépræget. Efter 68-oprørets død, den stereotype punk uden glød ligger bevægelsesmulighederne i Saga den 27. september. Jeg selv hører stadig råbet fra Roskilde: *»Living on your knees, conformity/or dying on your feet for honesty«*.

– Jam

Vi spiller på Radio

– mens Jacob Haugaard og Claus Carlsen spiller for Sophie på Pustervig – hver dag i festugen

– det skal opleves!!!

RADIO CLOTHING COMPANY

SOHO

ROSENSGADE 30
ARHUS C

TELEFON
06-12 22 89

-herretøj fra Sophies tøjhus...

KONKURRENCE

Svar på følgende spørgsmål og deltag i konkurrence om Talking Heads' nye LP. Indsend kuponen til GAFFA, Guldsmedgade 23 o.g., 8000 C, inden d. 16/9. Husk at skrive tydeligt navn og adresse.

1. Hvor mange medlemmer er der i Talking Heads?
2. Hvad hedder bassisten i gruppen?
3. Hvad var titlen på gruppens sidste LP?

Forrige konkurrences vindere af Kim Larsens »Forklædt Som Voksen« blev: Per Søby Hansen, Kbh. S., Pia Nielsen Odense, Margit Broxgaard, Svendborg, Niels Christiansen, Esbjerg, Karen Sejer Hansen, Århus V., Dorte Kristensen, Hillerød, Svend Erik Laursen, Randers, Winnie Hansen, Silkeborg, Claus Berg, Bagsværd og Anna Grethe Nielsen, Vejle.

GAFFA ønsker de heldige vindere tillykke med pladen.

1. .....
2. .....
3. .....

Navn: _____

Adresse: _____

_____

Indsendes til GAFFA, Guldsmedegade 23, 8000 Århus C.

UB40;"Rat In The Kitchen"
NYT ALBUM - LP/MC/COMPACT DISC
incl. hit-singlen "Sing Our Own Song"

FREDE;"Ny"
SOLO ALBUM - LP/MC/COMPACT DISC
incl. "Fri" - Produceret af Søren Wolff

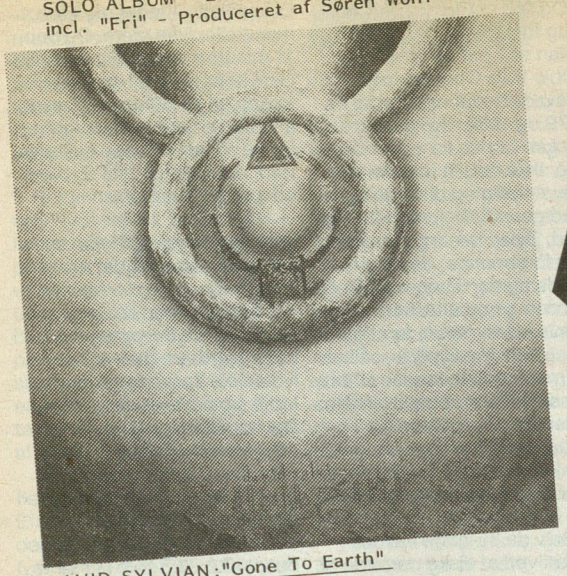

DAVID SYLVIAN;"Gone To Earth"
NY DOBBELT - LP/MC/COMPACT DISC
Feat. Robert Fripp, Bill Nelson o.m.m.a.

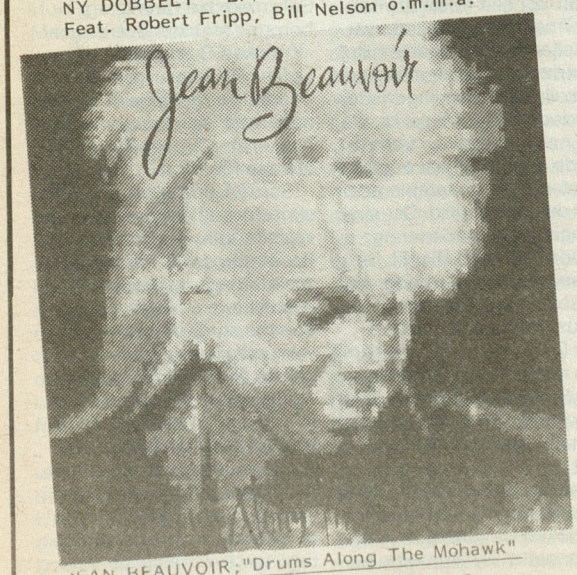

JEAN BEAUVOIR;"Drums Along The Mohawk"
DEBUT ALBUM - LP/MC/COMPACT DISC
incl. "Feel The Heat" fra filmen "COBRA"

go electric!

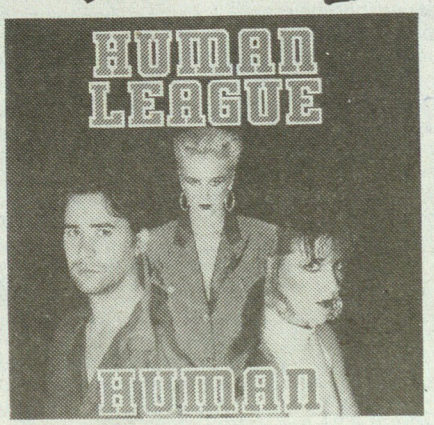

HUMAN LEAGUE;"Human"
NY 7" & 12" SINGLE
fra kommende LP; "Crash"

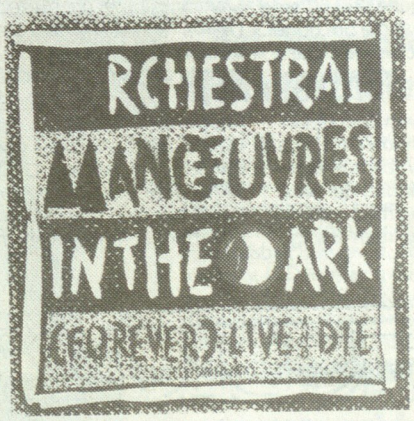

O.M.D;"Live And Die"
NY 7" & 12" SINGLE
fra kommende LP;"The Pacific Age"

Virgin LongPlayers På Vej Ind: ALBERTE/"Lige På"
KILLING JOKE/"Brighter Than A Thousand Suns", XTC/"Tba",
WORKING WEEK/"Companeros", HELEN TERRY/"Blue Notes",
LOOSE ENDS/"Zagora", JERMAINE STEWART/"Frantic Romantic" m.fl.

Det er ikke nødvendigt, at være fyldt 35 for at elske Bob Dylan – men det er en klar fordel.

Stjernen, Myten og Forræderen Bob Dylan

I anledning af udsendelsen af Bob Dylans seneste LP »Knocked Out Loaded« causerer Lars Madsen i disse spalter over Dylan gennem en – eller måske rettere mange – epoker af rockhistorien, og gennem erindringen om en tur til Göteborg sættes pladerne i det rette perspektiv.

Yngre mennesker, som gik glip af de opreklamerede tressere og måske ikke var helt så opmærksomme i de anonyme 70'ere må nøjes med 80'ernes Dylan. Og det er der ved Gud ikke meget ved. Det er for tyndt, for rodet og for tilfældigt, når man betænker, at det handler om en sanger og sangskriver, der i sine mere end 25 år på scenen flere gange er blevet behæftet med noget, der minder om profet-status udi musikken.

Der var engang – hvor en ny Dylan-LP var en *begivenhed*. Ja, selv rygtet om en ny Dylan-LP var en begivenhed.

I 60'erne f.eks., hvor Robert Zimmermann ved siden af sit mest kendte alias slæbte rundt på et par stykker mere. »Den store stilskaber«, »Talerøret for en hel generation« og selveste »Mr. Protest Song«.

Hele den såkaldte beat-generation står i gæld til manden – fra The Beatles til The Byrds. Dylans fortjeneste var blandt andet, at sangene dér i 60'erne begyndte at handle om noget. Begyndte at forholde sig til virkeligheden, tage stilling og polemisere.

*Folke*sangeren Bob Dylan var manden i midten for en hel generation af *rock*musikere – og så alle os andre, der bare lyttede og sang med. Hvorfor og hvordan kan man stadig overbevise sig om ved at lytte til plader som »Highway 61 Revisited« og dobbelt-dækkeren »Blonde on Blonde«. Tunge sager fra midttresserne og uden forbehold noget af rockens væsentligste arvegods. Hvis man altså er gammel nok til at huske sange som »Posetively 4th Street«, »Desolition Row«, »Sad Eyed Lady of the Lowlands« og »Stuck inside A Mobile with the Memphis Blues Again«, kan man måske tilgive Dylan det meste af hans pauvre 80'er-produktion.

En produktion, der lagde ud med plader som »Slow Train Coming« (1979) og »Saved« (1980), hvor selv gamle og trofaste Dylan-freaks begyndte at ryste på hænderne.

Flippere i extratog

Det var ellers startet så godt, det hele. Med »Street Legal« – 1978-LP'en – og den verdensturné, der bl.a. bragte Dylan til Göteborg sommeren samme år. Se, dén koncert var en begivenhed, så det forslog. Alle de gamle flippere fra 60'erne med ekstratog til Sverige. Den brogede blanding af bistandshjælp og statstjenestemænd, som for en enkelt dag fik lov til at lege »der var engang«. Og hele den scenevante flok af anmeldere fra usle provinsblade til de tunge drenge på Rådhuspladsen var med på lægterne. Det kom der mange ord ud af. Om Dylan, som synes at have været langt borte alt for længe, men som nu viste at han altid havde været her. Da Dylan den dag i Göteborg til skæret af engangslightere sang »Forever Young« *troede* vi på ham – og ikke et øje var tørt.

Dem over 35 blev lettere kålhøgne – måske som et udtryk for indre lettelse. For Dylan havde trukket voldsomt på rennomeet efter »Highway« og »Blonde on Blonde«.

Ét var, at han allerede på »Blonde« var blevet lettere mystisk og åben for flere fortolkninger. Intellektuel, abstrakt og surrealistisk. Men, okay, det var man jo i slutningen af tresserne.

Næh, det var efter et par års pladepause – i selve *året* 1968 – at han sendte chockbølger gennem hele menigheden. Her, hvor det hele handlede om revolution, anti-imperialisme og 'US out of Vietnam' genopstod Dylan fra de døde som country & western-sanger. Jo, jo, højt til hest og Nashville over hele linien. På »John Wesley Harding« stod den på cowboy-historier og John Ford-mytologi med netop så meget macho, at den mere bevidste del af Dylans kvindelige publikum begyndte at sige fra. Og på »Nashville Skyline« kammede det helt over i vammelsøde kærlighedssange – med uh-uh-kor og pedalsteel-guitarer. Skræddersyet til Grand Old Opry og endnu flere sagde fra. Stilskaberes store ære var slut. Hvor det 4-5 år tidligere havde været god latin, at have Dylan på repertoiret, gik den ikke rigtig længere. Syregrupperne og de spirende polit-rockere med cover-versioner af »Lady Lady Lay« – nej vel!

Bodsøvelser i Brøndbyhallen

Der skulle hårdt arbejde og plader som »Blood on the Tracks« og »Desire« til, før man helt tilgav koryfæet. Jo, brændt barn osv. – og nu nærmede man sig nye Dylan-projekter med forsigtighed og forbehold. *Myten* Bob Dylan havde vist sig at være aldeles menneskelig – med retten til at slå skævere. *Guru'en* Dylan behøvede ikke altid mene noget. Og selv den mest forbenede Dylanolog kunne ikke få andet end banaliteter ud af sange som f.eks. »I Threw It All Away«. Og *stjernen* Dylan tillod sig at udsende almindeligheder – enten af kontraktlige årsager eller ren og skær dovenskab.

Men så godt som alt dette var glemt og tilgivet efter »Street Legal« og engangslighterne i Göteborg. Jo, jo – han kan endnu, den gamle, lød det fra folkevandringen til Sverige, der drog ud som publikum og vendte hjem som menighed.

Og lige netop dét blev der brug for i årene, der fulgte. Dylan så lyset og blev frelst. »Slow Train Coming« og »Saved« hedder pladerne fra 1979 og 1980. Og, Jesus Fuckin' Christ, for en ombæring. Ikke det, at manden var blevet hellig og diskede op med gospel. Nej, *måden*. Den Gud, Dylan besang, var ikke den forsonende, den tilgivende og den lindrende. Det var den gammeltestamentlige Jahve – hævneren, strafferen – selveste Big Brother, så selv de mest rabiate kredse i Indre Mission måtte se sig overhalet indenom. Svovlpølen og nådens fortabelse, kvinden i køkkenet eller i barselssengen og Dylan i noget, der mindede om bodsøvelser.

Selv de 35-årige havde svært ved at elske *den* side af Dylan. I maj 1981 var der Dylan-koncert i Brøndbyhallen. Troede man! Nej, der var gudstjeneste i Brøndbyhallen, hvor det eneste der manglede var kollekt-indsamlingen. Selv hærdede Dylan-freaks havde fået nok – og selv en fremragende koncert et par år efter i Idrætsparken genetablerede ikke den gamle tillid. Der skal mange gode koncerter og betydelig bedre LP'er til, før Dylan i 80'erne genvinder sin fortabte, over-styr-satte status. Bedre end »Infidels«, hvor Dylan igen fører sig frem som hedning. Og lidt bedre end »Empire Burlesque«, hvor man trods alt oplever noget af formatet og storheden.

Samarbejdet med Tom Petty

Det er ikke gjort med 86-LP'en »Knocked Out Loaded«, der præsenterer Dylan med sine nye sparrings-partnere, Tom Petty & The Heartbreakers. Selv med Tom Petty, T. Bone Burnett, Ron Wood og Al Kooper – sidstnævnte iøvrigt en af musikerne på »Highway« – på holdet. Dylan præsenterer stor lyd, bragende gospelkor og lidt soul-feeling. Men skelettet er ret så skematiske rock-travestier, der at dømme efter Dylans vokalarbejde, ikke engang har kunnet hidse ophavsmanden op. Lidt af det rigtige er der på »They Killed Him« – om Jesus, Martin Luther King og Mahatma Ghandi – men betegnende nok, er sangen skrevet af Kris Kristofferson. »Got My Mind Made Up« – co-production Dylan/Petty – lader sig høre, men heller ikke mere. Og den 11 minutter lange »Brownsville Girl« er Dylans halvhjertede forsøg på en 80'eropskrivning af 60'ernes store, skelsættende og fabulerende ballader. Hvor det hele går i stå og bliver adspredt på halvvejen.

I det hele taget får Dylan for lidt ud af samarbejdet med Tom Petty – ligesom han fik det tidligere med Mark Knopfler. Samarbejdet er blevet kaldt frugtbart, men Dylan lyder ikke som om han har ladet sig påvirke væsentligt. Det har ellers givet pote tidligere. På »Desire« f.eks., hvor den kvindelige violinist, Scarlet Rivera, vistnok, lægger det meste af grunden til, at den plade er Dylan, når han er bedst efter 60'erne. Og så er der blevet lyttet til Mariachi. Selv med dyrt betalte og berømte statister overbeviser »Knocked Out Loaded« ikke. Dylan i 80'erne er ved at udarte til noget aldeles ordinært, hvor selv trangen til at chokere og provokere synes at være forduftet.

Som 35-årig ville man gerne skrive om nyt liv, nye tiltag og vejen mod nye højdepunkter. For de står der jo – på hylden – alle sangene og pladerne fra »guldalderen«. Men som det er – her og nu – er Dylans væsentligste output i de senere år boksen med de 5 »Biograph«-LP'er fra 1985, hvor man får perlerækken af hits fra 1961 og op til 80/81. Alene prisen gør disse plader til det rene liebhaveri – men her kan man i hvert fald overbevise sig om, hvor stor, retningsgivende og central Bob Dylan *var*. Hvis man altså ikke er fyldt de 35 og selv kan huske det.

STUDIOMASTER

BROCHURER · PRISLISTER
GRATIS MUSIKAVIS
DEMONSTRATIONER
NÆRMESTE FORHANDLER
RING 01-142900

MUSIKHUSET AAGE JENSEN – musik i Centrum.

Åbenrå 3 1124 Kbh. K. 01-14 29 00

Foto: Jan Jul.

»Den kender mest til kærlighed, som aldrig mødte den«.

(Tove Ditlevsen)

Foto: Jan Jul.

Anne Linnet har gjort det igen – overrasket sit publikum og taget Tove Ditlevsens digte under kærlig behandling.

For ti år siden, da Anne Linnet lavede LP'en »Kvindesind«, med forlæg i samme forfatterindes digte, var det ikke så overraskende. Hele konceptet lå alligevel ikke så langt fra Anne Linnet Band's lyd og tekster. Det blide, nære og følsomme. Og selvom den nye plade »Barndommens Gade« nok er 80'er-lyd, er den langt mere akustisk og simpel, end de toner vi ellers har hørt fra Anne Linnet og altså Marquis De Sade i de seneste år. De medvirkende på »Barndommens Gade« er da også det »gamle« hold fra »Kvindesind«, Holger Laumann, Jens Jeffsen og Bent Lundgård suppleret af Marquis de Sade-folkene Frank Stangerup og Moussa Diallo, et børnekor og et hold strygere.

Pladen er dejlig luftig og naiv i lydbilledet, mens melankolien, som ligger og lurer bag poesien, gi'r det samlede udtryk et perspektiv af noget universielt. Og Anne Linnet bruger stemmen i en lille og piget udgave. Den »lille« stemme virker dels flot i en egen sigende spinkelhed, dels tøsefræk og frejdig, afhængigt af teksten, der fortolkes.

Ikke filmmusik

Efter at have ventet den halve dag får jeg endelig brudt lydmuren ud til Sweet Silence studierne, hvor Anne Linnet er i fuld gang med den nye Marquis de Sade plade.

– Da jeg lavede »«Kvindesind« var der faktiske en del digte af Tove Ditlevsen, som jeg var interesseret i og gerne ville ha haft med. Så da lejligheden nu bød sig med at lave et nummer til Astrid Henning Jensens film om Tove Ditlevsens liv, blev det altså til et LP-projekt. Udover titelnummeret har pladen egentlig ikke noget med filmen at gøre. Det er *ikke* filmmusik. Titelnummeret »Barndommens Gade« er også lavet i en mere akustisk udgave til filmen, da den jo foregår i 30'erne.

Telefonen hyler lidt, trafikken udenfor mit vindue larmer, mens vi fortsætter samtalen. – Hvordan har du arbejdet med projektet her, har du forsøgt at bearbejde pladen ind i en lige linie i forhold til »Kvindesind«, eller har du tværtimod villet glemme den og søgt andre inspirationer?

– Jeg vil ikke sige, at jeg har forsøgt at glemme »Kvindesind«, men mit udtryk i dag er jo helt anderledes end dengang. Og det kan man da også høre på den ny plade – den er ikke ligefrem elektronisk, men i hvert tilfælde elektrisk. Det har også noget at gøre med, at jeg med den lyd, gerne vil ud til et ungt publikum, de kender kun Tove Ditlevsens digte, som et eller andet dumt digt de er sat til at læse på til næste dag i skolen. Ligesom der er mange, som ikke har noget forhold til visetraditionen.

Skal sangene forstås som viser i 80'er-udgave?

– Ja, det ved jeg ikke, de er ikke sådan lige at sætte i bås, digte bliver jo som regel bare akkompagneret af en akustisk guitar. Det er sjældent at høre digte i et regi, som her på pladen. Men der er jo forskel på numrene, på side 2 er de f.eks. langt mere akustiske. Og det er da rigtigt, at sangen er langt fremme og at instrumenteringen er forholdsvis simpel. Det hænger selvfølgelig sammen med teksterne – de har været styrende i hele processen, og fremtræder som sådan på pladen.

Erindring

Hvad mener du, at Tove Ditlevsen har at sige os i dag? Føler du selv en vis samhørighed med hende, siden du nu har lavet hele to LP'er med hendes digte som grundlag?

– Det er sikkert ikke tilfældigt, at man laver to projekter med udgangspunkt i samme forfatterskab. Ellers havde jeg vel ikke gjort det(?) – og så med ti års mellemrum! Jeg føler mig både kunstnerisk og menneskeligt beslægtet med Tove Ditlevsen. Ellers havde jeg sikkert også kastet mig over noget helt andet. – Og konkret i forhold til »Barndommens Gade«, hvor jeg i store træk har valgt digte, som omhandler barndommen og erindringer derom, er jeg da overbevist om, at digtene og dermed sangene har noget at sige os i dag. Barndommen har stor betydning for os alle, uanset om den foregik i 30'erne eller 50'erne, det er underordnet. Ved at sætte musik til digtene og fortolke dem, kan det måske få os alle – eller i hvert tilfælde dem der hører sangene – til at huske og tænke på vores egen barndom. Vi ved jo godt, hvor vigtig den er for hele vores liv og færden.

Lydidealet på »Barndommens Gade« og Marquis de Sade-pladerne er meget forskelligt, er de udtryk for to forskellige sider af dig? Den lidt hårde og den mere blide?

– Nej, det synes jeg ikke, at du kan sige.

Selvfølgelig er de meget forskellige, de to lydbilleder. På »Barndommens Gade« fortolker jeg tekster og vil gerne udtrykke noget af Tove Ditlevsen, og ALLE sange er meget »nære«. De ville være uinteressante i en Marquis de Sade-sammenhæng – ikke at alle vores numre er aggressive – på »Hvid Magi« er der flere 'nære' numre; men spektret i Marquis de Sade er bredere, ligesom det jo er en bandsammenhæng, mens »Barndommens Gade« er et soloprojekt.

Og slutteligt må spørgsmålet om Anne Linnet har tænkt sig at ta' på tour med sangene fra hendes nye plade også komme?

– Næh, nej, det tror jeg ikke, lige nu er jeg ved at færdiggøre Marquis de Sade-pladen, som vi senere skal på tour med. Men det kan da godt være, at jeg ta'r ud med de her sange, engang hvis jeg får lyst.

Den Fulde Frihed

Og man må nok konstatere, at Anne Linnet laver, hvad hun har lyst til, uanset om det så falder lidt eller helt udenfor de rammer man lige troede var afstukket. Ligesom hun tilsyneladende også formår at boltre sig i den boldgade, hun nu lyster. Fra filmmusik og musicals til viser og pop. Og spørger man hende, om det har været hårdt at slippe det ene projekt for snart at gå videre med det næste, svarer hun tøvende – »hårdt og hårdt det ved jeg ikke. Jo det kan selvfølgelig godt være lidt hårdt at skulle undvære sin sommerferie!«

Susanne Kier

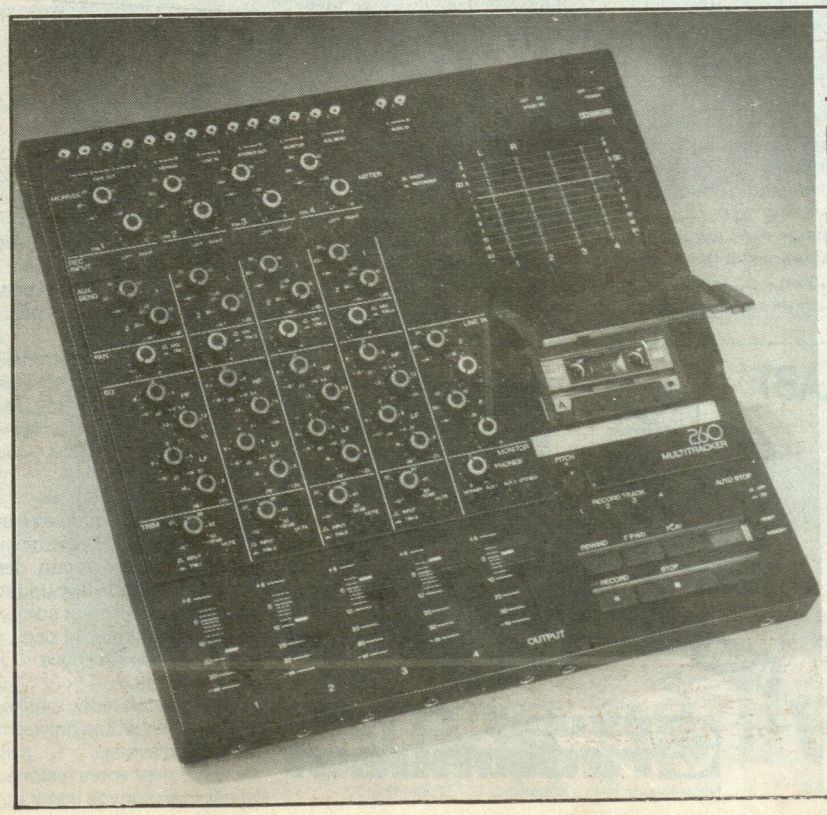

FOSTEX 260
– det professionelle hjemmestudie

Fostex 260 – et hjemmestudie med muligheder, du ikke vokser fra. Der er det hele – og i høj kvalitet. Mixer med 6 indgange, 2 sweep-equalizere, 2 effektsends samt cassettedel med dobbelt hastighed, 40–18 kHz, memory, LED-metre og den musikvenlige Dolby C giver dig alle de muligheder, du sædvanligvis kun finder i mere kostbart udstyr. Kig ind til din forhandler og hør mere.

Vejl. pris **14.950,-** incl. moms

expert radiohuset
Frederiksgade 16-18 · 8000 Århus C · Tlf. 06-13 01 22

SLT Studie- & lydteknik ApS
Skjulhøj Allé 57 / DK-2720 Vanløse
Telefon 01-71 33 44

4 INTELLEKTER I LIVE

The Intellectuals pladedebuterer med en halv live lp og en musik, der kender og vedkender sig sine rødder i den engelske rhythm'n'blues. Det er en musik uden antydning af maskiner, men er bandet også en samling maskinstormere, der råber 'stop verden vi vil af!'? Dette og andre spørgsmål venter der svar på i løbet af et interview med sanger, guitarist og sangskriver Nils Maaetoft.

M. C. Purse grundpillen i Intellectuals.

Foto: Ole Christiansen.

Af Lars B. Jørgensen

Rockmusikken i sin oprindelige skikkelse. – Provokerende, oprørsk, modstandsdygtig, udfordrende og selvoverskridende – er i dag gemt væk i markedsmekanismer, produktorientering, videoalder og forbrugsorienteret opportunisme. Derfor spørger man uværgerligt, om det er rimeligt overhovedet at holde liv i en tradition i 1986. Er rock'n'roll i dag synonymt med helt andre strømninger som f.eks. tyske Einstürtzende Neubauten, amerikanske Sonic Youth, australske Nick Cave eller engelske Cabaret Voltaire? Eller findes der en rock, der på trods af, eller i kraft af sin tidløshed, overlever på overbevisning og sætter holdbarhed før genreoverskridelse?

For pladedebuterende The Intellectuals er bandet ét med rødder tilbage i den tid, hvor rocken stadig havde en betydning og var kædet sammen med begreber som generationskløft, oprør, ungdom – og sex.

Sanger og sangskriver Nils Maaetoft blev sat stævne og spurgt, hvad der er Intellectuals udgangspunkt.

– Vores udgangspunkt er sådan set *ikke* at være oppe i tiden forstået på den måde, at vi hellere vil spille noget musik, der kan holde. Det kan man se på numrene vi spiller, hvor vi har numre, der er tre år gamle og som vi stadig spiller til vores koncerter. Jeg vil kalde det vi spiller for traditionel rockmusik uden moderne klange.

Dem Nils Maaetoft spiller rockmusik sammen med har da også prøvet det før. Vi taler her om René Wulff, der udover at slå (meget hårdt) på trommer i Intellectuals, tidligere har slået til i sammenhænge som C.V. Jørgensen og det senere Moto, Police kloningen Tass og allerede hedengangne, men stærkt opreklamerede Sidewalk. Og vi taler om Lars Hybel, der udover at være en særegen og efter danske forhold helt unik guitarist af enspændertypen, med visitter i grupper som Spillemændene, Warm Guns og med i det nuværende C.V. Jørgensen. Og slutteligt er der Brian Laurie på bas, der efter et intermezzo med arketypiske Nick Lowe, emigrerede til Århus et sted i halvfjerdserne.

Hellere et mindre trofast publikum

Intellectuals' tyngdepunkt ligger altså et sted mellem erfaring og håndværk og musikalsk et sted, hvor man kan spørge, om det drejer sig om at bevare et rocksprog fremfor at udvide det. Det mener Nils Maaetoft ikke.

– Vi har et udgangspunkt, der ikke higer efter at være oppe i tiden. Vi søger efter noget der holder. Jeg vil hellere have et mindre publikum i længere tid end det store publikum, der pludselig svigter. Vi vil være med på vores egne vilkår fordi vi er så prøvede, at vi tager det på vores egen facon.

Det er ikke nogen hemmelighed, at Intellectuals' musikere er endog meget prøvede udi rockliv med dets forskellige faldgruber og periodisk arbejdsløshed.

Man kunne endog mistænke gruppen for at være en slags pendanter til boksningens ringvrag. Rockvrag, der for højestbydende lavbudget, spiller op til dans hvor som helst og når som helst den lokale forening skal have levende musik.

Nils Maaetoft lyder, måske med rette, en smule beskæmmet da han svarer.

– Vi har hver vores historie. Og når man som os ligger et sted mellem 30 og 40 år, går man ikke ud og får et job som murer, når der ikke er succes. Jeg betakker mig for at være i et eller andet band, hvor man skal stille op til fotografering i Vi Unge og i det hele taget opleve og leve med den forblændelse publikum har.

Ni dage mellem produktion og prøvepres

Intellectuals har aldrig lagt skjul på, at de frem for noget, er et live band og det var derfor også intentionen, da de i sin tid besluttede sig for at ville indspille plade.

Derfor hyrede man pladeselskabets mobil studie til at optage på Musikcafeen i København. Det var så meningen at indspille 2-3 numre i studiet, men som tingene udviklede sig i de dage, blev der pludselig fart over tre nye numre og de blev så indspillet undervejs i mixningen af pladen. Det tog ni (9) dage fra koncerten blev optaget til prøvepresset af pladen lå klar. Spørgsmålet er så, om det ikke kunne have betalt sig at ofre mere tid på en egentlig producer og måske at have givet sig lidt bedre tid.

– At hyre en producer og i det hele taget bruge for megen tid i studiet går tit ud over spilleglæden, siger Nils Maaetoft. En producer begynder at omarrangere eller polere numrene og låser dig fast på hans ideer. Og ærlig talt vèd jeg ikke, hvilken dansk producer vi skulle have valgt til at producere vores plade.

Man har ikke snakket længe med Nils Maaetoft, før man får færten af, at her er tale om en musiker for hvem rockmusikken med de store oplevelser indbygget, ligger et stykke bagude i historien. Er du lidt af en rockmytoman Nils?

– Øh, lyder det eftertænksomt, rockmusik har altid været en stor del af mit liv. Det er for øvrigt ens for os alle i bandet. Vi er vokset op i en generation, hvor musikken betød noget for folk. Det var den der 'strit-imod'-følelse. I 1986 er der jo ingen provokation i musikken og de unge i dag vælger den musik forældrene synes om. Generationskløften dèr er udvisket.

Jamen har rockmusikken nogen fremtid for dig at se?

– Jah, der sker jo noget sådan cirka hvert tiende år, og nu er det jo efterhånden ti år siden punken startede, men heller ikke *den* flyttede jo en skid, for hvad fik vi ud af det? Sting og Billy Joel og en masse bands, der forsvandt ud i evig glemsel. Du kan ikke chokere på en scene fordi alle tricks er efterprøvet. Det er de samme ting, der overgik for eksempel charleston i tyverne og trediverne, slutter Nils Maaetoft.

Han og de øvrige Intellectuals regner med at turnere det meste af oktober måned på landets ydmyge steder.

Den lille Højskole
SKJELLERUP . 9500 HOBRO
TELEFON 08 55 51 89
GIRO 4 08 05 56

September kursus
8/9 – 5 uger – 28/9
FILTNING
billed-skulptur
brugsting
Musik · sammenspil
KROPSBEVIDSTHED
og sexualitet
Oktober
29/9 – 12 uger – 23/12
Teater
Kropsberidsthed
Musik
Syning
Filtning
Kost
(Billedfag)
Ring efter brochure
08) 55 51 89

FOSTEX HAR SKABT 4.-GENERATIONS LYD-EVENTYR!

Fostex 80, med 8 spor på de økonomiske ¼" bånd, Fostex 20 mastermaskine med et tredje centerspor til sync.kode og Fostex 450, den helt nye 8-4-2 mixer. Det er fremtiden for den der vil ha' HJEMMESTUDIE-TEKNIK af virkelig høj kvalitet – en pokkers masse muligheder – til en pris, der også er helt i særklasse!

Priserne er vejl. udsalgspris incl. moms.

SLT
Studie- & Lydteknik ApS
Skjulhøj Allé 57
2720 Vanløse
Telefon 01-71 33 44

expert radiohuset
Frederiksgade 16-18 – 8000 Århus C – Tlf (06) 13 01 22

BILLY JOEL — MEST TIL RADIOEN

Billy Joel, der netop nu er aktuel med LP'en »The Bridge« har i mange år været én af USA's største rocksangere. Måske den største efter Springsteen. Alligevel kom hans egentlige gennembrud i Danmark først for et par år siden med LP'en »An Innocent Man« og singlerne »Tell Her About It« og »Up-town Girl«. Gaffa har kigget på historien om Billy Joel.

Af Jan Eriksen

»Rockmusikkens Sylvester Stallone«, var det tidligere meget populært at karakterisere Billy Joel i den amerikanske presse. Ligheden er jo slående. Det samme hårde ansigtsudtryk, den reserverede mund, de store sicilianske sovekommerøjne – og ikke mindst den lidt skæve næse, der også for Joels vedkommende skyldes et uheldigt, men vellykket punch i en boksekamp. Som helt ung nåede han som amatørwelterweight bokser at vinde 23 ud af 26 mulige kampe. Billy, en indædt fighter, der som amerikansk forstadsskilsmissebarn i yderste fattigdom måtte blive en sammensat personlighed. På én gang en aggressiv, impulsiv småkriminel knægt og samtidig en følsom dreng, som morfaderen slæbte med til klassiske koncerter og lod læse den gode, klassiske litteratur. Den unge Billy Joel var på én gang dreng og voksen, rod og intellektuel socialist – og her hører ligheden med Stallone vist op.

DA The Beatles i 1967 udsendte »Sgt. Pepper«-LP'en lod den 17-årige Billy sig, som så mange andre, fascinere af den nye lyd og den nye tid. Sammen med det psykedeliske band, The Hassles, nåede han at indspille to LP'er. Men, »I was a lousy hippie«, som han selv har sagt, og Billy Joel begyndte derfor hurtigt at koncentere sig om en solokarriere som »songwriter« og musiker, inspireret af hele Tamla Motown-kataloget med eviggrønne jukebox-hits, af den hvide rock'n roll fra 50'erne – og af Frank Sinatra. I starten gik det lidt for hurtigt for den unge, naive og økonomiske uerfarne Billy, hvis første manager, Artie Ripp, kun var interesseret i de profitable muligheder i Joels oplagte sangskrivertalent. Og som i øvrigt ikke havde forstand på markedsføring. Det er først de senere år lykkedes Billy Joel at komme ud af diverse kontraktlige misforhold – og undervejs har det kostet et ægteskab, indlæggelse på et psykiatrisk hospital, momentane alkoholproblemer og flere retsager. Man kan tro ham, når han synger »I am an innocent man«, eller ej: Intet – siger og skriver: intet – har dog kunnet forhindre hans talent i at lyse klarere og stærkere for hver af de 11 LP'er, han inklusiv »The Brigde« har udgivet. Først kom »Cold Spring Harbour« i 1972 og siden albums som »Piano Man« ('73), »Turnstiles« ('76), »The Stranger« ('77), »Glasshouses« ('80/) og »An Innocent Man« ('83), der har været de største successer, kunstnerisk og kommercielt med enorme salgstal. Joel har leveret en lang række af moderne klassikere, som »Say Goodbye To Hollywood«, »Miami 2017«, »Just The Way You Are« (indspillet af Sinatra-og-hver-mand) og mere rockende sange som »Allentown«, »Only The Good Die Young«, »It's still Rock'n'roll To Me«, »Tell Her About It«, »Uptown Girl« og lur mig om ikke det går »A Matter Of Trust« fra den nye LP på samme måde.

BILLY JOELS position i amerikansk rock er i den grad ubestridelig, at han af alle andre end sig selv, betragtes som den, der kan true Springsteens ellers urørlige trone. Begge har de lært mere fra de tre minutter lange singler fra 50'erne og 60'erne end i skolen. Begge har de gennem de sidste 10-15 år indspillet og optrådt med en fast musikerstab. Og begge har en helt usædvanlig evne til at videreformidle deres amerikanske musikalske arv. Ærligt, troværdigt, med magtfuld hverdagspoesi og melodisk tæft. Men mens Springsteen er Rockeren med en efterhånden guddommelig position – det nærmeste USA kommer en omvandrende brændende busk – da er Billy Joel stadig den uberegnelige, firskårne popsanger. Crooneren, den bløde rocker, bluessangeren, den søde poppedreng. Eller bare ham der er inspireret, hvad enten det nu er af Beatles (LP'en » The Nylon Curtain«), new wavebølgen (»Glasshouses«) eller 60'errock og -soul (»An Innocent Man«). Og på den nye LP hører man referencer til både Sting/Police, Sinatra, Quincy Jones, Ray Charles, som han synger duet med, Steve Winwood og selvfølgelig Billy Joel. Men uanset hvilken grundidé eller »koncept«, der ligger bag hans plader, udgør de alle et selvstændigt rum med en helt speciel musikalitet, melodiøsitet og stilsikkerhed. »The Bridge« er ligesom de fleste andre Joel-LP'er et helt igennem tilforladeligt ikke-nostalgisk vue ud over amerikansk rockhistorie. Det perfekte radio-lydtapet, som nogle kritikere vil sige – og større ros kan Billy Joel næsten ikke få. Som han selv en gang sagde til musikbladet Rolling Stones: *»I do what I do because of Radio«*. Og jeg kunne, i al ydmyghed have lyst til at tilføje: Take it, or leave it.

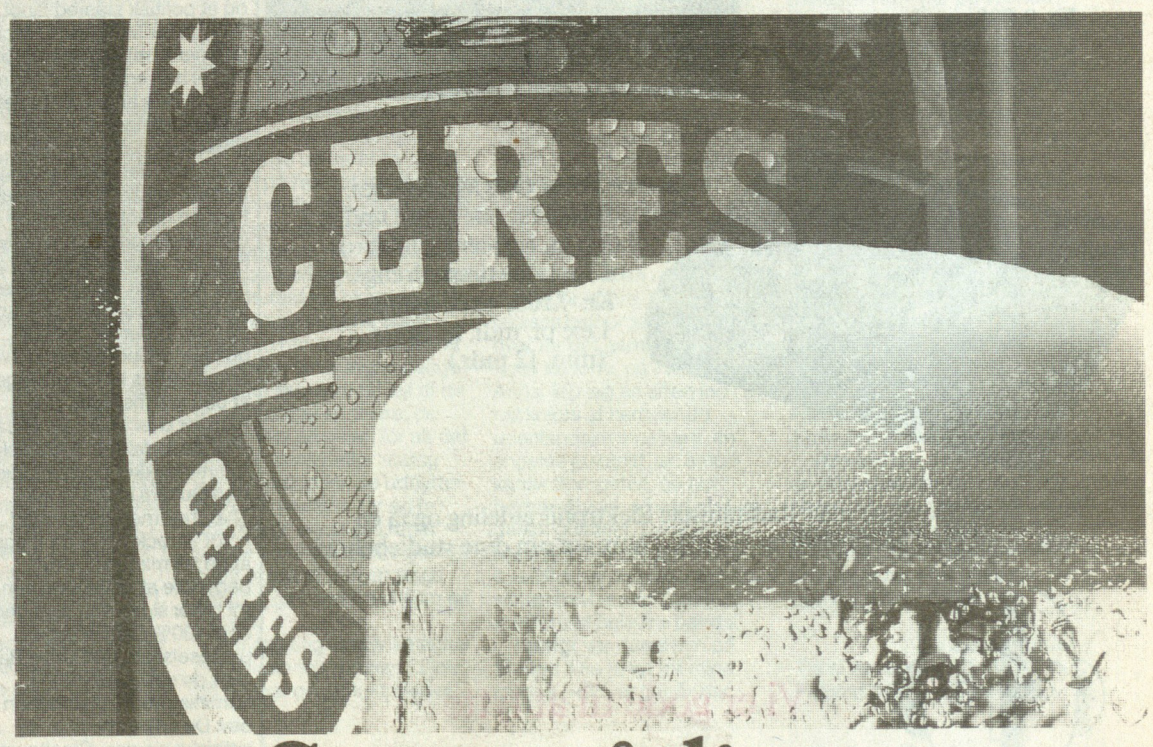

Smag på livet.

Et demo-studie til Lars Muhl

Jørgen Ø.

"Studietid er blevet for dyr til at spilde. Det er helt klart en fordel at vide, hvad man vil, før man går i studiet. Og der er de her små demo-maskiner faktisk overraskende avancerede. Det er Radiohuset forresten også.
Elektronikafdelingen har faktisk alt inden for professionelt studieudstyr – og Poul og Henrik er rigtig gode til både at lytte og forklare."

Tascam 246 NYHED. Samme opbygning som den klassiske Porta-studio, men med 6-kanalsmixer. 2 effectsends. 2 aux-sends. Lige anvendelig som komplet studie med høje specifikationer som til udbygning af de muligheder, man råder over i forvejen.

Kr. 16.400,- excl. moms
Leje pr. mdr. kr. 700,-
(min. 12 mdr.)

Tascam 244 Den klassiske Portasound. 4-kanals highspeed studie. Ultrahøj dynamik og logisk betjening med parametrisk equalizer. Simulsync DBX. Robust og sikker under alle forhold.

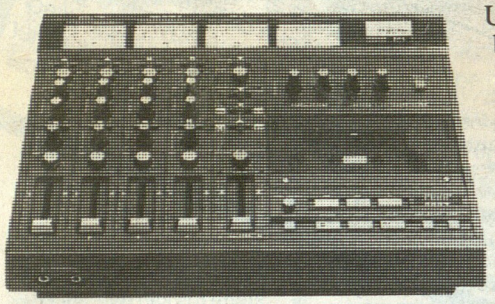

Kr. 12.800,- excl. moms
Leje pr. mdr. kr. 500,-
(min. 12 mdr.)

Tascam 234 Højstabil studiebåndmaskine. Let og overskuelig. Sync-funktion, zero-return, DBX og pitchcontrol. Ideel studiemaskine i sammenhæng med en god mixer, f.eks. Tascam M-106.

Kr. 9.800,- excl. moms.
Leje pr. mdr. kr. 400,-
(min. 12 mdr.)

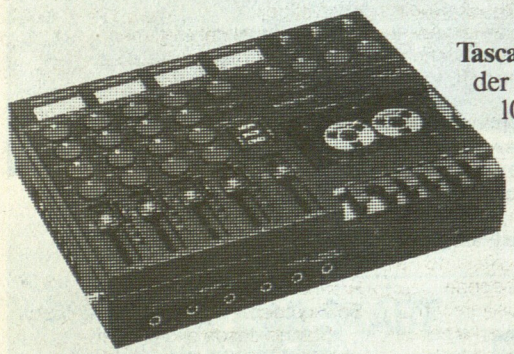

Tascam Porta One Ministudiet, der udklasserer alle andre under 10.000 kr. En værdig lillebror til Tascams tunge drenge.

Kr. 7.100,- excl. moms
Leje pr. mdr. kr. 300,-
(min. 12 mdr.)

Ring til os eller kom ind i Radiohusets Elektronikafdeling og få en snak med Poul Mathiasen og Henrik Thomsen om dine studiebehov.

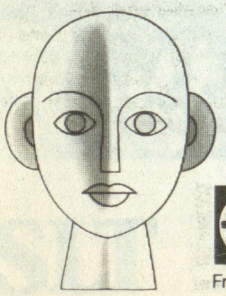

Vi er gode til at lytte

expert radiohuset

Frederiksgade 16-18 – 8000 Århus C – Tlf. (06) 13 01 22

Røde hjerter

Foto: Jan Jul.

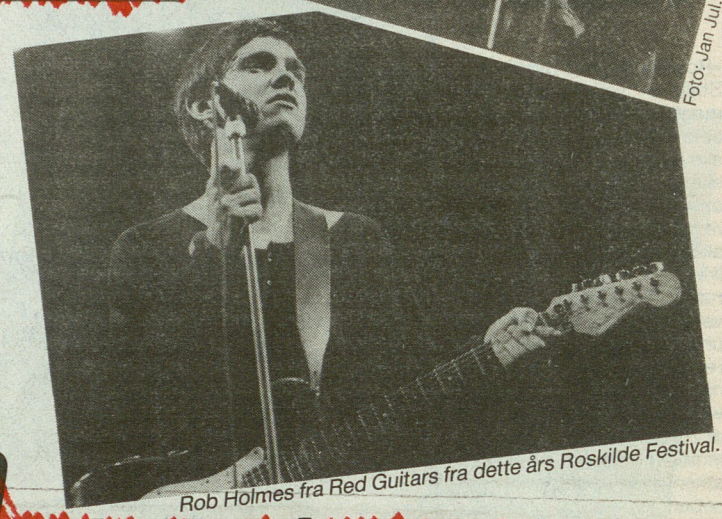

Rob Holmes fra Red Guitars fra dette års Roskilde Festival.

Røde guitarer

Den nordengelske guitar-rockgruppe Red Guitars var en af overraskelserne på årets Roskilde Festival. Selvom gruppen kun har én rød guitar, passer de til deres navn. GAFFA's Jan Eriksen har mødt Red Guitars, og her er hans indtryk af gruppen, der er på vej til nationalt gennembrud med LP'en »Tales Of The Expected« og singlen »America And Me«.

Røde guitarer! Et enkelt, men sigende navn til en engelsk rockgruppe med tre guitarister, og et politisk ståsted langt til venstre for Margaret Thatcher. Den (venstre) politiske bevidsthed er høj i engelske rockkredse, om ikke andet, fordi det letter adgangen til musikpressens spalter. For Red Guitars er det politiske engagement imidlertid uundgåeligt. Født og opvokset, som de er, i den nordengelske havneby Hull, har gruppens medlemmer altid haft fattigdommen og arbejdsløsheden tæt inde på livet. Lyden af de røde guitarer udspringer af et kvart århundredes liv i stemningen af den grå tristesse, der hænger over Hull som en tåge over de forfaldne, menneske-tomme dokker og fabrikker. Red Guitars kan ikke lide Thatcher, men de har altid holdt af rock'n'roll. Så meget, at de for mange år siden begyndte at spille sammen og for fire år siden dannede deres eget 100% uafhængige pladeselskab, Self Drive Rec, hvor de selv stod for PR, administration, distribution osv. De udsendte bl.a. de satiriske singler »Steeltown« og »Good Technology« og i 1984 LP'en »Slow To Fade«. Gruppen fik en beskeden succes, men umiddelbart før et lovende gennembrud med den usædvanligt suggesive rockmelodi »Be With Me« forlod den hidtidige forgrundsfigur Jerry Kidd gruppen. Ind kom en gammel ven, sangeren, sangskriveren og guitaristen Rob Holmes, som idag – med sin mildt sagt akavede sceneoptræden – er blevet Red Guitars' karakteristiske frontmand.

En behjælpelig jomfru

I slutningen af 1985 kom Red Guitars ind under det multinationale pladeselskab Virgins' brede vinger. Et skridt, som mere blaserte engelske rockjournalister har set som en falliterklæring for gruppen, der førhen kunne og ville det hele selv. For de fem medlemmer af Red Guitars – alle på den engelske »bistandslov«'s minimumssats – var det imidlertid et spørgsmål om overlevelse. Hulls sociale myndigheder stillede stolen for døren: Bistanden eller musikken. De valgte musikken og et pladeselskab, der kunne tilbyde gruppen størst selvbestemmelsesret – og flest procenter. Alligevel har Virgin og produceren, Howard Gray, haft større indflydelse på Red Guitars nyeste LP, »Tales Of The Expected«, end gruppen bryder sig om. Musikken kunne være mindre poleret, mener de, og lægger skylden på produceren – teknokraten, der er mere fascineret af alle knapperne på lydmixeren, end af sjælen i musikken. Sandt er det, at nogle af de skarpe, metalliske guitarkanter, der tidligere har været hos Red Guitars, er slebet af. Og dog viste gruppen på Roskildefestivalen, at de røde guitarer, live, spiller skarpt med og mod hinanden. Råt og kraftfuldt uden glasur. Samtidig er der mindre afrikansk inspiration i musikken end tidligere.

Fortællinger fra det velkendte

Det har påvirket gruppens udtryk, at Rob Holmes med sin næsten C.V. Jørgensen-nasale stemme er kommet med. Teksterne er små personlige historier. »Tales Of The Expected« betyder – udover at være et ordspil – fortællinger fra det velkendte, altså Rob Holmes' dagligdag i hullet i Nordengland, hvor søde piger, arbejdsløshed og amerikanisering gør lige store krav på opmærksomheden. Alligevel adskiller Red Guitars sig fra andre aktuelle engelske guitarrock-grupper, som That Petrol Emotion, The Jesus and Mary Chain, The Mighty Lemondrops og James ved at have rod ligeså meget i amerikanske, som engelske rocktraditioner. Tom Verlaines' guitarspil, Talking Head's »groove« og Dylan og Springsteens »storytelling« betyder meget for gruppen. Som Lou Hallen siger: »Der findes 10 vigtige amerikanske ny-rock albums. I England er der i virkeligheden kun »Never Mind The Bollocks« (Sex Pistols første) og en masse plagiater«. Red Guitars er ikke et plagiat. De går tålmodigt rundt i Hull, skriver, spiller, indspiller, ser England forfalde til tonerne af Thatchers forlængede arm Duran Duran og Spandau Ballet. Red Guitars ser alle stræbe efter moderigtig ungdom, rigdom og skønhed, uden selv at have de store visioner. »Mystikken og magien i en rockgruppe ligger i det at nogle mennesker faktisk skaber noget sammen«, som Lou Hallam siger. Ikke noget med ambitioner om en succes, der alligevel ødelægger og korrumperer. Tag nu f.eks. The Who, især Daltrey, Bryan Ferry og Rolling Stones, som har solgt ud og er blevet en del af bourgeoisiet. Red Guitars gør en dyd af at være helt almindelige mennesker, der stille og roligt lever for dagen og vejen – og mere »anderledes« kan engelske rockmusikere vist ikke blive i disse tider.

Bliver Madrid 80'ernes musikmetropol? I følge GAFFA's Susanne Kier, der nyligt besøgte byen, er der så meget tryk på kedlen efter årtiers bandlysning af rytmisk musik under Franco, at den er ifærd med at eksplodere. Det ses på bladudgivelser, pladeselskabers og diskotekskulturers opblomstring.

Af Susanne Kier

»Madrid me mata« på engelsk »Madrid kills me«, og på lidt kluntet dansk »Madrid ta'r livet af mig«! Det er titlen på et af de mange avancerede, postmoderne månedsmagasiner i Madrid – og så udgives det endda med støtte fra Madrid kommune! Et andet privatfinancieret blad er »La Luna«, Månen, og kendetegnende for begge navne er, at de referer til Madrids natteliv. Hvad er det, der er så specielt ved Madrid by night? Hvorfor bliver Madrid efterhånden kaldt Europas New York? Er der noget om snakken, eller er det hele bare endnu et forsøg på at genoplive en tid og en stemning som 80'erne aldrig kan byde på?

Spanien oplever, med centrum i Madrid, netop nu, et boom inden for den ny rytmiske musik. Plademarkedet oversprøjtes med LP'er, ikke bare fra etablerede spanske bands, men især fra et væld af nye grupper, der kommer rundt omkring fra hele landet. I kølvandet heraf er der dukket ikke så få små uafhængige pladeselskaber op i forskellige regioner af landet. Men hovedreglen er, at en gruppe for at »hitte« før eller siden må ta' til Madrid.

Her har pladeselskabet »Dro« på få år arbejdet sig op fra det små til nu at være det største uafhængige, spanske. Og når der er gang i musikken, salg i varen, breder tendenserne sig som ringe i vandet. For musikken signalerer et bestemt image, en levevis og en social status, som ingen med respekt for sin alder vil sætte sig udenfor.

Det er med andre ord som om ungdomskulturen for alvor har sat sig igennem i dagens Spanien – godt og vel 10 år efter Francos død. Og næsten 20 år efter det såkaldte ungdomsoprør i det øvrige Vesten. Denne halten lidt bagefter bevirker, at det hele skal ske NU og gerne så hurtigt og ekstremt som muligt. Og de er med fremme, langt fremme, for der skal ske noget – hele tiden. I Madrid er alle strømninger repræsenteret – fra de »oprindelige« hippier, beebobs, mods, punks, postpunks til nutidens misk-mask revival i 50'er, 60'er og 70'er tendenser. Og det gælder i musikken, i tøjet, for indretning af barer, lay-out i blade eller reklamer osv.

Måske det følgende brev, som jeg aldrig fik sendt hjem, fordi jeg opgav at færdiggøre det, kan tjene som illustration til, hvad det vil sige at være i Madrid.

Madrid/juni/86

Hola Vikingos! (Hej vikinger)

Ankom til Madrid for henved fire uger siden – eller har jeg været her længere?

Det er umuligt at holde styr på tiden, for her sker så meget, at jeg ikke har tid eller lyst til at bekymre mig om, hvilken dag vi har. Under alle omstændigheder er her afsindigt rart at være.

Som jeg vist skrev til jer sidst, sprudler den spanske musik af uhørt energi. OK de er endnu ikke rigtig kommet over punken dvs., at nogle bands spiller den rene junk. Men vigtigst af alt, de gør det med ægte (påtaget) indignation og spilleglæde. Og mange af grupperne er ikke så lidt politiske – især dem fra Baskerlandet, selvfølgelig. Aldrig har jeg hørt så mange ukvems- og slagord, som da jeg forleden var til gratis friluftskoncert i El Auditorium i parken Casa de Campo. Der spillede to punkbands – La Polla Records (Pik-records), Bella Bestia (Smukke Bæst) – og heavymetalgruppen Obus. Uden at fornærme nogen tror jeg nok, at jeg fik hilst på Madrids undergrund. Europas største ungdomsarbejdsløshed er ikke sådan at skjule. Men det må siges, at Madrid kommune er temmelig progressiv mht. offentlig støtte til kulturen og dermed musikken. Ligesom snart sagt enhver lille by i Spanien har sin Feria, en slags festuge, hvor både kendte og ukendte bands spiller på kommunens eller bystyrets regning. Det er vel bedre at høre musik end at skrælle en automat!? Koncerten, som jeg var til, hvor ca. 100.000 af en slags var samlet på ét sted, forløb da også uden stor ballade eller vold. Dvs. bortset fra et par afbrydelser fra arrangørernes side, idet de tyssede på folk og bad dem skride ned fra scenen.

Og selvom man bliver advaret imod at gå diverse steder i byen, er det mit generelle indtryk, at skrækken for vold og kriminalitet er vildt overdrevet. Man skal selvfølgelig ikke gå og stritte med pengene. I minefeltet omkring Gran Via, I Madrids centrum, kan man godt blive vidne til lidt af hvert. Afhængigt af hvor langt ind i de listige gader, man forvilder sig. Men sikken et leben! Der står ligeså mange folk udenfor på gaderne som indenfor på barene, café'erne, clubberne, whisky'rierne, vinstuerne og disco-pub'sene. Sidstnævnte er et fænomen vi ikke rigtig kender hjemme. Stederne er som regel ret smart eller flot indrettet, ligesom lokalet er temmelig stort, nogle steder ligefrem i to etager, belysningen er forholdsvis intim, der er mulighed for at danse til den nyeste, nye musik, mens serveringen står på de bedste ølmærker eller drinks, og til forskel fra discotekerne lukkes der kl. 2.

Men det fascinerende ved Madrid er kontrasterne. Du kan gå lige ud fra et hip sted og hen på hjørnet for at træde ind i en »autentisk« spansk bar med sand på gulvet og fliser på væggene. Her kan du få pinchos (kød på spid), calamares (friturestegt blæksprutte), en omgang ost eller hvad huset nu har akkompagneret af vin eller øl for ingen penge. Og man skal ikke ta' fejl af de unge, hurtige spaniere; de falder ikke på halen for alt det nye, de værdsætter stadig deres traditioner, de udnytter bare alle muligheder og ta'r grådigt for sig af alle retter – når de nu er der. Dette gælder også drugs af enhver slags. Joints ryges nærmest som en cigaret!

Selvfølgelig sætter amerikaniseringen sig igennem, især på de mange radiostationer, som drøner musik ud i æteren døgnet rundt, men det er som om det praller af spaniernes livsstil. De ta'r alt det nye som en selvfølge, for kun at ta' det til sig, som de kan bruge til noget. Og selvom de to TV-stationer også sender fra morgen til aften – meget musik og sport – så er der ikke ret mange unge, der gider sidde bænket indendørs, når livet foregår ude på gaderne.

I den tid jeg har været her, har jeg ca. været til koncert hver 2. dag! – Og det er ikke kun spanske navne, plakaten lyder på. I løbet af godt og vel en måneds tid er Madrid blevet gæstet af Laurie Anderson, The Kinks, James Brown, Chick Corea, Talk Talk, Cock Robin, Eric Burdon (ex-Animals), Marc Almond, John Martyn og Jimmy Cliff.

I det hele taget er musikmiljøet her præget af en ret international atmosfære. På en af jazzens højborge Café Central, over for det gamle tyrefægterhotel Victoria, på Plaza Santa Anna, løb jeg en aften ind i en hel koloni af herboende udenlandske musikere, en engelsk guitarist, en amerikansk trompetist, en tysk trommeslager og ved gud en dansk guitarist. De spillede alle med forskellige kendte spanske bands, amerikaneren var en travl mand som fast medlem af hele fire bands!

I øvrigt var deres syn på Madrid ikke langt fra mine indtryk. »Om et par år har Madrid samme status som London i 60'erne, men la' os ikke håbe at det går for hurtigt, her er jo fedt, som det hele er lige nu. OK selve organiseringen omkring musikscenen må gerne udvikle sig hurtigt i en mere prof retning. Branchen er endnu så ny, at mafia-metoder er tilladt. Og det kommer jo til at gå ud over os musikere. Trompetisten Steve er godt inde i miljøet. »Det samme gælder for de spanske bands, de er for urutinerede, når de første gang, lige fra demobåndstadiet – går på scenen for 20-30.000 mennesker. Men den næste generation vil ha' et bagland af viden og kunnen, som bandsene nu ikke har, og så vil standarten også stige«.

Steve har til dels ret, men ingen regel uden undtagelse. Bands som Nacha Pop, Cabinete Caligari, Radio Futura, Alaska y Dinarama, for lige at nævne nogle, spiller sig fuld ud op på siden af de bedste danske bands.

– Jeg smutter nu, skal ind og høre rock-operaen »Negro Seco«, skrevet af guitaristen Ramoncin – Spaniens svar på Springsteen.

»Madrid desde el cielo«, er en talemåde her, som betyder noget nær »næst efter himmelen er Madrid det bedste sted at være«. Så er spørgsmålet om det er før eller efter døden?!

Susanne Kier

Tak til Kose, Fin, Rosa, Jesus, Paloma, Henri, Mikael m.fl.

Go'n Get Spain On Your Brain!

VESTERGADE præsenterer

FREDAG den 29.8.:
DIETERS LIEDER

LØRDAG den 30.8.:
KING CAULIFLOWER BOOGIE BAND

FREDAG den 5.9.:
TIMELESS

LØRDAG den 6.9.:
ROX

TIRSDAG den 9.9.:
TROUBLE MAKERS

TORSDAG den 11.9.:
Pure

LØRDAG den 13.9.:
LEI MOE BAND

FREDAG den 12.9.:
Hollywood Hardcore

FREDAG den 19.9.:
N'GOGO HIGHLIFE ORCHESTRA

LØRDAG den 20.9.:
ONE TWO

FREDAG den 26.9.:
CITY KIDS

LØRDAG den 27.9.:
STREET BEAT

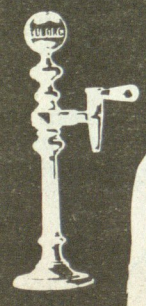

"Her fås velskænket Tuborg Fadøl"

LIVE & MULTI DISK.
FREDAG-LØRDAG

SPOTS

ROSA og TURNESTØTTE er sikkert fremmede begreber for mange, og førstnævnte er slet ikke en buttet pige med æblekinder, som man måske kunne tro. ROSA er DANSK ROck SAmråd, en 5 år gammel statslig organisation for danske professionelle musikere, amatørmusikere, spillestedsfolk, musikundervisere og andre. Det er blandt andet ROSA's opgave at administrere de få penge, der hvert år er afsat på finansloven til den rytmiske musik. F.eks. ved hjælp af en halvårlig turnéstøtte, der, kort sagt, virker som direkte underskudsgaranti for arrangører, der tør booke de ROSA-støttede bands. I år har ROSA f.eks. bevilget 50.000 kr. til den med spænding imødesete efterårsturne med Danmarks mest navnløse gruppe bestående af Michael Bruun, Aage Hagen, Poul Halberg, Jan Sivertsen, Maria Bramsen, Henrik Stanley og Jette Schandorff (billedet). Altså Halberg-Larsen/Tøsedrengene United eller The Lejrbåls som de kaldte sig til ANC-støttekoncerten.

I øvrigt har ROSA indført begrebet »Torsdags ROCK Koncerter« i det danske sprog. Formålet med at støtte disse koncerter på »skæve dage« er at »presse« arrangører til at booke diverse ROSA-støttede bands, lige fra rockens Old Boys-række til dens 2. division udenom de publikumsattraktive weekend-aftener. Man kan med andre ord – også på de mindre spillesteder – glæde sig til i løbet af efteråret at møde grupper som Simcess og Tommy Bas Band og LP-debutanterne Rox, Paris Paris, Sharing Patrol, The Intellectuals og D.N.D. Det ku' I da godt prøve!

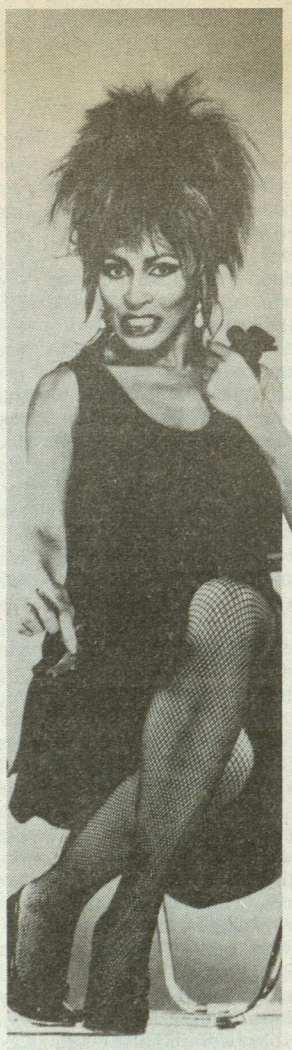

TINA TURNER kommer med ny LP i slutningen af aug./starten af september. Sangskriveren er bl.a. David Bowie, Bryan Adams og Mark Knopfler. Steve Winwood skulle iøvrigt være gæsteoptrædende. Samtidg planlægger den snart 47-årige dame at udgive en selvbiografi »I Tina«.

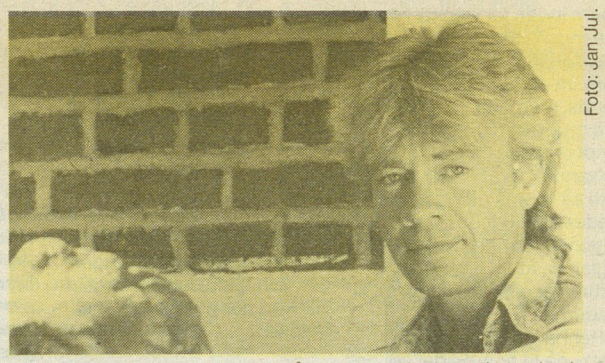

Foto: Jan Jul.

Lars Muhl kan udover forsøg på udenlandske kontakter glæde sig over et salg af hans solo-LP med den lange titel på 10.000 eksemplarer. Lars Muhl går på turne med The Human Beings i september. The Human Beings består af Jan Sander (guitar), Troels Møller (trommer), Tom Olesen (bas), Steen Sonne (keyboards), Peter Seebach (percussion, kor), Niels Hoppe (sax), Knud Erik Nørgård (trompet) Stig Boel (trombone).

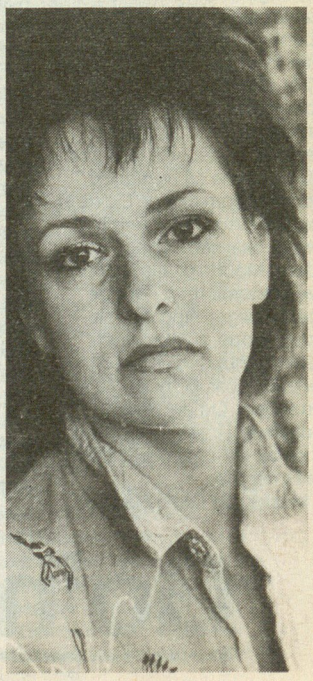

»Ulven og Høgen« er titlen på Mona Larsens første solo-LP. Pladen forventes udsendt i begyndelsen af oktober og bandet, der består af Morten Rasmussen (keyboard), Michael Munkler (guitar), Kaspar Lindhart (bas) og Klaus Menzer (trommer), drager på landsomfattende turné i november/december. I en hurtig kommentar til pladen siger Mona Larsen: »Ulven og Høgen er tematisk titelnummer på pladen. Ulven repræsenterer det jordbundne mandlige element og høgen er det mere flyvske kvindelige element. Desværre ser det ud til, at jo mere de to symboler nærmer sig hinanden, jo mere fjerner vi os osse fra det oprindelige udgangspunkt – det naturlige«, siger Mona Larsen og understreger, at pladen ikke handler om traditionelle kønsproblemer, men er bredere anlagt i sit tema.

Frede Fup

Foto: Jan Jul.

»What's Up Duck« Frede Friskfyr på hegnet.

Frede havde taget fri fra forårsrengøringen – den blev udsat p.g.a. travlhed – og i vennernes 2. dags selskab efter en 40 års fødselsdag – den var ikke hans egen skal det siges – fangede han GAFFA fra en møntboks på stamværtshuset hjemme på Amager. Bevæbnet med en lommefuld en-kroner delte han rundhåndet og elskværdigt ud af oplysninger om sig selv og hans plade, som følgende vil beskrive.

For 5 kroner lørdags TV

– Jeg lærte meget ved at deltage i det program, siger Frede om »Schyy.... Det Er Lørdag« udsendelserne.

– Samtidig med at man kigger ind i kameralinsen ved man, at man glor' lige ind i øjnene på 2 mill. mennesker – det er bestemt noget, som sætter adrenalinen igang. Lidt det samme med konferencier jobbet på Afrika-koncerten. Man samler nogle erfaringer, der er brugbare i andre sammenhænge. Rockmusik handler jo osse i høj grad om adrenalin.

– Jeg fremførte nogle nyfortolkninger af operette og revyting i »Schyy...«, men jeg var ikke på noget tidspunkt bange for at træde på kulturarven, idet jeg havde en idè med tingene. Nu skal du tænke på, at jeg er gammel nok til at kunne huske de dèr sange. Og jeg ka' huske, hvordan min mor gik og sang dem ude i køkkenet. Jeg tænkte, at hvis man nu tager de unges udtryk på de ældres melodier og tekster, så ka' man måske tilvejebringe en forståelse blandt generationerne. De ældre forstår måske de unges musik bedre. Og hvis man vender den om, er det muligt den ældre musik er fed musik, hvis den præsenteres på en anden måde. Der er f.eks. ingen af de unge, som gider høre vals idag, så i nogle tilfælde tog jeg 3/4 og ændrede den til 4/4. Det var ment som et forsøg på at slå bro mellem de to generationer og gi' dem en fælles oplevelse foran fjernsynet. Noget lykkedes, andet mislykkedes og det største problem lå i knapheden på tid. Jeg ville gerne ha' haft tid til at arrangere sangene udelukkende med synthesizere, men det var desværre ikke muligt, da det var direkte TV... biip... biip... biip.

For 4 kroner identitet

– Den Fup sang, hvor jeg synger om, at »Jeg er en af drengene fra Amagerbro«, skal selvfølgelig forstås både menneskeligt og musikalsk. Rent musikalsk ka' man sige, at vi på Amager altid har haft vores egen scene. København er delt op i forskellige scener og typer musik. Og på Amager har vi altid haft en lille enklave, hvor vi dyrker vores egen musik. Vi har skam mange gange snakket om, at hvis alle broerne en dag går op på samme tid, så flager vi fra. Så ka' vi få fred og ro et stykke tid, griner Frede. – Men ligesom andre har deres gade eller kvarter så har øen herude altid været et solidt udgangspunkt for mig. Min lokalhistorie eller folkelighed om man vil.

– Egentlig har jeg altid været meget interesseret i historie, fortsætter han. – Hvis man er det, får man en følelse af, hvor man hører til. Sangen »Fri« på min nye plade fortæller osse lige ud af landevejen, hvad jeg mener om EF. Jeg føler et langt større fællesskab med Norden. Den dag EF præsenterede sit nye flag, det blå med de 11 gule stjerner, der måtte jeg altså grine. Jeg tror det tog mig en time at komme ned på jorden igen... biip... biip... biip.

For 3 kroner teknologi

– Når jeg arbejder med computere på pladen er det naturligvis fordi jeg har lyst til det. Frem for alt for at prøve noget nyt. Det er en udfordring, forstår du. Jeg vil gerne ha' lidt modvind og så må man forsøge sig med et par nye landvindinger, forklarer Frede.

– Der er rent faktisk ikke noget på midten af scenen og så 2 m ud til hver side, som jeg ikke kender til. Og når man har stået 25 år med en mikrofon i hånden, gi'r det vel en vis berettigelse til at foretage sig noget andet. Desuden er det altså ret smart med et hjemmestudie, hvor man med synthesizers ka' lege lidt med idé'erne, således at man ikke behøver ringe efter et hav af mennesker hver gang man får en skør idé. Og man ka' få uendelig meget godt ud af computere. Vi skal bare huske på, at så længe vi danser med maskinerne, skal det være os der styrer dem og ikke omvendt... biip... biip... biip.

For 2 kroner fremtid

Frede Fup var en type band, som ikke kan overleve i dagens Danmark. Vi var et liveband ikke et pladeband og pengene ligger i at sælge plader. Derfor gik vi hver til sit i al fordrageligheed. Og min solokarriere? Ja, lad os nu se. For det første glæder jeg mig til at komme ud at spille. Mit sidste job var jo som konferencier på de »Grønne Koncerter« og man går temmelig uforløst rundt med alle sine talenter og misunder dem, der er på scenen, siger Frede.

– Nu skal jeg først ha' samlet et band, før jeg igen tager rundt og kysser folk på panden i et par måneder. Under alle omstændigheder blir' turen først i nov./dec. Men du ka' godt hilse folk og sige, at jeg har sparet godt og grundigt op. Og skulle de mene, der er for meget computer på pladen, må de kigge ind på turen, hvor jeg vil stå med tilbagestrøget hår og sangene uundgåeligt vil komme til at lyde anderledes. Så handler det igen om adrenalinen... biip... biip... biip.

– De skriver ikke 1986 uden, at jeg osse er med, siger Frede. Hermed giver han ikke alene en grund til brugen af computer på solo-debut'en »Ny«, men osse en forklaring på hans sjældne evne til at begå sig i rockmusikken på den ene eller anden måde. Og »Ny« markerer starten på Hr. Norbrink's tid efter opløsningen af Frede Fup.

Af: Mads Kastrup

NYHED
Strengen fra en af verdens bedste guitarbyggere
Vigier
t.c. electronic Tlf.: 06 · 26 28 00

MIDIVERB
Digital Stereo Rumklang

63 programmer.
0,2 - 20 sek. efterklang.
Reverse reverb. Gated reverb. 16 MIDI kanaler.
FED SAG
– et must til alle med musik i livet.
Kr. 5.610,- vejl. incl. moms
LØGN? Kontakt din lokale musikforretning.

KINOVOX

KINOVOX PROFESSIONELT LYDUDSTYR A/S
INDUSTRIVEJ 9 3540 LYNGE TLF. 02 - 18 76 17

September måneds største LP-begivenhed er udsendelsen af »True Stories« med supergruppen Talking Heads – en gruppe, der har været igang – sættende og inspirerende for en hel rock-generation. I det følgende vil GAFFA's Jan Eriksen beskrive, hvad der gør Talking Heads til en ultimativ amerikansk rock-gruppe, der både opfanger og skaber tidens rockmusik.

Ta' GAFFA under armen

Hold styr på rocken! De nye plader, koncerterne. Hvem spillede hvad og hvorfor? Fra Talking Heads til Anne Linnet, Madrid i Odense og Dylan til demobånd! Billigt, let og oplysende!

Abonner på GAFFA

Jeg tegner hermed et års abonnement på GAFFA
☐ Enkeltpersoner kr. 45,-
☐ Institutioner kr. 65,-

Pengene er vedlagt i
☐ kontant
☐ check
☐ frimærker
☐ indsat på girokonto nr. 4 376 897

Navn: _____

Adresse: _____

_____

Indsendes til GAFFA,

Guldsmedegade 23, 8000 Århus C.

»There's some real funny parts. I hope you'll laugh at the right spots«. Med disse få, men velvalgte ord præsenterede Talking Heads-frontmanden, David Byrne, gruppens koncertfilm »Stop Making Sense« ved premieren i 1984. Premierepublikummet ikke bare lo. Det trampede i gulvet, klappede og råbte – ganske overvældet af en koncertfilm, der måske bedre end nogen anden indfanger intensiteten og magien i den ultimative koncertsituation. Indfanger Talking Head's overgivelse til musikken med Byrne som løssluppenhedens styrende centrum. Publikum var dybt fascinerede af disse »Moments of perfection« som en anmelder skrev. Ligeså dybt fascinerede som tusindvis af andre biografgængere over hele verden har været lige siden.

Filmen og LP'en af samme navn blev det store kommercielle gennembrud for avantgarderockgruppen med David Byrne, den sære, hysteriske sanger, komponist, tekstforfatter og guitarist. Uanset salgstal havde Talking Heads dog allerede i 80'ernes start gjort deres indflydelse gældende med en skelsættende fusion af sorte afrikanske danserytmer og enkel hvid rock og avantgarde. Musikere fra reggae-kongerne Sly and Robbie over englændere som ABC og Thompson Twins til vores egne Gnags er blevet inspireret af Talking Heads. End ikke Grace Jones, David Bowie, Trevor Horn eller hele hip-hop- og elektro-diskofunkscenen kan sige sig fri for at have lyttet til de snakkende hoveder. »Stop Making Sense« hed igangsætternes gennembrud over for millionpublikummet, og »Stop Making Sense« kunne ligesåvel stå som overskrift på historien om Talking Heads: Stop fornuften!

Et nederlag for fornuften

Da den 13-årige David Byrne i 1965 hørte »Mr. Tambourine Man« med The Byrds og »Day Tripper« med The Beatles glemte han *første* gang fornuften. Her var endelig noget, der kunne få middelklassedrengen fra Baltimore til at glemme den fremtid som elektroingeniør, faderen havde tiltænkt ham. Det skulle være noget musisk for den unge Byrne. Noget kreativt, noget med at skabe, og evt. noget med at forske – og således skulle det blive. Første station på vejen var en designerskole i New York, hvor han i 1975 dannede en rocktrio med trommeslageren Chris Frantz og dennes kæreste, Tina Weymouth, der gerne ville lære at spille bas. Byrne, der, udover at være fuld af musikalske ideer, også er lidt af et sproggeni, udtænkte navnet Talking Heads. I 1977 blev trio'en til en kvartet, da Jerry Harrison (ex. Jonathan Richman) kom til. Da Talking Heads samme år udsendte deres første LP, »77«, bestod gruppen altså af de samme fire musikere, som om kort tid udsender LP'en, »True Stories«. New York var dengang sidst i 70'erne rammen om et rockmiljø, der udfordrede hele den stagnerende amerikanske rockscene. Kodeordet var minimalisme og navnene var Television, Ramones, David Johansen, Johnny Thunders – og Talking Heads, som forlod designerskolen for at turnere USA og Europa tyndt. Endnu et nederlag for fornuften, men en sejr for rockmusikken. Talking Heads spillede en utraditionel, på én gang simpel *og* kompleks meget rytmisk markant rockmusik, som nødvendigvis måtte være for eksklusiv for det store publikum. Et enkelt nummer, »Psycho Killer«, opnåede dog at blive et større kulthit. På LP'en fra 1978, »More Songs About Buildings And Food« indledte gruppen et fireårigt samarbejde med produceren Brian Eno, avantgardekunstner og producer for bl.a. David Bowie. Pladen, der var mere elektronisk end »77«, udbyggede Talking Heads kultstatus og gav dem deres første amerikanske hit: Den idag klassiske coverversion af »Take Me To The River«. Eno og Talking Heads – især David Byrne – havde flere ting til fælles: Meget store kunstneriske ambitioner og en tiltagende fascination af arabisk og afrikansk high-life musik, især Fela Kuti – på et tidspunkt, hvor rockmusikkens antenner var rettet mod Jamaica. Den afrikanske inspiration, der lader sig ane i disco-clubland-hittene »I Zimbra« og »Life During Wartime« fra '79-LP'en »Fear of Music«, blev helt åbenlys på »Remain In Light« – LP'en fra 1980. Pladen, der rystede en hel musikverden!

Afrikansk opdagelsesrejse

»Remain In Light« er en eksplosion. »Remain In light« er helt basalt en strøm af sitrende rytmer. Rock-, funk- og afrorytmer. En plade, der udstråler en nærmest ekstatisk spilleglæde med ægteparret Weymouth/Frantz i bunden og Robert Palmer (Jo, ham fra Power Station) på percussion. Sort og hvidt forenes i et fælles groove. Lydbilledet facetteres af avantgardeguitaristerne Brian Eno og Adrian Belew. To engelske gentlemen, der tog al deres erfaring fra Frank Zappa og David Bowie med på den afrikanske opdagelsesrejse. Samtidig er »Remain In Light« et produkt af Eno's og Byrne's interesse for studieteknikkens muligheder. Det man f.eks. tror er Chris Frantz uskyldige slag på lilletrommen, kan være et signal, der er vendt og drejet i en emulator. »Remain In Light« og senere »Speaking In Tonques« fra 1983 fusionerer traditionelle afrikanske og amerikanske rytmer med de mest radikale tendenser i rock. Det er ikke overdrevet at karakterisere Talking Heads som en rockmusikkens seismograf. En gruppe, der har registreret de største og mindste rystelser i rockmusikken og bragt dem frem i lyset i et samlet hele som på det luftfoto af USA, der pryder bagsiden af »More Songs...«-coveret. Som nævnt med afgørende indflydelse på dagens rockmusik.

Efter »Remain In Light« drog Talking Heads på en verdenstur-

TALKING HEADS

Bryd fornuftens lænker

ne, der er foreviget på live-LP'en fra 1982, »The Name of This Band is Talking Heads«. Franz og Weymouth, godt trætte af Eno's isenkræm, dannede Tom Tom Club. Jerry Harrison indspillede en solo-LP, »The Red and The Black« og Byrne producerede plader, lavede balletmusik og indspillede sammen med Eno collage-LP'en »My Life in The Bush of Ghost«, hvor alle andre end Byrne selv har lagt vokal til. Og David Byrnes vokal er ellers et kapitel for sig selv.

En moderne Buster Keaton

»Sang er en fidus, der får folk til at lytte længere til musik, end de normalt ville«, skriver Byrne i programmet til »Stop Making Sense«. Og hans egen sang fanger helt sikkert opmærksomheden. Ingen har en stemme, der som hans spænder fra irritabel rastløshed til skingert hysteri. Oprindelig opstod hans fistelsang som en forsvarsmekanisme. En måde at distancere sig til teksterne, der i al deres – nogle gange selvhøjtidelige – seriøsitet, kunne være svære, for Byrne at tage helt alvorligt aften på aften. Der var bare ingen i de små New York-klubber, der ville acceptere sangeren med det gale blik i øjnene som humorist, som performer. »Hvis Buster Keaton var blevet reinkarneret med fascination for rock'n'roll, var han blevet David Byrne«, har »Stop Making Sense«-instruktøren Jonathan Demme sagt. Og det er vel først med filmen, der er kommet lidt luft til den dybt alvorlige fims, der altid – selvforskyldt vil nogen sige – har stået omkring kunsteren Byrne. Han viser sig at være en glimrende selvtillidsfuld performer, der er lige præcis så spontan og skødesløs, som han selv har timet og tilrettelagt.

Tekster fra en 'alien'

Under alle omstændigheder er Byrnes' hysteriske stemme en integreret del af Talking Heads' udtryk. Ligesom hans sangmåde hænger uløseligt sammen med teksternes ofte abstrakte ordstrømme. Ekspressionistiske sange om mad, bygninger, brændende bygninger, fremmedgørelse, krig, fred. Sange om at stoppe op, bare én gang i livet og tænke: Hvad er det her? Voldsomme opgør med fornuften og forudsigeligheden. Farlige sange fra sjælens inderste og små glade og naive sange om børn og leg. Sange om mennesker i USA med runde hoveder, med firkantede TV-hoveder.

Hvis der går en rød tråd igennem David Byrnes tekster, kunne det være den, at han lader vidt forskellige dele af verden tale for sig selv, og udtrykke deres meninger om dette og hint. Som hvis en 'alien' stod ud af en UFO og betragtede verden. En 'alien' ville ikke se eller forstå mennesker udtrykke meninger og følelser. En 'alien' ville se en masse talende hoveder. Han ville se mad, bygninger, syngende fabrikker. En civilisation bygget på rent tidsspilde som bordskikke og noget så grimt som pengesedler. En 'alien' ville sikkert holde meget af børn og dyr, og han ville betragte alle de ens forstæder med ens kasser med fædre, mødre og børn, der hele tiden kigger på en lille skærm. Det ser i hvert fald David Byrne – og i virkeligheden kan han ikke lade være med at holde af dem alle. Som han selv har sagt: »Jeg mener stadig, det er muligt, at skrive en sang, der er sympatisk over for små almindelige ønsker (som f.eks. at få råd til en lejlighed med affaldsskakt), og være sympatisk over for dem uden at være kritisk.«

Netop derfor mener han også at det er skudt ved siden af, når sange som »Don't Worry About The Government« og »This Must Be The Place (Naive song)« er blevet kaldt stærkt satiriske.

Det nye Talking Heads

Da Talking Heads sidste år udgav »Little Creatures« vakte det en del opmærksomhed, at gruppen havde forladt den lyd, de selv havde skabt. Ingen gæstemusikere eller fremmede producere. Væk var afrobeat og new yorker-funken, og inde var små tre minutter lange sange med indledning, omkvæd og afslutning. Gospel/cajunnummeret, »Road to Nowhere« var det eneste, der kunne lyde lidt »sort«, og der var indflydelse fra 'folk', country and western og rock i flere numre. Musikken var mere enkel, melodiøs – men stadig med denne bastante rytmegruppe sikker som et »amen« i en sydstatskirke. Gruppen forlod højtideligheden og den lyd, alle forsøgte at efterligne, og var efter manges mening tilbage ved rødderne. Modnede, men stadig befriende naive.

Siden har Jerry Harrison produceret Violent Femmes og arbejdet solo. Frantz og Weymouth har arbejdet med Tom Tom Club og David Byrne med et filmmanusskript til filmen, »True Stories«, der foregår i et hul af en landsby i Texas. Selvfølgelig har han også skrevet musikken, som snart kan høres på LP'en »True Stories«, hvor gruppen har fulgt linien fra »Little Creatures« op. Den kommende single »Wild, Wild Life« er en glad rockmelodi med en ironisk Byrne-tekst: »We've got a wild, wild life on the way to the stock exchance « (børsmarkedet). »True Stories« er en – til tider nærmest heavy – rockplade hvor inspirationen fra country and western og cajun/tex-mex tydeligt høres i de små sande historier. Dermed også sagt at både filmen og pladen »True Stories« har Texas og amerikansk sydstats folklore som ramme.

En amerikansk anmelder har engang sagt, »at se Talking Heads er som at se en Godard-film: Man ved at der sker noget virkeligt intelligent. Man ved bare ikke hvad.«

Og helt sikkert er det, at mange nu vil diskutere, hvilken sandhed »True Stories« rummer. Er det sandheden om rock'n'roll? Sandheden om det moderne USA? Sandheden om Talking Heads? Imens vil jeg prøve at glemme fornuften og nyde denne charmerende, svingende direkte rock-plade. Og konstatere at sandheden i »True Stories«, hvad den så er, sjældent har været mindre ilde hørt.

Foto: Jan Jul.

Kan tre udsolgte koncerter tage fejl?

– Defunkt i Danmark

Den amerikanske gruppe Defunkt var for nylig på sit tredje danmarksbesøg. Efter publikumstilströmningen til Montmartre (København) og Motown (Århus) at dømme, har Defunkt ikke mistet sit ry som et virkelig hot danseband. Og »hot« var det på Motown og de 600-700 dansende mennesker var ikke gået galt i byen dén aften.

Bortset fra to nye guitarister Bill Rickford og Ron Drayton, var det samme besætning, der forrige gang besøgte Danmark, nemlig: Bandlederen, sangeren, bassunisten, congas-spilleren og entertaineren Joe Bowie, bassisten Kim Clarke, trommeslageren Kenny Martin og trompetisten John Mulkarim. Som ved tidligere lejligheder var Defunkt en sand eksplosion af rytmer- og det i mange stilarter: ligefra James Brown-funk til Jimi Hendrix-blues til Charlie Parker Be-bop. Essensen af gruppens to lp'er »Defunkt« (1980) og »Thermo Nuclear Sweat« (1982) blev præsenteret, men også en del nyere materiale, hvor især den-i-et-og-alt Jimi Hendrix lignende guitarist Ron Drayton gav gruppen et mere »rock'et« udtryk end man tidligere har hørt. – Men hvorfor har Defunkt været tavse på pladefronten i snart fire år? – Gaffa tog på Hotel Atlantic tidligt søndag morgen efter koncerten på Motown (meget tidligt, kl. 9.00!!) og fik en snak med Joe Bowie og John Mulkarim om bl.a. dette.

Joe Bowie: Der er intet jeg hellere ville end at lave plader og video. Vi har bare ikke noget pladeselskab. Og jeg har ikke pengene! At vi ikke har plade ude betyder også, at vi ikke tournerer så meget, som vi kunne ønske. Det bliver kun til korte tourneer i Europa og ellers spredte jobs, hovedsaglig i New York og i Canada.

– Det er jo den gamle historie: Plade-video-radio/TV – stor tourné. Ingen plade – ingen video – ingen radio/TV – lille tourné. Og så tæller det ikke ret meget, at man som Defunkt har ry for at være et forrygende liveband. Men måske gør Defunkt det ekstra svært for sig selv med den megen stilblanding?

Joe Bowie: Af hensyn til markedsføringen, jo! Musikverdenen har brug for at sætte ting i bås og sætte etikette på. For mig er det til gengæld helt naturligt at spille som vi gør. Det har jeg gjort siden jeg var 11 år. Min baggrund er lige dele Charlie Parker, Coltrane, Miles Davis, James Brown og Jimi Hendrix. Disse fem udtrykker, for mig at se, den samme musikalske power og grænseoverskridende energi. Og tilsammen dækker de hele det spekter, vi ønsker at fremme i vores musik: Jazz, rythm and blues, rock'n roll, mm. Således har vi i bandet to vidt forskellige guitarister: Ron, der har spillet rock i årevis, bl.a. sammen med Jimi Hendrix og Bill, der har en udpræget jazzbaggrund.

John Mulkarim: Vi tilhører en generation af musikere, der har lyttet til det hele. Så vi kan ikke undgå at være påvirket alle sider fra.

Joe Bowie: Ja, det bliver en fantastisk mixture. Selvom vi har teknikken og den musikalske indsigt via vores arbejde med jazzen, er vi ikke kun jazzmusikere. Vi er heller ikke rockmusikere. Vi er musikere. Det er først når markedsføringen kommer ind i billedet, man har brug for at sætte os i bås!

– Jamen er vi så ikke tilbage ved problemet: At Defunkt ikke har lavet en plade meget længe?

Joe Bowie: Jeg ville ikke have noget imod at lave plader, der var mere medie-egnede, dvs. lettere at markedsføre. På den anden side tror jeg på, at et band som Defunkt også kan bringes til at sælge.

John Mulkarim: Der har været en del bands, især fra England, der har fået stor succes med en musik inspireret af Defunkt. Top 10 bands, endda.

Joe Bowie: Selvom det vi laver egentlig ikke er nyt længere, kan der godt gå en del år, førend vores type musik for alvor slår igennem. Det er omkostningerne ved at lave kreativ og fornyende musik. Det handler også om at »opdrage« publikum til at bruge vores musik. – Indtil da håber og be'r jeg til, at det rigtige pladeselskab og den rigtige producer vil give sig til kende.

– Ja, det manglede da bare. Kan tre udsolgte koncerter tage fejl?

Joe Bowie: Nej, måske ikke. Nu er vi da også bedre stillet, trods alt, end så mange andre. Vi har stadig et live-publikum. Og jeg agter at spille for det publikum, sålænge helbredet tillader.

Jan Due

E-mu har givet os et knald tilbud

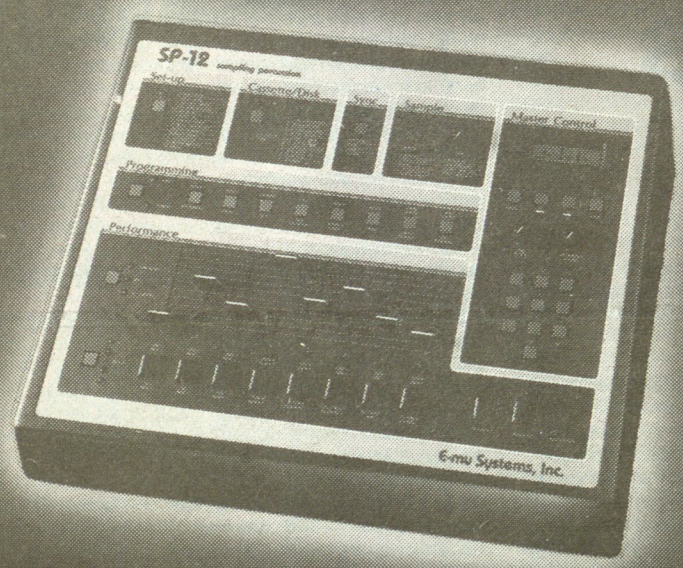

ring og høre

NEW MUSIK

KLOSTERGADE 68 8000 ÅRHUS C TLF 06 19 05 18

Big Country, vores skotske venner, holder sig bestemt ikke tilbage efter en succes på dette års noget matte Roskilde Festival, hvor de efter en varm modtagelse lod sig kalde ind til ekstranumre hele 3 gange. Nu er de igen koncertaktuelle. Det sker tirsdag d. 16. september i Saga, København og billetsalget er startet.

SPOTS

I slutningen af september udsender **Elvis Costello** LP nr. 2 i 1986. »Blood and Chocolate«, der er titlen, er optaget live i London's Olympic Studios og indeholder 11 nye Costello sange. LP'en er ligeledes en genoptagelse af samarbejdet med backinggruppen The Attractions og producer Nick Lowe.

Foto: Gorm Valentin.

Foto: Sten Tronsgård.

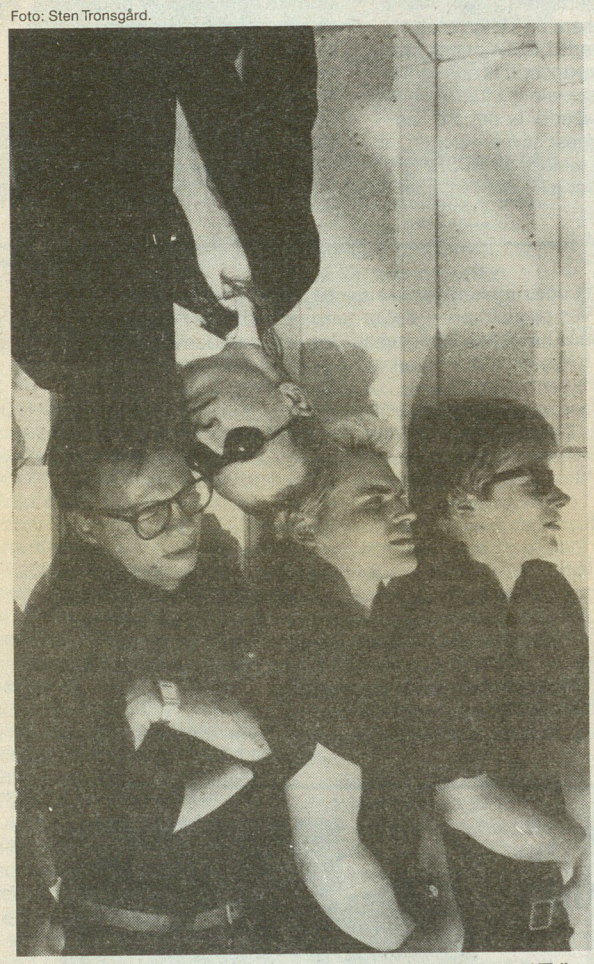

Det Neodepressionistiske Danseorkester skal optræde i TV's rockmaskine den 8/9. Bandet vil her spille udvalgte numre fra debut-LP'en: »Flere sange om sex og arbejde«. TV-udsendelsen blir startskuddet til gruppens landsturné, der forløber over september/oktober.

DAN HYLANDER lægger i slutningen af august sidste hånd på en ny LP. Pladen er indspillet i det danske Wernerstudie og Dan Hylander har denne gang indspillet pladen med et helt nyt band. Mest kendte ansigt for danskere er Donna Cadogan, der er med Hylander rundt i Sverige på en én-måneds turné. Samme Donna har udskudt udsendelsen af sin første LP, da producer Kim Sagild er travlt optaget andetsteds og derfor ikke kan lægge sine sidste – nok så berømte – hænder på projektet.

LANDSHOLDETS fodbold-plade scorer stadigvæk på hitlisterne – osse i udlandet. Således ligger pladen i skrivende stund som nr. 5 på den svenske hitliste og som nr. 3 på den norske. Herhjemme har pladen solgt i 125.000 eksemplarer hvilket overgår Nanna's afrikasingle fra sidste år, som ellers havde været Danmarks mest solgte singleplade til dato.

PRETTY MAIDS fra Horsens slår i øjeblikket deres forvrængede folder i Bearsville Studios i New York, hvor efterfølgeren til LP'en »Red, Hot and Heavy« indspilles. »Red, Hot and Heavy« har til dato solgt ca. 200.000 eks. verden over, heraf 10.000 i Danmark. Producer på den nye LP er Eddie Kramer, der kan bryste sig af referencer som Jimi Hendrix, Led Zeppelin og Kiss. Udgivelse er planlagt til engang i september.

MILES DAVIS har holdt høj profil på de koncerter, han har afholdt i det sydlige Europa i sommerens løb. Der er åbenbart stadig saft og kraft tilbage i den gamle jazzgigant. Så meget, at han udkommer med en LP til oktober. Den hedder »Perfect Ways« og efter meget pålidelig kilde skulle Prince medvirke på et par af numrene. Hvordan mon det lyder, når giganter elsker?

KRAMER™

BROCHURER · PRISLISTER
GRATIS MUSIKAVIS
DEMONSTRATIONER
NÆRMESTE FORHANDLER
RING 01-142900

MUSIKHUSET AAGE JENSEN – musik i Centrum.
Åbenrå 3 1124 Kbh. K. 01-14 29 00

MOBILSYSTEMER:
STUDIE/PA/LIVE-OPT.
UDLEJES M/U MANDSKAB

STUDIER
&PA
DIV

16 SPOR 1/1" TASCAM MS 16
8 SPOR 1/2" TASCAM 80-8
2 SPOR 1/4" PR 99 mkll
BRUGERVEJLEDNING

24/16 TAC SCORPION
24/8 BANDIVE
3000 W TANNOY/HARRISON
FULD MONITORMIX

DIGITAL DELAY VESTA
DIGITAL REVERB ALESIS
MIKROFONER/STATIVER:
SHURE/SENNHEISER/E.V.
AKG PHONES

UGE
16 SPOR KOMPLET: 3500,-
8 SPOR KOMPLET: 2200,-

WEEKEND
16 SPOR KOMPLET: 2100,-
8 SPOR KOMPLET: 1200,-

DAG
16 SPOR LIVE OPT.: 1000,-
16 SPOR OPT. + PA: 1500,-
PA: 1000,-

TRANSPORT AF GEAR
06-OMRÅDE: 100,-
ØVRIGE: RING

PRISER EXCL. MOMS OG MANDSKAB. BÅND KAN LEJES/KØBES

SH-MUSIK
06994278

Boganmeldelse

»En hård dags nat« Dan Schiødt & Karsten Jørgensen

Med denne bog foreligger for første gang en bog om The Beatles og om de 4 medlemmers videre skæbne efter gruppens opløsning, skrevet af to danskere. Det har været forfatternes hensigt at skildre de stormfulde år gennem det tekstmateriale, der ligger til rådighed på gruppens plader, samt hvad de ellers har kunnet støve op af interviews og bøger om emnet. Det har betydet, at det specielt er gruppens tekst- og komponistpar, historien skrives igennem, – altså først og fremmest John Lennon og Paul McCartney. Denne skævhed er forfatterne helt bevidst om, og man kan selvfølgelig osse forsvare dette standpunkt med, at de to er kerneaksen i The Beatles.

Så langt så godt! Det er et svært stofområde at give sig i kast med – The Beatles er i sig selv en myte, og tidens tand har ikke gjort den mindre. Og netop tidens tand er den krumtap, som forfatterne bruger til at skildre det historiske forløb. På denne måde reduceres gruppens historie tendentielt til efterrationaliseringer. Et eksempel på dette findes i introduktionerne til bogens hovedpersoner, hvor det er de sider af Lennon/McCartney, der handler om deres senere samarbejde, der bliver beskrevet. – Men hva var der sket, hvis Lennon aldrig havde mødt McCartney? Hvilke kvaliteter og for den sags skyld indre konfliktstof i deres opvækst – var der at bearbejde *uden* hinanden? Det blir til historieskrivning, hvor forfatterne i al for høj grad skæver til, at de ved, hvad der vil ske i fremtiden. Dette blokerer for en mere nuanceret og ikke-mytebefængt skildring af de 2 herrer.

Beskrivelsen af de fire år får på denne måde kun bekræftelsesstatus over for de myter, vi kender til hudløshed. John Lennon *var* genial; McCartney *er* pengegrisk og strømlinet; Harrison *blev* trykket kunstnerisk, og Starr var en glad trommeslager, der beroede sin karriere på de andres talenter. Dette er udgangspunktet for skildringen, og alle undtagelser skal bekræfte disse myter – i værste fald blir de undskyldt for ikke at leve op til dem, som f.eks. da Paul McCartney udsender »Tug of War«, hvor det hedder om »Ebony and Ivory«, at »en enkelt fuser tilgav man gerne McCartney, da LP'en som helhed var et mesterværk« (s. 163). Jeg ved ikke, om McCartney har behov for tilgivelse? Om Ringo hedder det f.eks. om hans mindre succes-fulde karriere efter The Beatles' opløsning, at man »må beklage denne udvikling, for Ringo var faktisk den mest sympatiske af Beatlerne, den mest jordnære og mest populære i gruppens storhedstid« (s. 134). Ved at fokusere på idolerne og myterne blir historieskrivningen reduceret til anekdoter – i bedste fald til efterrationalisering. Derfor er det ord, jeg allermest savner i bogen, et stort gjaldende HVORFOR: hvorfor gik historien, som den gjorde, hvorfor blev Beatles så populære – hvorfor blev de mediernes kæledægger???

Vi får gennem bogen en opremsning af de plader, gruppen har udsendt – osse solo-albummene efter opløsningen. Den historiske afstand til udsendelserne kunne ha' foranlediget forfatterne til at komme udenom minutiøse gen-anmeldelser af pladerne. Helt grotesk blir det, når man begynder at gen-anmelde en opsamlings-LP, som det sker omkring udsendelsen af den amerikanske LP »Hej Jude«, – en opsamlings-LP for single-plader udsendt med gruppen. Her burde redaktøren af bogen ha skredet ind med det samme.

Hvis man har brug for at få genopfrisket sine Beatles-minder og anekdoter, kan bogen anbefales. Ved man intet om The Beatles, og ikke ser sig i stand til at læse de udenlandske udgivelser, er bogen osse udmærket. Hvis man vil blive klogere, skulle man hellere købe et dugfriskt eksemplar af »The Beatles Complete Works« og selv gå igang med at tænke over sagerne.

h-a.

Musikbase Alpha
– Synthesizere, computere, video.

Af Ole Straarup, Niels Fink Ebbesen, Steffen Brandorff og Kirsten Dollerup. Edition Egtved 1986.

Boganmeldelse

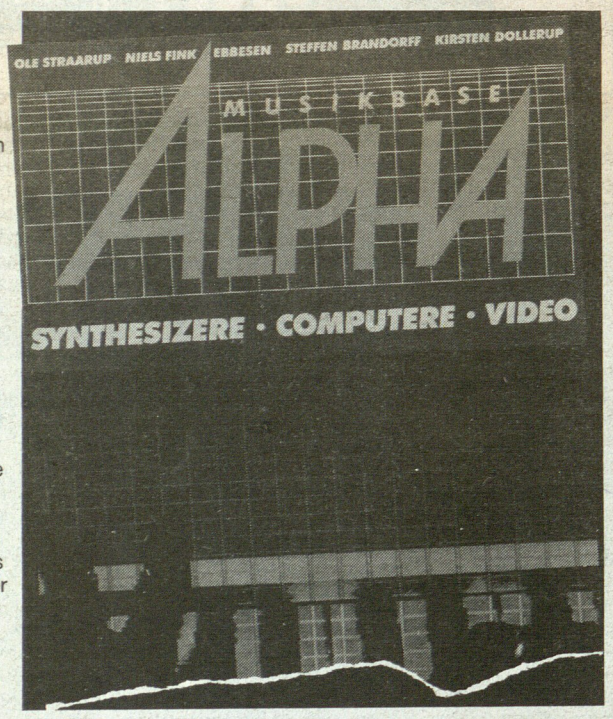

Jeg synes ikke titlen på bogen er genial, men den signalerer meget godt den overfladiske måde »Musikbase Alpha« skøjter hen over en af tidens vigtigste forandringer i ungdomskulturens hovedhjørnesten: rockmusikken.

Ideen er derimod genial. At kortlægge hvor stor en indflydelse teknologien har på rocken, at ville skabe en debat og en diskussion om hvorvidt musik i det hele taget kan laves på maskiner, at ville give almindelige lyttere en større indsigt i, hvordan rockmusikken frembringes og ført over i det virkelige liv, kan der drages tankevækkende konklussioner både i en undervisningssituation og i en stille tænksom, ensom stund.

Men ideen drukner i citater, »smart« layout og for løs en struktur bogen igennem. Der lægges ud med et fint, lettilgængeligt afsnit om fysikken bag den nye musikteknologi, men man hægter læserne af i slutningen af kapitlet, hvor gennemgangen af de såkaldte supersynthesizers simpelthen er for svær at forstå, og det efterfølgende pligtafsnit om den elektroniske musiks historie er uendelig kedeligt.

Dernæst beskrives lytterne, omgivelserne hvori musikken fungerer, før man med eksemplet DeFilm viser, hvordan en moderne plade kan laves på et højt teknisk niveau. Der bringes i det følgende uddrag fra et interview med Phil Barret omkring fremgangsmåden ved produktionen af Kim Larsens hit »Rita«. Kim Larsen selv fortæller siden historien set fra hans side, og en tegneserie i undergrundsstil af Claus Deleuran viser to grovkornede eksempler på pladeproduktion anno 1986. Sidst et afsnit om musikvideo.

Altsammen meget godt bare man ikke havde overladt hele initiativet til tilfældigheder. Der mangler en styrende hånd som har gjort sig klart, hvad man vil med citaterne, billederne, teksterne. Hvad vil man med en gymnasieelevs anmeldelse af DeFilms plade? Hvad vil man opnå ved i billedafsnittet om lytterne at vise henholdsvis et maleri af Renoir og et foto af en moderne reklamepige? Hvad vil man med det sammenlignende skema over supersynthesizers? Hvad vil man vise med Michael Falchs tekst »Gak Gak i gågaden«?

Bogens formål er at skabe debat og diskussion, men det gør man nu engang bedst ved at vise sin egen holdning og så lade andre danne deres mening udfra den, i stedet for et bombardement af meninger i form af tilfældigt valgte billeder, citater, interviews og artikler.

Per Reinholdt Nielsen

HANDMADE BY
Gordon-Smith
* 25 års garanti *
PRISER FRA
KR: 3.895,-
excl. case.
PRODUKTIV MUSIK I/S
MUSIKERNES FAGHANDEL
Nørregade 49 · DK-8000 Århus C
Tlf. 06 · 18 43 53

Don Jagger og kønskamæleonen Bowie

Boganmeldelse

»Prøv at se Jagger med læber så fede som kofangere og bukser så stramme som pølseskind læne sig ud over scenekanten og stønne med mikrofonen strejfende drøblen. Og så se Bowie med kølighed og elegance som en tynd hvid hertugs forsigtigt løfte mikrofonen mellem sine sirlige fingre.

»Nogenlunde som forskellen på, hvordan en luder og en nonne holder på en sømandspik.«

Sådan skriver Marianne Høgsgaard, Marianne Bentsen og Peter Eskildsen i bogen »Mænd på Kanten«.

Med et udgangspunkt, der hedder, at rigtig rockmusik tager temperaturen på sin tid, og at den først og fremmest handler om mænds sexualitet, analyserer forfatterne, hvordan Mick Jagger og David Bowie i deres musik, tekster og sceneshows – meget forskelligt – forholder sig til en manderolle i krise.

I 60'erne banede Rolling Stones vejen for en generations opgør med forældrenes bornerte sexualmoral. Samtidigt signalerer Mick Jagger i tekster og musik, at heller ikke han har styr på det dér med damerne. Han udtrykker det ikke direkte, tværtimod giver han den i sange som »Unger my Thumb« og »Let's Spend the Night Thogether« rollen som den overlegne erobrer. Men netop ved at overeksponere sin mandlige styrke og kraft afslører Jagger, at han føler sig truet på sit køn. Ligesom i øvrigt hans gestik og dans sætter traditionelle mandlige dyder på spil.

Det er David Bowie, der i 70'erne overtager føringen som den, der tilføjer manderollen nye og overraskende dimensioner. Ikke ved at holde fast, men ved at give slip. Bowie udforsker begrebet kønsidentitet ved at påtage sig forskellige roller, – som kvinde eller som androgyn, distanceret dejlighed.

I følge »Mænd på kanten« er Rolling Stones nu stivnet i deres eget udtryk, og Bowie er blevet føntørret moderigtig, positiv og dermed ufarlig.

– Den kritik kan da være rigtig nok. Men det er måske for let, sådan lidt moraliserende, at læne sig tilbage i sofaen foran stereo'en og længselsfuldt vente på den næste provokation fra rockens frontfigurer.

»Mænd på kanten« indeholder flere spændende analyser, men den burde være udkommet for et par år siden, eller også have reflekteret over tingenes tilstand, nu idag, hvor både den provokatoriske/oprørske rockmusik og kritikken heraf har det svært. Hvorfor mon? *Susanna Neimann*

»Mænd på Kanten. Jagger og Bowie«
PubliMus. 68 kr.

Plader

Patti LaBelle

Når man snakker om US-soul-music så tænker man uundgåeligt på navne som Aretha Franklin, Tina Turner, Diana Ross og Dionne Warwick. Ikke desto mindre må Patti LaBelle efterhånden også regnes med i klubben af »grand-old-ladies« der alle har det tilfælles, at de har været i branchen i umindelige tider og alle har formået at få deres 2. renæssance her i 80'erne. Disse sorte multikunstnere, som snart optræder med TV-shows fra Caecers Palace, snart med Broadway musicals eller film (Patti LaBelle var senest med i »A Soldier Story«), har også alle formået at vinde indpas hos det meget skeptiske hvide musikpublikum, hvor hvide radiostationer selv i 80'erne helst undgår at spille plader med sorte kunstnere. Michael Jackson, Prince, Quincy Jones har været med til at bryde dette mønster på mandesiden, og hvor bl.a. Patti LaBelle har været det på kvindesiden.

Ny LP

De seneste år har LaBelle haft succes'er som hovedsageligt bygger på optræden i amerikanske TV-shows, musicals og TV-film, men også har vist sig ved Live Aid og hendes 2 store hits fra soundtracket fra filmen »Frækkere end politiet tillader« (»Stir It Up« og »New Attitude«). Der er nok mange, der har set frem til Patti LaBelle's nye LP »Winner In You«. LP'en indeholder 10 nye skæringer med hjælp fra bl.a. hitmageren Burt Bacharach (skrevet utallige hits for bl.a. Dionne Warwick) og Ashford & Simpson (fremme med hittet »Solid« forrige år), og det er da netop også Bacharach der har skrevet LP'ens foreløbigt eneste single »On My Own« – en stille duet med Doobie-forsangeren Michael McDonald.

Fabelagtig LP

41-årige Patti LaBelle, der startede med pladeudgivelser for snart 22 år siden, og som har 60'er gruppen The Ordetts og 70'er gruppen LaBelle (hvem mindes ikke superhittet »Lady Marmelade«??) på bagen før hun i 80'erne lagde ud med en solokarriere, har her kreeret en gedigen og fabelagtig god lytte/danse/sjæle soul-LP – iøvrigt den 26. i rækken. Joh, det er absolut en fed, fed LP – og ingen tvivl om at den når guldplade status.

Peter Bennett

Eurythmics Revenge
PL 71050

Som helhed virker »Revenge« flot og ligetil. Den indeholder mange hitpotentielle numre i den stil, man efterhånden kender som Eurythmics'. Og det er her kedsomheden begynder. »Revenge« signalerer, at vi nu er kommet til den yderste grænse for gruppens udfoldelse. De rammer, Eurythmics har udstukket musikalsk fra starten af deres karriere virker nu snærende og begrænsende. »Revenge« er på denne måde et standartprodukt uden nytænkning eller spontanitet.

Når dette er sagt skal det osse tilføjes, at det er en fremragende produceret LP og at Anne Lennox' stemme stadig fremstår som helt unik. Lyt til numre som »When Tomorrow Comes« eller det utroligt smukke hit »Take Your Pain Away«, smukt og melodisk.

Desværre er der osse – og det skuffer mig meget – sneget sig enkelte nittere ind på pladen. Jeg tænker her på et nummer som »Miracle of Love«, der er en kedelig fuser iklædt et svulstigt arrangement og nummeret »In This Town«, der i aller bedste fald kan kaldes kedeligt.

»Revenge« har ikke meget af den snert af aggressivitet og indædthed over sig, som titlen ellers antyder. Pladen er populær musik, når det flader ud – når musikken har mistet mål og med og det smukke er blevet til mål i sig selv.

h-a.

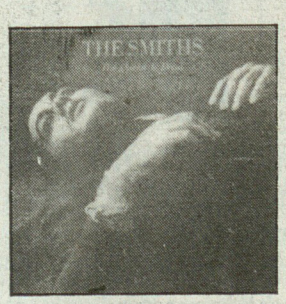

The Smiths The Queen Is Dead
Rough 96

»Dronningen Er Død«. En lettere morbid proklamation, der af forsanger Morrissey er ment som et billede på Englands tabte identitet i amerikaniserings-processen. En identitet, hvis uerstattelige værdi Morrisey ganske betvivler, men som ikke kan undgå at fremstå positivt i forhold til burgerkultur og mellemdistanceraketter. Billedet er nemlig samtidig dobbelt, forklarede han til det engelske musikmagasin NME fornylig. *»Det britiske kongehus har aldrig på noget tidspunkt udtalt sig, endsige taget initiativ til tilskyndelser, der kunne forbedre forholdene for almindelige mennesker«*, sagde Morrissey. Og når man kalder sig The Smiths og dermed repræsenterer den grå, anonyme masse, er det vel osse på sin plads at påpege monarkiets meningsløshed i den moderne verden.

Men bortset fra titelnummerets anklage af kongehuset for at udøve politisk kamouflage, er der ikke blandt pladens andre sange brændende kontroversielle emner til debat. Her er det Morrissey's livstrætte, personlige poesi iscenesat af guitaristen Johnny Marr's melankolske melodier, der opretholder The Smiths' ubestridte førsteplads som 80'er-rockens mest navlebeskuende gruppe. Mange vil sikkert finde strømmen af død og depression på »The Queen Is Dead« svær at udholde. Men Morrissey besidder faktisk ved nærlytning en slags humoristisk, ironisk distance, i hvert fald i et par af numrene. Specielt den varietélignende »Frankly, Mr. Shankly« og »Some Girls Are Bigger Than Others«, står i denne forbindelse tydeligt frem. Men den altovervejende vægt i materialet efterlader indtrykket af hensygnende modløshed.

Men skal man dømme efter The Smiths' popularitet i England er det at være ked af det ikke ensbetydende med at være kedelig. Jeg er tilbøjelig til at være enig.

Mads

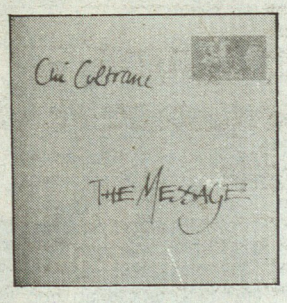

Chi Coltrane The Message
Teldec 6.26311 AP

Chi Coltrane er amerikansk sangerinde, pianist og sangskriver. Uden at have gjort sig bemærket i lang tid udsender hun nu »The Message«, som hun selv har produceret, arrangeret og skrevet sangene til. – Der er desværre ikke mere budskab i pladen af den grund!

Materialet er simpelthen for tyndt – måske ligefrem tyndslidt. I produktionen er der hentet så mange klicheer ind, at nogle numre nærmer sig det irriterende. Fx. »You Don't Love Me«, hvor teksten efter linie her fortsætter: *You're mean to me/ you lie to me/ Don't call me/ I don't need you/ you don't love me/* Det er alt til et helt nummer! Man skulle da tro, at en dame på 38 år kunne udtrykke sig lidt mere nuanceret, ok, det er en smags sag, det simple kan sagtens gøre sig; men det kræver til gengæld bare en fandens go' eller original backing og fortolkning. Chi Coltrane vil nok være den sidste, man elsker, når hun synger »You Don't Love Me« som et forkælet, trodsigt barn uden passion eller omvendt indædt vrede og oprørstrang.

Og hver gang, der er ansatser til et bedre nummer – ét der udnytter Chi Coltrane's dybe og sensuelle stemme – blir det ødelagt af en forfærdelig kedelig saxsolo eller af en malplaceret, patetisk kor a la den slags i Jesus Crist Superstar. Andre gange begir' hun sig af med et forsøg på at ramme den intonation imellem sang og tale, som fx. Grace Jones og Laurie Anderson til fulde formår. I Chi Coltrane's tilfælde virker forsøget for søgt og forkert.

De numre der virker mest vellykkede og nærmest hendes udtryksevner, er de mere stille ballader. Kærlighedssange som »I didn't Want to Fall in Love« og »Goodbye My Love«. Chi Coltrane er ikke nogen Rickie Lee Jones, men i de små, stille sange går smerte-hjerte budskabet godt nok igennem.

susanne kier

Steve Winwood Back in the High Life
RCA/Ariola 207 769

Lige nu er det som om flere af de »gammelkendte« musikere opper sig og kommer igen med skiver af overraskende og vedkommende karakter. Jeg tænker på Peter Gabriel, Stevie Nicks, Phil Collins, Pete Townshend, Elton John med flere – helt aktuelt ophavsmanden til pladen her: Steve Winwood.

Winwood har virkelig været omkring sig i diverse bandsammenhænge. Han startede som teenager i Spencer Davis Group sammen med bl.a. storebroderen Muff Davis, i 1967 forlod han familien for at danne Traffic, der i flere omgange blev opløst og gendannet. Senere op igennem 70'erne har Steve Winwood ofte virket som studiemusiker (især på keyboards) bl.a. for rastasangeren Jjahman Levi, gruppen King Crimson og Lou Reed.

Men nu går han altså solo med en overbevisning, der ikke lader noget tilbage. Udover beherskelsen af adskillige instrumenter fx. keyboard, piano og guitar har stemmebåndet altid været Winwood's force, sangen ligger tæt op af Peter Gabriels og Phil Collins stil – eller de lægger sig nær hans, der yderligere er kendetegnet ved en større hang og trang til soul. Hvilket her på LP'en understreges af bl.a. Chaka Khan i koret. Pladens oplagte hit ligger som en velplaceret appetitvækker side 1 nr. 1 »Higher Love«, et danseklart nummer med trommer, bas og vocal fremme, som løftes de rigtige steder af hhv. blæsere og congas. Senere på pladen får andre instrumenter plads i forgrunden fx. i »Freedom Overspil« hammondorgel og guitar. Eller »Back in the High Life Again« hvor markeringen ligger i mandolin og trommer. På sidstnævnte skæring får Steve Winwood hjælp af James Taylor (harmony vocal). Hermed sagt noget om bredden på pladen.

De LP'er Steve Winwood tidligere har udsendt solo har været totale egenproduktioner, dvs., at han selv har spillet, komponeret, programmeret etc. alt. Men her på »Back in...« har Winwood hentet en udvalgt skare af fine studiemusikere ind som forstærkning. Og resultatet er uden overdrivelse utroligt gennemarbejdet, velproduceret og velklingende.

– At anmelde en plade som »Back in...« er på én gang pærelet og sært svært, for der er ikke noget at pege fingre ad, alt ligger som en indre selvfølge, hvor det skal, der er hverken for meget eller for lidt, og som krølle på halen er teksterne ren lyrik for lytteorganet. Hør fx. »My Love's leavin'«: *I can't believe she's going/ I said please show me/ What selfish seeds I plant along the way/ Black harvest today./ the emty bed she left me, cold on one side/ Can't believe, only me/ Shadows in purple thrill me/...*

Der er kun tilbage at sige Welcome back in the high life again!

susanne kier

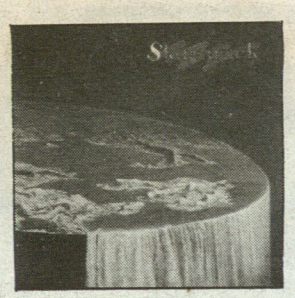

Skagarack
Polydor 829-446-1

Skagarack fra Kolding er ude med deres debut-LP, der bærer gruppens navn som titel. Pladen er indspillet i London, hvilket har givet den en fremragende lyd som passer godt til gruppens ambitiøse og meget melodiske rock.

Pladen indeholder ni numre, der alle er lavet af gruppens hovedmand Torben Schmidt (lead & backingvocal, keyboards og guitar). Det absolutte hit er side et's »I'm Alone«, der desuden er lavet som video. På side 1 finder man desuden den stærke ballade »Damned Woman«, hvor guitaristen Jan Petersen udmærker sig med en guitarsolo. Ellers er det min opfattelse, at bandet har et stort forbillede i amerikanske Foreigner, hvilket tydeligst høres i »Move It In The Night« og »Lies«.

Åbningsnummeret på side 2, »Don't Turn Me Upside Down«, er det mest rockende nummer, som samtidig er pladens bedste. Guitaren får plads for keyboards, hvilket passer bedst til min opfattelse af et hard-rock nummer (som »Don't...«). Det skal dog ikke opfattes som en kritik mod keyboards i enhver henseende, idet Skagarack på flere af deres skæringer får en god symfonisk sound ved hjælp af keyboard-manden Tommy Rasmussen.

Rent tekstmæssigt er den stærkeste skæring »Victim Of The System«, der starter med følgende linjer: *»No, I said no I don't want a part in this crazy show/It's a pain, yeah a pain, and if I keep it up it'll kill my brain«*. Ellers er det primært kærlighed der er det foretrukne tema, hvilket Torben Schmidt »forsvarer« i ovennævnte nummer.

Skagaracks rytme-sektion er iøvrigt Alvin Otto (trommer) og Morten Munch (bas).

– Jam

Det Neodepressionistiske Danseorkester Flere Sange Om Sex Og Arbejde
Genlyd GenLP

Neopressionisme er vist en kunstnerisk retning, der kombinerer ekspressionisme, eksistentalisme og, når det gælder rock, art-avangarderock inspireret af Bowie, Byrne, Eno, Gabriel og eksperimenterende jazz. Ved at sætte »de« indimellem »neo« og »pressionisme«, antyder D.N.D., hvad der adskiller dem fra mange københavnske art-popbands: ironien og en vis uhøjtidelighed. F.eks. kan man læse på coveret, at der er omkring 500 indregistrerede fiskerifartøjer i Esbjerg. Hvem skulle dog have troet det?

D.N.D.'s musik består af forskellige strukturer, der er vævet ind i hinanden. Tunge rock- og lette diskotrommer, saxofonfigurer, forvrængede guitarer, spøjse tale- og råbekor, minemale keyboardtemaer og tekster, der veksler mellem engelsk, dansk og tysk. Alt sammen holdt sammen af en rytmisk bund, der ligesom pladens titel lyder af Talking Heads. Eller af noget af den techno-pop, der var moderne for et par år siden. Data, f.eks. Selvom rytmikken har stor vægt hos D.N.D., sniger der sig indimellem en melodilinie ind, og i stedet for at diskutere, om D.N.D. er avantgarde, pop eller rock, kan vi jo adoptere deres egen betegnelse: Anderledes pop. D.N.D.'s flersprogede tekster om sex, arbejde og fremmedgørelse udtrykker ikke noget nyt – det er mere måden: naivistisk og så skarpt optrukket fortænkt, at der ligner selvparodiering? Den sidste sang, »Hey Baby (Vi Har Et Budskab)« er jo det rene dada og Tristan T. En form der kan ende som en boomerang: Er »There Is No Fun In The Sun For The Boys In Africa« en parodi på antiapartheid eller bare en politisk sang? D.N.D. er ingen revolutionerende nyhed, men morsomt og udfordrende indslag, der sætter danskrockens hang til selvtilstrækkelighed i relief.

Jan Eriksen

Plader

Gnags
Plads til begejstring
GenLP

Gnags har de sidste mange år tilhørt eliten af dansk rockmusik, og på en måde kan man sige, at dansk rock-musiks nyskabelses-krise osse er Gnags'. I hvert fald på denne »vadesteds-plade«, der udkommer et sted mellem Nuber- og Nyt. Og det er faktisk spændende lytning, der kan komme ud af det, for med gruppens vanlige grundighed og engagerede holdning til rockmusik og den omverden, musikken befinder sig i, har Gnags musikalsk tæft for, hvor vi står rockmusikalsk idag. Dermed osse sagt, at »Plads til begejstring« er en temmelig blandet plade med numre både fra den gammelkendte Burhønsskuffe med numre som »Rita's Rock'n'Roll Band« og »Jeg går og leder efter dig«. Små vilde kaniner med øre-hænger høres osse gennem den optimistiske »Sensommer på Strøget«. Der er osse blevet plads til det musikalsk humoristiske indi-rock-nummer »Disco DadaCoco«. Men mest bemærkelsesværdigt for pladen overhovedet er en fantastisk stærk udvikling af det melodiske materiale – et område, der ikke førhen har været gruppens stærkeste kort. Men med numre som »Lirehaven« og »Kysser farvel« nærmer Gnags sig vise- og sågar cabarettraditionens melodiske højder.

Osse tekstmæssigt tar Gnags temperaturen på Danmark. I sangen »Danmark« hedder det både humoristisk og bekymret om Danmark, at det *»trænger til nogen der kysser din næse/ og nulrer dine ører«*.

Med andre ord er plads til begejstring ikke en selvfølge, men snarere noget, man skal sparke sig eller måske nulre sig plads til i dagens Danmark. Dette overordnede indtryk får man osse på mange af de andre numre – specielt synes det som om kærligheden har meget trange kår, hvilket giver pladen som helhed et noget blusy præg.

Det er befriende at høre Gnags igen uden Nubers begrænsende rammer – det åbner for langt flere musikalske perspektiver. Og tekstmæssigt er det rart at høre, at Peter A.G. har kunnet skrive sig helt op til tidsånden. »Plads til begejstring« er Gnags' sange til Danmark. En meget ærlig plade, der tør vise Gnags i mange forskellige facetter – måske hørt før, men aldrig så gennemført.

h-a.

Van Morrison
No Guru, No Method, No Teacher
Mercury 830 077-1

Van Morrison er ved at blive gammel. Så gammel, at han åbenbart føler, det er på tide at viderebringe sin livsvisdom indeholdt i pladetitlen. Ja, titlen ku' endog antyde, at der skulle være tale om en eksperimentel musikalsk frigørelse. Men dette er ingenlunde tilfældet, snarere tværtimod. Det er såmænd mange år siden Morrison begav sig ud i overraskelser, og fornyelse synes at ligge ham fjernt på sinde.

Det er en samling smukke, let ligegyldige og enslydende sange, hvor Morrison – om end en smule for tilbagelænet og træt – trækker på sine soulrødder. Stemmen er dog stadig i besiddelse af en vis potens i numre som »Got To Go Back« og »A Town Called Paradise«. Men det lette musikalske belæg med legende keyboards, forsigtige guitarer og bløde messingblæsere bibringer en tom uforløst følelse af våde haver en trist søndag eftermiddag.

Titlen burde faktisk ha' været »Guru: Soul, Method: No Change, Teacher: Ray Charles.« Men det kan selvfølgelig ikke udelukkes, at Van Morrison med denne plade har ønsket at udøve en anden af alderens gaver. Jeg tænker her på evnen til at være selvironisk.

Mads

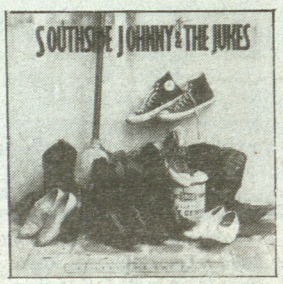

Southside Johnny & The Jukes
At Least We Got Shoes
PL 71049

Southside Johnny & The Jukes var den store oplevelse for mig på Roskilde Festivalen i 1985. Og lad mig sige det med det samme – denne plade skuffer ikke mine forventninger til ham. Det er en fabelagtig plade, der fører os igennem rock, soul, Motown og Stax på en altid stilsikker og energisk måde. For folk, der ikke rigtig ved, hvad bandet står for, kommer man det måske temmelig nært ved at sige, at dette er en plade som Henning Stærk garanteret flyver rundt på loftet over hjemmet i Århus.

Osse Johnny har det med at tage frit for sig af gamle pop-hits – der er en stribe af mere eller mindre kendte numre på denne plade. I flæng skal nævnes »Till The End of the Night«, »Walk Away Renee«, »Tell Me (That Our Love's Still Strong)« og ikke mindst den fabelagtige udgave af »I Only Wanna Be With You«, hvor Southside Johnny bestemt har lyttet dybt og inderligt til Tina Turner's udgave af »Help«.

På coveret er et digt-citat, som jeg synes det er vigtigt at fremhæve i forbindelse med de mange popnumre på pladen: »And in some wood/ somewhere/a wild dog shrieks displeasure at the stars.../then falls silent« – og hunden er Southside, der synger sine smerter og harme ud og blir tilfreds. Det er *den* kant, der er på numrene på pladen. For selvom det for det meste handler om popnumre, er der altid en snert af aggressivitet over dem, som gør dem farlige og spontane. Måske er det lige præcis det, Johnny har lært i sit samarbejde med Steve Van Zandt og B. Springsteen, da de spillede sammen i begyndelsen af halvfjerdserne. I hvert fald er der ingen tvivl om, at bandet gør sig live med en kolossal energi-udladning.

En plade efter mit hjerte.

h-a.

Madonna
True Blue
WX54 925442-1

En af de største mediebegivenheder, det sidste par år hedder, som bekendt, Madonna. Godt udseende og et image, der forsøger at forene Gud, Satan og Sex.

Nam-nam for en presse, der hurtigt gjorde hende til et symbol på en ny sexuel frigjorthed midt i mellem Moral Majority's kampagne mod sex i rock, nykonservatisme og de dele af rødstrømpebevægelsen, der har smidt returbilletten og make-up'en væk, og som har gemt deres sexualitet af vejen bag praktiske klapbukser, anorakker og kort hår. Man kan le eller græde: en kendsgerning er det, at der efter Madonna har været et vist opbrud i tøjmode og livsstil i retning af det mere »frække«. Mange teen-age piger har ligefrem taget Madonna-outfittet til sig, og går rundt som små Madonna-kopier med Ben Ran-solbriller og trutmund.

Uanset at Madonna i forbindelse med sin nye LP har ændret image – i retning af Marilyn Monroe – lyder hun som på den første LP, »Like A Virgin«: Blød disko. Man kan ironisere over at en 27-årige kvinde synger, »Papa, don't preach« og over at teksterne overhovedet er optrykt på inderposen, men man kan ikke fratage musikken en vis dansabilitet og et par melodier, man kan huske, når man hører dem i radioen. Lyden er flot og glasklar. Tidstypisk og velegnet til stroboscoplys og store højttalere – og ligeså kønsløs, kedelig og stereotyp, som Madonna-figuren har virket feminin, provokerende og æggende. Jeg kan følge ideen bag Madonna, men må svare *»Intet, overhovedet«* , når jeg spørger mig selv, om Madonna som pladekunstner – i forhold til en Bette Midler – har sensualitet, kropslighed, frækhed, varme eller charme. Og deres sangstemmer tåler overhovedet ingen sammenligning. Ikke en gang Bette Midlers barm kan Madonna måle sig med!

Madonna har fanden selv i hvert fald ikke skabt – måske er det en lille kedelig duksedreng af en liderlig fætter, der har været på spil!

Jan Eriksen

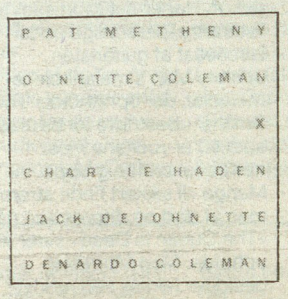

Pat Metheny/Ornette Coleman
Song X
Geffen Records 924 096-1

Hvad sker der når den frie jazz's »grand old man«, Ornette Coleman, og den noget yngre og mere strømlinede Pat Metheny mødes?

Det kan man høre på pladen »Song X«, hvor de to har været i studiet sammen med Colemans gamle bassist Charlie Haden, trommeslageren Jack DeJohnette og percussionisten og trommeslageren Denardo Coleman.

Det var med en vis spænding pladen blev lagt på grammofonen, for hvad har de to til fælles? For mig har Pat Metheny altid repræsenteret den mere polerede side af jazzen med sine smukke linieføringer og den utrolige velklang på guitaren, mens Coleman mere er den rå, fanden-i-voldske og nærmest anarkistiske musiker.

En af de første gange jeg stiftede bekendtskab med ham, var ved en koncert, hvor en lokal punkgruppe varmede op, og jeg forstod ikke rigtig denne sammensætning, før Coleman begyndte at spille. Hvor var der megen punk i hans musik. Og jeg som troede, at jeg skulle høre jazz!

Men tilbage til pladen.

På pladens otte titler, står Coleman som komponist – dog er Metheny medkomponist på fire numre. Det er da også de mest melodiøse af dem, men alligevel bærer de overvejende præg af Colemans stil – de frie udfoldelser lagt ovenpå et fast rytmisk grundlag. Meget ofte er det råt, »high tension« musik, men som for eksempel i »Kathelin Gray« er man nede på et mere afdæmpet niveau, hvor en smuk melodi danner grundlag for udfoldelserne. Gennemgående for pladen er, at Metheny har fanget Colemans musikalske udtryksform, og de to hovedsolister går fint i spænd sammen.

Vist kan man kende Methenys karakteristiske guitarsound, men den er ikke den mest dominerende effekt på pladen, der absolut ikke er kedelig, men afvekslende og fuld af dynamik.

troels

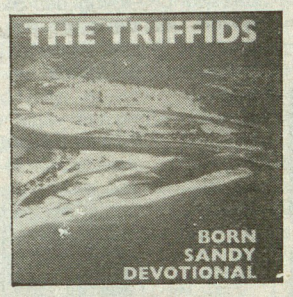

The Triffids
Born Sandy Devotional
Hot LP 1023

The Triffids er storladent rockmusik fra den australske udørken – nærmere bestemt fra byen Perth, der er en af verdens mest isolerede byer. 200 miles til nærmeste købmand.

Det mærker man på det koncept, gruppen opererer med på »Born Sandy Devotional«. Pladen dirrer af isolation, desperation og higen efter liv. Tekstmæssigt får vi ofte dette fremlagt iklædt romantiske kærlighedssange.

Musikken er en original mellemting mellem The Waterboys og Echo & The Bunnymen. Tre Triffids benytter sig af utraditionelle instrumenter som slide-guitar og violin, hvilket gør materialet bemærkelsesværdigt. Samtidig er pladen bredt og orkestralt produceret, – måske ikke så mærkeligt eftersom producerholdet fra Echo & The Bunnymen, Adam Peters og Gil Norton, har haft en finger med i spillet.

Et af gruppens stærkeste kort er sangeren David McComb, der formår at fortolke indlevende og varieret – helt fra Morrison'ske fraseringer på »Lonely Stretch« til Hank Williams-agtige countryfraseringer på åbningsnummeret »The Seabirds«.

The Triffids er ikke nyskabende rockmusik, men gruppen formår at spille de kort den har på en effektiv og bemærkelsesværdig måde.

h-a.

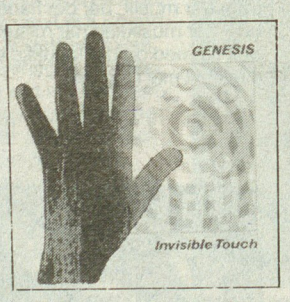

Genesis
Invisible Touch
Virgin: 207 750-630

Lad mig starte med at påpege en mindre, misforstået loyalitet. Den hedder »Domino part 1 & 2« og »The Brazilian«, som er affødt af denne tunge arv Genesis bærer på fra tidligere tiders storsymfoniske bedrifter. Disse numre synes ganske umotiverede såvel tekstligt som musikalsk. De efterlader udelukkende indtrykket af modstræbende pligt overfor alle os i gruppens trofaste lytterskare. Som nævnt misforstået, men den afføder dog kun et mindre hjertesuk. For hermed ophører osse alle bebrejdelser og indvendinger.

Resten af pladen er således en både smuk og værdig forlængelse af trioens flair for begavet pop, som vel egentlig begyndte på LP'en »Duke« i '80, der var den anden i Genesis historiens trioform. Specielt titelnummeret og den uimodståelige »Anything She Does« giver en forklaring på, hvorfor denne gruppe stadig eksisterer trods respektive soloprojekter. De 3 herrer oplever nemlig momentale højdepunkter sammen, som kan fylde et dansegulv og tillige et hjerte. Hvad det sidste angår må æren nok mest tilskrives den ene. På »Throwing It All Away« og »In Too Deep« bekræfter ham den lille halvskaldede forsanger, hvad alle igennem længere tid har vidst. Nemlig, at Phil Collins stemme er omvendt proportional med hans udseende. Jo, Genesis er stadig et godt køb.

Mads

Woddentops
Giant
Rough 87

Med tre år og fem singler på bagen debuterer den engelske gruppe The Woodentops med LP'en »Giant«.

Singlerne lovede med upoleret friskhed godt, men LP'en er ikke en fuldbyrdet kulmination på Woodentops hidtidige arbejde. Dertil har man sammen med Bob Sargeant, der tidligere har produceret blandt andet The Beat, produceret sig frem til et for poleret lydbillede, som tager mange af de skarpe kanter af Woodentops musik.

Men når det er sagt er der kun ros tilovers. For Woodentops henter, som et af de få bands i tidens rockmusik, vand i den brønd der hedder spilleglæde. Med referencer til Beatles, Velvet Underground og B 52 tripper Woodentops afsted gennem gode melodier, medrivende rytmeguitarer, flotte kor og et genialt trommespil, der for det meste bevæger sig over lilletromme, hi-hat og koklokke.

Sange som den kommende single »So Good A Thing«, nyindspilningerne af de tidligere singlenumre »Travelling Man« og »Get It On« samt den forrygende countrysang »Love Train« har det hele. Humor, charme og intelligens.

Det er ekstase, glæde og enthusiasme fra Rolo McGinty (sang, guitar), Benny Staples (trommer), Frank de Frietas (bas), Alice Thompson (keyboard) og Simon Mawby (guitar), der fysisk alle er tættere på dværge end giganter, men som alligevel fremstår som små kæmper på LP'en »Giant«.

Per Reinholdt Nielsen

Plader

Stulp 8601
Ocean Fables
Kim Kristensen m.fl.

Fine tonemalerier er hvad man finder på »Ocean Fables« – musik af og med keyboardspilleren og fløjtenisten Kim Kristensen, trompetisten Jens Winter, Klavs Hovman, bas og Marilyn Mazur på percussion og som vocalist.

Akustiske og elektroniske frembragte lyde væves ind i hinanden, og noget egentligt melodisk materiale er der ikke tale om. Musikken er bygget op omkring harmoniske og rytmiske strukturer, hvorfra man lader den udvikle sig spontant. En stemningsdannende musik.

Nogle gange af lidt kaotisk art, til andre tider mere lyrisk og en smule meditativt.

Naturligt nok finder man i enkelte passager inspiration fra Miles Davis. Naturligt, fordi Mazur gennem et års tid har arbejdet sammen med ham, og desuden er Jens Winter, som de fleste andre moderne trompetister, inspireret af ham.

Klangmæssigt virker pladen lidt syret, men det er absolut stemningsfyldt musik, selv om man af og til savner en klar melodilinie.

troels.

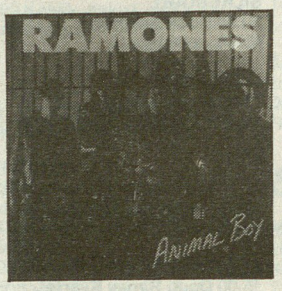

Ramones
Animal Boy
Sire RAMLP 002

Rocken har Status Quo, og punken har Ramones. Begge grupper har det tilfælles, at de stædigt fastholder deres originale udgangspunkt og forbliver upåvirkede af diverse bølger. Men mens Status Quo aldrig har svigtet deres oprindelige 12-takters boogie, men højst skiftet køllen over i den anden hånd, har Ramones ikke været bange for at lade et utal af producere forsøge sig med deres ultrahurtige 3 minutters 77'er-punknumre. Mange fans tænker endnu med gysen på Phil Spectors forsøg på »End of the Century«, og sidst fik David A. Stewart fra Eurythmics lov til at prøve på et enkelt nummer på deres forrige LP »Too Tough to Die«, der ellers var produceret af en af deres gamle producere.

På »Animal Boy« er det Jean Beauvoir, før i de berygtede Plasmatics, nu solo, der sidder bag knapperne. Det giver en heavy metal-agtig lyd, hvor der er kælet for guitaren, og man kan sandelig også høre en solo(!!). Der er blevet plads til en stinkende ballade, »She Belongs to Me«, deres forrige single, den kontroversielle »Bonzo Goes to Bitburg«, om Reagans besøg på SS-kirkegården i Tyskland, og et par numre i vaskeægte gammel superhurtige Ramones-stil er der også. En afvekslende plade, men intet kan skjule de fire læderjakker og cowboybukserne – Ramones er efter en halv snes LP'er stadig Ramones.

torben didriksen

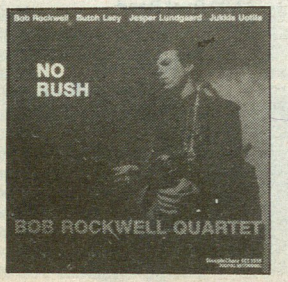

Bob Rockwell Quartet
»No Rush«
Steeple Chase SCS 1219

Så er der igen kommet en ny dansk LP på jazzmarkedet, nemlig »No Rush« med Bob Rockwell Quartet. Dansk er vel lidt flot; men lad os bare sole os i at have så gode musikere som amerikanerne Bob Rockwell og Butch Lazy boende her i landet. Kvartetten består desuden af danskeren Jesper Lundgård og finnen Jukkis Uotila.

Lad mig sige det med det samme, det er en af de bedste jazzplader, jeg har hørt i lang tid! Den ved præcis, hvor den vil hen. Man fornemmer virkelig, at disse musikere er på bølgelængde med hinanden, hvilket giver sig udslag i et tæt sammenspil med megen dynamik, intensitet og spændstighed. Pladen er optaget live på Montmartre, hvilket giver musikken mere liv.

Rockwell og Lazy har komponeret alle numrene på nær Gershwins »Embraceable You«, og det med en spændvidde som strækker sig fra den rolige og følte ballade »Hymn for Her« til det mere hurtige og abrupte nummer »Roberta Is Back». Men fælles for dem er alligevel en eller anden form for ro og balance. Selvom harmonikken ofte er kompliceret med højtopbyggede akkorder, skinner logikken igennem, hvilket ikke mindst skyldes den måde hvorpå Jesper Lundgårds basspil binder det hele sammen på. Og man sidder tilbage med en følelse af »ja, selvfølgelig«.

Hele gruppen spiller med stor autoritet.

Bob Rockwells tenorsax har en kraftfuld tone, og han spiller velovervejet og udtryksfuldt. Han har noget at fortælle. Butch Lazy på klaver spiller dejligt let og elegant i sine soloer og bidrager med spændende rytmik i akkordspillet. Jesper Lundgård kører godt sammen med den kun 26-årige tromeslager Jukkis Uotila, der spiller luftigt og afbalanceret og støtter solisterne fortræffeligt.

Pladen er udgivet på Steeple Chase, så den kan kun fås hos Magasin; men den er virkelig værd at gå efter.

Henning Jensen

Steps Ahead
»Magnetic«
Elektra 960441-1

Den amerikanske gruppe Steps Ahead har netop udgivet deres tredje LP »Magnetic«. Mange vil sikkert huske TV-optagelsen fra Glyptoteket for et par år siden. Her var indtrykket, ligesom fra deres første LP »Steps Ahead« fra 1983, akustisk moderne jazz. På deres anden LP »Modern Times« fra 1984 benyttedes flere elektroniske instrumenter som trommemaskine og synthesizer. Denne udvikling fortsætter på »Magnetic« med brug af diverse instrumenter med »synthe« foran, hvilket delvist har tilsidesat det akustiske lydbillede. Men elektronikken bruges fantastisk godt. Musikken drukner ikke i oversmart effektbrug, tværtimod er effekterne her med til at forstærke det musikalske udtryk.

Stilen er stort set den samme som tidligere, dog med flere funk-rock elementer i sig. Dette høres helt udpræget i nummeret »Magnetic Love«, som vil kunne begå sig på ethvert diskotek. Ellers er musikken præget af spændende og fantasifulde temaer afløst af blændende soloer. Her vil jeg først og fremmest nævne Michael Brecker på tenor-sax, der i sin sædvanlige stil spiller helt fantastiske ting. På trommer er det som tidligere Peter Erskine, som ligger godt i svinget med den for gruppen nye bassist Victor Bailey. Disse to kender hinanden fra Weather Report, hvilket formodentlig er grunden til, at musikken flere steder leder tanken hen på denne gruppe.

Mike Mainieri på vibrafon og keyboards og Robby Kilgore på keyboards hører også med til gruppens grundstamme, og udover godt solospil tilføjer de musikken smukke og spændende lydflader. Desuden benyttes et hav af studiemusikere, her mest særpræget for stilen, Peter Schwimmer på 5-strenget banjo, hvilket giver nummeret »Cajun« countrystemning.

Alt i alt en fremragende LP fra Steps Ahead.

Henning Jensen

SMÅ STØRRELSER – STOR LYD

Rolands nye forstærkerserie bider fra sig. DAC-forstærkerne yder 15 watt, men leverer et lydtryk, der kan skræmme langt større forstærkere.

DAC-15X viser tænder med fire 5'' højttalere, mens DAC-15 bruger en enkelt kraftig 8'' højttaler som talerør.

Begge forstærkere har et alsidigt lydbillede. Du kan få det hele. Lige fra heavy-metal forvrængning til klare new-wave toner.

Også basforstærkeren DAC-15B skærer igennem. En nyudviklet 10'' powerhøjttaler gi'r dig masser af punch og overskud. DAC-15B er ligesom guitarforstærkerne udstyret med equalizer og Double Gain Control.

I Roland-Centret kan du føle DAC på tænderne!

Roland

GAFFA · MUSIK

August

27. ONSDAG

KØBENHAVN
21.00 **Fitstuff,** månedens band
Musikcafeen
21.00 **New Jungle Orchestra**
Montmartre
22.00 **Dangerous Red**
Rådhuskroen
22.00 **The Fence**
U-Matic

HERNING
21.00 **Folk With Poke**
Nicodemus

ODDER
20.00 **Tøbrud**
Amtsgymnasiet i Odder

28. TORSDAG

KØBENHAVN
20.00 **Per Hagemann**
Cafe Albert
20.00 **Gylette**
Hånd i Hanke
21.00 **Rip Off Blues Band**
Cafe Rosa
21.00 **Thomas Franck Kvartet**
Montmartre
21.00 **Tommy Bas Band**
Musikcafeen
22.00 **Paul Banks og Steen Vig m. Band**
Rådhuskroen

ÅRHUS
20.00 **Bent Jædig** (tn. sax) **m. Eriksens Trio**
Bent J.
21.00 **Ole Frimer Trio**
Huset
22.00 **Falkum Five's Fødselsdagsfest**
Svend Tveskæg

ÅLBORG
21.30 **Shot of Soul**
Musikcafeen Rendez-Vous

SILKEBORG
20.00 **Workshop**
Musikværkstedet

HERNING
21.00 **Lookout**
Nicodemus
21.00 **Jorge Cordero**
Cafe Cha Cha Cha

SVENDBORG
22.00 **Socopiano**
Kloster Moster

29. FREDAG

KØBENHAVN
20.00 **Copenhagen Steel Band**
Cafe Albert
21.00 **City Kids**
Musikcafeen
21.00 **Freds Laundry,** funk
Montmartre
21.00 **Johnny & the Pirates**
Rådhuskroen

ÅRHUS
17.00 **Bent Jædig m. Eriksens Trio**
Bent J.
21.00 **Lars Bo Jam**
Abbedissen
21.00 **The Jacob & Claus Show**
Huset
21.30 **Mitchell, Uglebjerg, Elbøl**
Motown
22.30 **Dieters Lieder**
Vestergade 58
23.00 **Swingtetten**
Svend Tveskæg

HELSINGØR
21.00 **Blues Cruise**
Holger Danske

ODENSE
22.30 **Cross Talk**
Casablanca

SILKEBORG
22.00 **Fitstuff**
Musikværkstedet

HJØRRING
21.30 **Harlequin**
Sysseltinget

RANDERS
21.00 **Show Band,** rock
Von Hatten

HORSENS
20.00 **Frontline**
Nørregade 51

HERNING
21.30 **King Cauliflower B.B.,** boogierock
Nicodemus

SVENDBORG
23.00 **Nightflight,** funk
Kloster Moster

TISVILDELEJE
21.00 **Mikkel Nordsø Trio**
Godhavnsvej 1

30. LØRDAG

KØBENHAVN
20.00 **Playboys**
Hånd i Hanke
20.00 **Johnny & The Pirates**
Cafe Albert
21.00 **City Kids**
Loppen
21.00 **Roy Richard & Funky Friends**
Musikcafeen
21.00 **Lookout,** tidl. Spar To
Montmartre
21.00 **Fuxen Toto**
Cafe Gigolo
22.00 **Tommy Bas Band**
Rådhuskroen

ÅRHUS
13.00 **Falkum Five**
Cafe Himmelblå
21.00 **Blut und Eisen, Zero Point, Dream Police**
Huset
21.30 **Creme Extreme,** funk
Motown
22.30 **King Cauliflower Boogie Band**
Vestergade 58
23.00 **Rust Band**
Svend Tveskæg

HERNING
21.30 **Fitstuff,** funk
Nicodemus

KOLDING
12.00 **Theis Nygård**
Kridthuset

ODENSE
22.30 **Cross Talk**
Casablanca

RANDERS
21.00 **Facelift,** funkrock
Von Hatten

SILKEBORG
20.00 **Rockdiskotek**
Musikværkstedet

SVENDBORG
22.00 **Arabisk Aften**
Kloster Moster

31. SØNDAG

KØBENHAVN
15.00 **Doug Raney Kvartet,**
Sofies Kælder
15.00 **Kim & Claus**
Folkets Hus, Stengade 50
16.00 **Irsk/skotsk Jamsession**
Rådhuskælderen
20.00 **Total Petroleum**
Cafe Albert
21.00 **Akoula**
Musikcafeen
21.00 **Kenn Lending Blues Band**
Cafe Rosa
22.00 **Sam Mitchell**
Rådhuskroen

ÅRHUS
21.00 **Lars Bo Jam**
Abbedissen

ÅLBORG
15.00 **Blues & Boogie,**
Rendez-vous

1. MANDAG

KØBENHAVN
20.30 **Ole Arnfred,** tangenter
Krasnapolsky
21.00 Jam m. **Sanne Unruh, Tvede, Kate Svanholm**
Musikcafeen

ÅRHUS
21.00 **Falkum Five**
Abbedissen
21.00 **Seduction**
Cafe Himmelblå
22.00 **Ole Frimer Trio**
Fatter Eskil

2. TIRSDAG

KØBENHAVN
21.00 **Mikkel Nordsø Trio**
Montmartre
21.00 **Ken Gudman Band**
Musikcafeen

ÅRHUS
22.00 **Ole Frimer Trio**
Fatter Eskil

3. ONSDAG

KØBENHAVN
20.00 **Anders Roland & Finn Olafson**
Cafe Albert

Funerals indspiller live-lp på Huset i Århus 6.9.

Foto: Marianne Leth.

Dysterhårge Kloster Moster i Svendborg 19.9.
Foto: Nanna Reimers.

Fynske Fitstuff har travlt, check selv kalenderen.

KALENDER · SEPT. '86

21.00 **Moussa Diallo & Sam Adu**
Musikcafeen
21.00 **Frederik Lundin Sekstet**
Montmartre
22.00 **The Sharing Patrol**
U-Matic

ÅRHUS
20.00 **Lars Muhl, Run Rig**
Stakladen

HERNING
21.00 **Malin Head,** folk
Nicodemus

4. TORSDAG

KØBENHAVN
20.00 **Mr. I.R.,** jazz
Cafe Albert
21.00 **Sub,** reggae
Loppen
21.00 **Short Cut**
Musikcafeen
21.00 **Dewey Redman Quartet,** jazz
Montmartre
21.00 **Aron Burton m. Band**
Rådhuskroen
22.00 **Poison Girls**
Barbue

ÅRHUS
21.00 **Jam**
Abbedissen
22.00 **Werners Workshop**
Svend Tveskæg

HADERSLEV
21.00 **Malin Head,** folk
Galleriet, Slotsgade 25

HELSINGØR
21.30 **Banden,** jazz
Holger Danske

HERNING
21.00 **Timeless**
Nicodemus
21.30 **Den Flyvende Duo**
Cafe Cha Cha Cha

SILKEBORG
20.00 **Workshop**
Musikværkstedet
21.00 **Thomas Helmig Bros.**
Teatersalen

ÅLBORG
21.00 **Gabadela Jazzband**
Musikcafeen, Rendez-vous

5. FREDAG

KØBENHAVN
20.00 **Van Dango**
Cafe Albert
20.00 Støttefest for Radio m. **Object**
Cafe Vera
21.00 **Savage Rose**
Loppen
21.00 **Deform**
Hånd i Hanke
21.00 **Salsa Na Ma**
Montmartre

ÅRHUS
20.00 **Spike Robinson** (US) m. **E's Trio**
Bent J
21.00 **M/S Elisabeth**
Motown
21.00 **Frontline**
Stakladen
21.00 **New Jungle Orchestra**
Huset
22.00 **Ngogo Highlife**
I.S.C., Niels Juhlsgade 84
22.30 **Timeless**
Vestergade 58
23.00 **Bourbon Street Jazzband**
Svend Tveskæg

FARUM
22.00 **Sub,** reggae
Brugshuset, Hovedgaden 41

HERNING
21.30 **Sam Mitchell Booze Bros**
Nicodemus

HORSENS
21.00 **Lars Muhl & The Human Beings**
Teatercafeen

NÆSTVED
21.00 **Foxtrot**
Musikstalden, Grønnegade Kaserne

ODENSE
22.30 **Second Life**
Casablance

ROSKILDE
20.00 Se Dagspressen
Lirum Larum

SILKEBORG
20.00 **Kjeld Ingrisch, Linda Johansen og Ole Tønder**
Lunden Arr: Vise Vers Huset
22.00 **Rockbandet**
Musikværkstedet

SVENDBORG
23.00 **Keklik,** tyrkisk musik
Kloster Moster

6. LØRDAG

KØBENHAVN
14.00 **Diverse Rockbands**
Medborgerhuset, Blågården
20.00 **Den flyvende Quartet**
Cafe Albert
21.00 **Dieters Lieder**
Loppen
21.00 **Sub,** reggae
Musikcafeen
21.00 **Lars Muhl & The Human Beings**
Montmartre
22.00 **Sam Mitchell & Blues Deal**
Rådhuskroen

ÅRHUS
15.00 **Jean Jacqes Lemetre** (FR)
Musikhusets lille sal
20.00 **Spike Robinson** (US) **m. E's Trio**
Bent J
20.00 **Peder Pedersens Big Band**
Musikhusets lille sal
21.00 **Paul Ehlers 4**
Abbedissen
21.00 **Sharing Patrol & Funerals**
Huset
21.00 **8000 C**
Motown
21.00 **King Cauliflower Boogie Band**
Æsken
22.30 **Rox**
Vestergade 58
23.00 **Holger Laumanns Calypsoband**
Svend Tveskæg

HELSINGØR
21.30 **Cocko P.,** blues
Holger Danske

HERNING
15.00 **12 timers Marathonrock,** lok. bands
Nicodemus

KOLDING
12.00 **Capt. Cookes Jazzband**
Kridthuset

ODENSE
14.00 **Elisabeth , Disneyland A.D.**
Rasmus Rask Kollegiet
22.30 **Second Life**
Casablanca

SILKEBORG
21.00 **Frontline**
Lunden arr: Stalden
22.00 **Take Five**
Musikværkstedet

SVENDBORG
23.00 **Volume 3,** rock
Kloster Moster

7. SØNDAG

KØBENHAVN
17.00 **Diverse Rockbands**
Medborgerhuset, Blågården
15.00 **Uffe Markussen Kvartet**
Sofies Kælder
15.00 **Spilledåsen**
Folkets Hus, Stengade 50
16.00 **Irsk/skotsk jam**
Rådhuskroen
21.00 **Blast**
Montmartre
22.00 **Michael Dejung**
Rådhuskroen

ÅRHUS
14.30 **Capt. Cookes Jazzband**
Bent J.
17.00 **Falkum Five**
Jacobs Bar B'Q
20.00 **5×Kaj & Klisters Sister's**
Kongreshuset, arr: RMF
20.00 **Harry de Wit**
Huset
21.00 **Xingu**
Abbedissen
21.00 **Sally & The Cats**
Motown
21.00 **In Vivo**
Cafe Himmelblå
22.00 Premiere på video: **»Historien om Y«**
Musik af **D.N.D.**
Rosensgade 11
23.00 **Holger Laumans Calypsoband**
Svend Tveskæg

SILKEBORG
14.00 **Folkemusik/dans**
Lunden

ÅLBORG
15.00 **Happy Hans m. Gammel Dansk**
Rendez-vous

8. MANDAG

KØBENHAVN
20.30 **Grupo Morango,** latin
Krasnapolsky
21.00 **Blast**
Montmartre
21.00 **Puhdys** (DDR)
Musikcafeen

ÅRHUS
15.00 **6 bands spiller op**
Musikteltet v. Ridehuset, arr: Fajabefa
20.00 **6 bands spiller op**
Musikteltet v. Ridehuset, arr: Fajabefa
20.00 **5×Kaj & Klisters Sister's**
Kongreshuset, arr: RMF
21.00 **Klüvers Big Band**
Svend Tveskæg
21.00 **Pure**
Cafe Himmelblå
21.00 **Sct. Cæcilie Big Band**
Abbedissen
21.00 **Quest m. Dave Liebman**
Huset
21.30 **Hang Ups, Bambamoleeque** (BRA)
Motown
24.00 **Bent Eriksens Kvartet**
Svend Tveskæg

9. TIRSDAG

KØBENHAVN
22.00 **Axel Zwingenberger**
Rådhuskroen
21.00 **Quest,** jazz
Montmartre

ÅRHUS
15.00 **6 bands i 6 timer**
Musikteltet v. Ridehuset, arr: Fajabefa
20.00 **Bettina Wagner** (BRD)
Musikhusets lille sal
21.00 **King Cauliflower Boogie Band**
Cafe Himmelblå
21.00 **Klüvers Big Band**
Svend Tveskæg
21.00 **Puhdys** (DDR)
Motown
22.30 **Troublemarkers**
Vestergade 58
24.00 **Bent Eriksens Kvartet**
Svend Tveskæg

ÅLBORG
20.00 **International Jazzkoncert**
Musikcafeen Rendez-vous

10. ONSDAG

KØBENHAVN
21.00 **Etta Cameron**
Montmartre
22.00 **The Poets**
U-Matic

ÅRHUS
15.00-18 og 20-23 **6 timer 6 bands**
Musikteltet v. Ridehuset, arr: Fajabefa
19.00 **Genlyd Galla**
Risskov Hallen , arr: RMF
20.00 **Chilli & Dan Turell**
Kongreshuset, arr: RMF
21.00 **Ib Michael, Morten Carlsen, Irene Becker**
Huset.
21.00 **OZ,** jazzrock
Abbedissen
21.00 **King Cauliflower Boogie Band**
Motown
21.00 **Rip Off**
Cafe Himmelblå
22.30 **Lukket Arrangement**
Vestergade 58
23.00 **In Vivo**
Svend Tveskæg

HJØRRING
21.00 **Billy Cross Band**
Sysseltinget

11. TORSDAG

KØBENHAVN
20.00 **Rita i Rom**
Hånd i Hanke
21.00 **Beat Town**
Cafe Rosa
21.00 **Oslo 13**
Montmartre
21.00 **Istanbul Express**
Musikcafeen
21.00 **Frontline**
Loppen
22.00 **Ørnes Blues Band**
Rådhuskroen

ÅRHUS
15.00-18 og 20-23 **Musik i 6 timer**
Teltet v. Ridehuset, arr: Fajabefa
20.00 **Niels Hausgård**
Kongresshuset, arr: RMF
21.00 **D.N.D.**
Huset
21.00 **Rip Off**
Cafe Himmelblå
21.00 **Falkum Five**
Abbedissen
21.00 **Disneyland After Dark**
Motown
22.30 **Pure**
Vestergade 58
23.00 **Blues Pickin**
Svend Tveskæg

HERNING
21.30 **Rox**
Nicodemus

SILKEBORG
22.00 **Savage Rose**
Musikværkstedet

ÅLBORG
21.30 **Exit**
Musikcafeen Rendez-vous

12. FREDAG

KØBENHAVN
20.00 **Lasse & Mathilde**
Cafe Albert
20.00 **Gutternes Badekar**
Cafe Vera
20.00 **Ørnes Bluesband**
Hånd i Hanke
21.00 **Super Etoile m. Konte Family**
Montmartre
21.00 **Passepartout**
Spillestedet, prinsessegade
21.00 **Sam Adu's Cowbells**
Loppen
22.00 **Small Town Bluesband**
Rådhuskroen

ÅRHUS
15.00-18 og 20-23 **6 timer 6 bands**
Teltet v. Ridehuset, arr: Fajabefa
20.00 **Holger Laumans Calypsoband**
Sct. Pauls Kirke
20.00 **The Phillip Glass Ensemble**
Musikhusets Store Sal
20.00 **Niels Hausgård**
Kongreshuset, arr: RMF
21.00 **Trio Inferno**
Abbedissen
21.00 **Billy Cross Band**
Motown
21.00 **Frankie Miller Band**
Huset
21.00 **Sods/Sort Sol**
Stakladen, arr: RMF
22.30 **Hollywood Hardcore**
Vestergade 58

GRENÅ
22.00 **Disneyland After Dark**
Pavillonen, arr: Ø.M.

HELSINGØR
21.30 **U.P.A., blues/rock**
Holger Danske

HORSENS
20.00 **Troels Jensen & Jørgen Lang**
Nørregade 51

ODENSE
22.30 **Mumix**
Casablanca

RANDERS
21.00 **Nat & Gal**
Von Hatten

SILKEBORG
20.00 **Rockdiskotek**
Musikværkstedet

SVENDBORG
23.00 **Rockost**
Kloster Moster

13. LØRDAG

KØBENHAVN
20.00 **Harp'n Drum**
Cafe Albert
21.00 **Purple Haze**
Loppen
21.00 Se Dagspressen
Montmartre
22.00 **Kenn Lendings Bluesband**
Rådhuskroen

ÅRHUS
12.00-18 og 20-23 **9 timers musik**
Teltet v Ridehuset, arr: Fajabefa
20.00 **Troels Trier & Rebecca Brüel**
Kongreshuset
20.00 **Klüvers Big Band**
Musikhusets lille sal
21.00 **Blast**
Stakladen, arr: RMF
21.00 **Istanbul Express**
Huset
21.00 **Lars Muhl & The Human Beings**
Motown
22.30 **Lei Moe Band**
Vestergade 58
23.00 **Mell and The Shaky Legs**
Svend Tveskæg
23.00 **Jazz Band Ball**
Musikhusets Cabaret sal

BALLERUP
20.00 **C.V. Jørgensen**
Reeh's Baghus

HELSINGØR
21.30 **Jazzin Jacks**
Holger Danske

KOLDING
12.00 **New Orleans Stompers**
Kridthuset

ODENSE
22.30 **Mumix**
Casablanca

OTTERUP
20.00 **M/S Elisabeth**
Otteruphallen

SILKEBORG
22.00 **Sods/Sort Sol**
Musikværkstedet

SVENDBORG
23.00 **Remis**
Kloster Moster

ÅLBORG
22.00 **Disneyland After Dark**
Skråen

14. SØNDAG

KØBENHAVN
14.00-23.00 15 års fødselsdag bl.a. **Savage Rose**
Folkets Hus, Stengade 50
15.00 **Kenn Lending Bluesband m. Boone**
Sommersko
15.00 **Jens Søndergårds Kvartet**
Sofies Kælder
21.00 **Flaco Jiminez**
Montmartre
21.00 **C.V. Jørgensen**
Musikcafeen
22.00 **Gylette,** reggae
Rådhuskroen

ÅRHUS
20.00 **Troels Trier & Rebecca Brüel**
Kongreshuset, arr.: RMF
20.00 **Slængs, Kalashnikov**
Stakladen
20.00 **Pure, Hannes Baver, Gnadenlos.**
Motown
21.00 **Istanbul Express**
Huset
22.00 **Blues Pickin**
Fatter Eskil

HELSINGØR
21.30 **South City Bluesband**
Holger Danske

ÅLBORG
15.00 **Arly & Lars**
Pianobaren, Rendez-vous

MUSIK I SEPTEMBER
8/9 - 28/9
KURSUS I
SAMMENSPIL
ROCK - SOUL m.m.
Den lille Højskole
SKJELLERUP . 9500 HOBRO
TELEFON 08 - 55 51 89
GIRO 4 08 05 56

RMF
PRÆSENTERER FESTUGE 86:

FRONTLINE
FREDAG 5. SEPT. 21.00
STAKLADEN

5×KAJ &
KLISTER SISTERS
FESTUGEGALLA 86.
FEAT.: GUITAR-KAJ OG
DE ÅNDSSVAGE HESTE
SØ 7. & MA 8. SEPT. 20.00
KONGRESHUSET

GENLYD GALLA
MED BL.A.
GNAGS
THOMAS HELMIG BROS.
DONNA CADOGAN
HENNING STÆRK BAND
LARS MUHL
DIETERS LIEDER
M/S ELISABETH
D.N.D.
ONSDAG 10. SEPT. 19.00
VEJLBY-RISSKOV HALLEN

CHILI & DAN TURELL

ONSDAG 10. SEPT. 20.00
KONGRESHUSET

NIELS HAUSGAARD
& CHRISTIAN ALVAD

TO 11. &
FR 12. SEPT.
KL. 20.00
KONGRESHUSET

SODS/SORT SOL
FREDAG 12. SEPT. 21.00
STAKLADEN

TROELS TRIER &
REBECCA BRÜEL

LØ 13. & SØ 14. SEPT.
20.00 KONGRESHUSET

BLAST

LØRDAG 13. SEPT. 2100
STAKLADEN

ÅRHUS BILLETBUREAU
Guldsmedgade 17 - 8000 Århus C
Tlf. 06 13 05 44
& Festugen, tlf. 06 13 43 44

GAFFA · MUSIK KALENDER · SEPT. '86

15. MANDAG

KØBENHAVN
21.00 **Lukket 10 års fødselsdag**
Montmartre
20.30 **Ane Ramløse Trio**
Krasnapolsky
21.00 **C.V. Jørgensen**
Musikcafeen

Århus
21.00 **Falkum Five**
Abbedissen
21.00 **Straight**
Cafe Himmelblå

16. TIRSDAG

KØBENHAVN
20.00 **Big Country**
Saga
21.00 lukket 10 års fødselsdag
Montmartre
22.00 **Show Band**
Rådhuskroen

17. ONSDAG

KØBENHAVN
20.00 **Paul Banks Solo**
Cafe Albert
21.00 **One Two**
Musikcafeen
21.00 Fødselsdags program
Montmartre
22.00 **Troels Jensen & Jørgen Lang**
Rådhuskroen
22.00 **A Collony**
U-Matic

HERNING
21.00 **Michael Zacho Trio**
Nicodemus
21.30 **Visitor**
Nicodemus

ROSKILDE
20.00 **C.V. Jørgensen**
Paramount

SVENDBORG
21.00 **Billy Cross Band**
Kloster Moster

18. TORSDAG

KØBENHAVN
20.00 **Troels Trier & Rebecca Brüel**
Cafe Albert
21.00 Fødselsdags program
Montmartre
21.00 **Lookout**
Musikcafeen
21.00 **Eva, Helge**
Loppen
22.00 **Jazz Kings**
Rådhuskroen

ÅRHUS
21.00 **Trapez**
Cafe Himmelblå
21.00 **Zacho Trio**
Galleriet, Slotsgade 25

HERNING
21.30 **Rockin' Philharmonics**
Cafe Cha Cha Cha

SILKEBORG
20.00 **Workshop**
Musikværkstedet

ÅLBORG
21.30 **Chili,** latin
Musikcafeen

19. FREDAG

KØBENHAVN
20.00 **Troels Trier & Rebecca Brüel**
Cafe Albert
20.00 **Lillemors Rockband**
Cafe Vera
20.00 **Daddys Dance Creme**
Hånd i Hanke
21.00 Fødselsdags program
Montmartre
21.00 **8000 C**
Musikcafeen
21.00 **Soulotion**
Spillestedet, Prinsessegade
21.00 **Tyrkisk Big Band**
Loppen
22.00 **Balsam**
Rådhuskroen

ÅRHUS
21.00 **Her Voice On The Phone**
Motown
22.30 **Ngogo Highlife Orchestra**
Vestergade 58

HERNING
21.30 **Five Blondes**
Nicodemus

HORSENS
20.00 **Kenn Lending**
Nørregade 51

MUNKEBO
20.00 **Thomas Helmig**
Munkebo Hallen

NÆSTVED
21.00 **Lars Lilholt**
Musikstalden, Grønnegade Kaserne

ODENSE
22.30 **Sub,** reggae
Casablanca

RANDERS
21.00 **Blues Pickin**
Von Hatten

SILKEBORG
22.00 **D.N.D.**
Musikværkstedet

SVENDBORG
23.00 **Dysterharge**
Kloster Moster

20. LØRDAG

KØBENHAVN
20.00 **Blues Cruise**
Hånd i Hanke
21.00 **Lars Lilholt Band**
Cafe Albert
21.00 Fødselsdagsprogram
Montmartre
21.00 **Love Construction**
Musikcafeen
21.00 **Moon Jam**
Loppen
22.00 **Road Rider Band**
Rådhuskroen

ÅRHUS
21.30 Se dagspressen
Motown
22.30 **One Two**
Vestergade 58

BALLERUP
20.00 **Fitstuff**
Reeh's Baghus

FARUM
20.00 **M/S Elisabeth**
Daltholmskolens Aula

HERNING
21.30 **Steen Vig Band**
Nicodemus

KOLDING
12.00 **Neanders Jazzband**
Kridthuset

ODENSE
22.00 **D.N.D.**
Hansens Værtshus
22.30 **Sub,** reggae
Casablanca

SILKEBORG
20.00 **Rockdiskotek**
Musikværkstedet

SVENDBORG
22.00 **Michael Zacho Trio**
Kloster Moster

21. SØNDAG

KØBENHAVN
15.00 **Boone, Jædig**
Sofies Kælder
15.00 **Finn & Rosa**
Folkets Hus, Stengade 50
15.00 **Vida**
Sommersko
16.00 **Irsk/skotsk Jam**
Rådhuskroen
21.00 **Omnibus**
Cafe Rosa
21.00 Fødselsdags program
Montmartre
21.00 **Via Brazil**
Musikcafeen
22.00 Se dagspressen
Rådhuskroen

ÅLBORG
15.00 **Happy Hour m. Kalle**
Pianobaren Rendez-Vous

22. MANDAG

KØBENHAVN
20.30 **Trio Tirando**
Krasnapolsky
21.00 **Jam**
Musikcafeen
21.00 Fødselsdags program
Montmartre

ÅRHUS
21.00 **Trionet**
Abbedissen
22.00 **Ole Frimer Trio**
Fatter Eskil

ODDER
20.00 **Steen Vig Band**
Amtsgymnasiet i Odder

23. TIRSDAG

KØBENHAVN
21.00 **Easterhouse & Droogs**
Musikcafeen
21.00 Se Dagspressen
Montmartre
22.00 **Lisbeth Juul Hansen**
Rådhuskroen

ÅRHUS
22.00 **Ole Frimer Trio**
Fatter Eskil

NÆSTVED
21.00 **Billy Cross Band**
Musikstalden, Grønnegade Kaserne

24. ONSDAG

KØBENHAVN
20.00 **Thomas Helmig Bros.**
Winsor, Frederiksberg
21.00 **One Two**
Musikcafeen
21.00 **Jan Kaspersens Kvartet**
Montmartre
22.00 **Sandmen**
U-Matic
22.00 **Troels Jensen & Jørgen Lang**
Rådhuskroen

HERNING
21.30 **C.V. Jørgensen**
Nicodemus

SILKEBORG
20.00 **McCalmans**
Lunden

25. TORSDAG

KØBENHAVN
20.00 **The Underdogs**
Hånd i Hanke
21.00 **D.N.D.**
Musikcafeen
21.00 **Juez**
Montmartre
21.00 **One Two**
Loppen
22.00 **The Feelings**
Rådhuskroen

ÅRHUS
21.00 **Jorge Cordero Sekstet**
Cafe Himmelblå
21.00 **Michael Zacho Trio**
Huset
21.30 **One Off**
Motown

HERNING
21.30 **Chilli's Gadekryds**
Cafe Cha Cha Cha

HORSENS
20.00 **C.V. Jørgensen**
Kilden, arr: Creole Club

SILKEBORG
20.00 **Workshop**
Musikværkstedet

ÅLBORG
21.30 **International Jazz Koncert**
Rendez-Vous

26. FREDAG

KØBENHAVN
20.00 **Johnny & The Moondogs**
Hånd i Hanke
21.00 **Rox**
Montmartre
21.00 **Bazaar**
Loppen
21.00 **Sputnik All Stars,** jazzfunk
Spillestedet, Prinsessegade
22.00 **Børge Biceps m. Band**
Rådhuskroen

ÅRHUS
21.00 **B.B. Smithsm'**
Huset
21.00 **C.V. Jørgensen**
Motown
22.30 **City Kids**
Vestergade 58
23.00 **Fessors Big City Band**
Svend Tveskæg

FARUM
22.00 **Winters Reign**
Brugshuset, Farum

HELSINGØR
21.30 **Holly Party Band**
Holger Danske

HJØRRING
20.00 **Rita i Rom og Peter Thorup Trio**
Sysseltinget

LANGÅ
20.30 **Musikbørn**
Egelundgård

ODENSE
22.30 **Night Queen**
Casablanca

SVENDBORG
23.00 **Tommy Bas Band**
Kloster Moster

27. LØRDAG

KØBENHAVN
20.00 **Metallica**
Saga
20.00 **Chægs Bluesband**
Hånd i Hanke
21.00 **Second Hand Bluesband**
Montmartre
21.00 **Be Bop De Beat**
Loppen
22.00 **Boogie Chillen**
Rådhuskroen

ÅRHUS
20.00 **Delicado**
I.S.C. **Niels Juels Gade**
21.00 **SULT fest**
Huset
21.00 **Sub,** reggae
Æsken
21.30 **C.V. Jørgensen**
Motown
22.30 **Streetbeat**
Vestergade 58
23.00 **Small Town Blues Band**
Svend Tveskæg

HERNING
21.30 **Straight**
Nicodemus

HELSINGØR
21.30 **Kid Barkers Ragtime Band**
Holger Danske

KOLDING
12.00 **Dixieland Corner** (BRD)
Kridthuset

LINDESKOV
21.00 **Disneyland After Dark**
Hotel Lindeskov

ODENSE
22.00 **Lars Muhl & The Human Beings**
Hansens Værtshus
22.30 **Night Queen**
Casablanca

ROSKILDE
20.00 **Billy Cross Band**
Paramount

SILKEBORG
22.00 **Hits**
Musikværkstedet

SVENDBORG
22.00 **Jazz arr.**
Kloster Moster

28. SØNDAG

KØBENHAVN
15.00 **Rendestenens Liljer**
Folkets Hus, Stengade 50
15.00 **Juez,**
Sofies Kælder
15.00 **Leroy Collins og Second Half**
Sommersko
16.00 **Irsk/skotsk Jam**
Rådhuskroen
21.00 **Billy Cross Band**
Montmartre
21.00 **The Feelings**
Cafe Rosa
22.00 **Bazaar**
Rådhuskroen

ÅLBORG
15.00 **Kai Steensgaard,** marimba
Pianobaren, Rendez-Vous

29. MANDAG

KØBENHAVN
20.30 **Gert Frisch og Frederik Lundin**
Krasnapolsky
21.00 Se Dagspressen
Montmartre
21.00 **Jam v. Roy Richard**
Musikcafeen

ÅRHUS
21.00 **Trionet**
Abbedissen
21.00 **Axidenz**
Cafe Himmelblå

30. TIRSDAG

KØBENHAVN
21.00 **Bee Bop Beat**
Musikcafeen
21.00 Se dagspressen
Montmartre

ÅRHUS
21.00 **Delicado**
Cafe Jorden

1. ONSDAG

GAFFA på gaden igen!

NÆRRADIOER

GAFFA udvider kalenderservicen! Fra og med dette nummer har vi indført en fast spalte for – foreløbig de københavnske – nærradioens faste rock programflader. Det er her du kan læse hvor og hvornår du kan finde netop den musik, der interesserer dig.

MANDAG:
18.30 **Rockhjørnet** – VLR (FM 103)
21.00 **Exotica.** Nyhedsmagasin om rock, pop, soul, funk m.m. – Ballerup Nærradio (FM 100,1)

TIRSDAG:
20.00 **Country Hoe-down** – VLR (FM 103)
20.00 **Rock-radio** – HSR (FM 102,8)

ONSDAG:
18.30 **Gamle men go'e.** Pop Før – VLR (FM 103)
18.40 **Focus På.** Præsentation af en gruppe eller solist – HSR (FM 102,8)
20.00 **Demofloppet.** Hitliste med demo-bånd, som sendes til Christiania Radio (FM 100,3)

TORSDAG:
19.00 **Rock Redaktionen.** Rock i enhver afskygning – Christiania Radio (FM 100,3)
21.00 **50'er og 60'er-rock.** Kendte og ukendte plader den første torsdag i hver måned – Ballerup Nærradio (FM 100,1)
22.00 **Torsdagsbiksen.** Rock-funk-reggae – HSR (FM 102,8)

FREDAG:
18.30 **Top 30 LP'er** – VLR (FM 103)

LØRDAG:
11.00 **God Week-End.** Nyt disko – HSR (FM 102,8)
14.00 **Dansktoppen** – VLR (FM 103)
21.30 **UUUPPS** – Alt om DR Rock i København + Nye plader – FM 101,7
14.00 **BNR's Top 20.** Hitliste for Ballerup og omegn. – Ballerup Nærradio (FM 100,1)
18.00 **Top 30 singler** – VLR
20.00 **Lørdagsbiksen.** Musik til festen – HSR
23.00 **Live fra Jazzhus Loppen.** Se GAFFA's kalender – Christiania Radio (FM 100,3)
23.30 **Soggerox.** Ret rimelig rockradio! – Sokkelund Radio (FM 101,7)

SØNDAG:
16.00 **Soul/Motown** – VLR (FM 103)
20.00 **Radio Sunset:** 20: City Sound, 21: Lytterdiskotek, 22: Diskofunk, poprock – HSR (FM 102,8)

One/Two rør på sig, nej de gør ikke, jo se i kalenderen.

ÅRHUS:

HARRY DE WIT er hollandsk komponist og opfinder med 20 års erfaring i eksperimenterende popmusik og besøger i september for første gang Danmark for at gi' to koncerter. Det sker på Huset i Århus d. 7.9. i forbindelse med Festugen og samme eftermiddag på kunstmuseet Lousiana.

Bortset fra en guitar betjener Harry de Wit sig hovedsagelig af selvdesignede elektroniske instrumenter, ikke ordinære synthesizere og trommemaskiner, men underlige fremtidsinstrumenter konstrueret i fællesskab med en anden skør opfinder Willem Hienekam. Et eksempel herpå er »The Kostrument«; et par grå plastik overalls indvendig beklædt med små kontakt mikrofoner, ved bevægelser i dragten aktiveres mikrofonerne hvis signaler så sendes gennem forskellige formere og omformere for derefter at være omdannet til lyd. En anden opfindelse er »The Beo's«, små uafhængige trekantede kasser med indbygget batteri, højtaler og »øjne«. Beo'ens øjne reagere på lys og ved forandring i lyset skaber den forskellige lyde og toner. Disse futueristiske musikinstrumenter er blot dele af et show, som sikkert også byder på lidt moderne dans alt sammen fremført af de Wit's enmands band. Så hvis man interesserer sig for eksperimenterende elektronmusik og »isenkram formance« bør man benytte denne sjældne lejlighed og få sig årets »bip«.

»RAB«

FRONTLINE indleder Århus Festuge i Stakladen den 5/9. Gruppen debuterede i november 1985 med en meget anmelder-rost LP. Repertoiret består af fortrinsvis egne kompositioner med Jørgen Emborgs stilsikre hånd i første række. Men bandet ta'r osse indimellem en afstikker til »Oldies but Goodies«, hvor numre som »The Fool on the Hill« og »Norwegian Wood« er på repertoiret i nye arrangementer. Cæcille Nordby sørger for en personlig fortolkning af de gamle numre.

Individualitet og en stærk musikalsk profil er i det hele taget gruppens særkende. Dette var bl.a. grunden til, at Frontline sidste år modtog den fornemme jazz-anerkendelse, Benn Webster-prisen.

Arrangementet med Frontline i Stakladen er i øvrigt et led i en turnè, der har bragt gruppen til både Malmø, Göteborg og til Færøerne.

Igen i år byder Århus Festuge på en videofestival – Århus Filmværksted står bag og forevisningen ligger hver dag fra kl. 14-18 & 19-22, på Byens Åbne Scene i Rosensgade 11. Der vil bl.a. være en video-bar, hvor det står enhver frit for at vælge imellem diverse videos, her iblandt et bredt udvalg af musikvideos – undenlandske såvel som danske og med kendte såvel som ukendte musikere. Se endvidere i specialprogram angående tema-arrangementerne hver aften. Programmet kan fås ved henvendelse på Århus Filmværksted, Carl Blocks Gade 28, 8000 Århus C, tlf. 19 65 55.

EFTERLYSNING:

Dusør på kr. 3.000,00 udloves for oplysninger, der kan føre til fremskaffelse af følgende bortkomne effekter:

2 stk. Turbosound højttalere type TMS 2 serial 3 og 4.

1 stk. Dynacord Mixerpult type MC 16/4/2 serial 110587 10021.

1 stk. Dynacord forstærker type 2002 serial 1100455 11950.

Henvendelse til:
Musikhuset Aarhus, teknisk afd.
Thomas Jensens Alle
8000 Århus C
Tlf. 06 12 12 33

LIV i byen

Enhver ved hvordan to hof ser ud, så her er et billed af Stig Møller.

Han stod udenfor indgangen. Oven i købet i levende live med høj remføring på guitaren og et lalleglad udtryk i det lidt ældede ansigt. En lille flok halvt udlevede pandebåndsindianere – tiltrukket som af en vandpipe – søgte at løsne de spændte 80'er kroppe og genfinde 60'ernes ledløse, universelle spontandans. Men ak, det var alt for mange højskoleophold siden. Ikke at Stig Møller, den uforgængelige, ikke trallede som han plejede og så oven i købet herude »i den grønne skov«, Skanderborg, Danmarks Smukkeste Festival. Men »The Times They're a-Changin'« sådan er det bare. Dylan er forlængst gået i kirke og har – tynget af tidens åg – bekendt sine synder til »Big Daddy, Sonny and the Spooky«, eller hvad Faderen, Sønnen og Helligånden nu hedder på nyamerikansk. Næh, »der er ikke meget fodbold på plænerne mere« endsige nogen »plads til begejstring«, for nu at citere gammelt og nyt fra det ældste rockband, nyaktuelle Gnags. Og skulle pandebåndene endelig vende tilbage, vil påskrifterne »love« og »peace« være erstattet af Carlsberg og Adidas. Nu om dage går solister nemlig ikke ind i folks hjerter med store træsko på. Næh, de gnider sig op ad slimhinden med skridsikre basketballstøvler på, skræver så langt et par Levi's ka' holde og emballerer og indkapsler den sidste krusning på den ellers engang så urolige, kompromisløse overflade. Ikke at de ikke må eller burde, hvem i alverden skulle stoppe dem? – udover en truende lavkonjunktur selvfølgelig. Men hvorfor ikke tone rent festivalbanner og gøre det med vid, bid og vision. Den eneste med vision på dette års Skanderborg Festival, Elisabeth, gjorde det.

Hun lod os vide at Worlds Best Kondomer lader sig måle med enhver gummisål i skridsikkerhed, uddelte reklameprøver og tog os med til »Lystens Ø« i en rockopvisning, der burde gøre andre sponsorer »Grønne som en Tuborg« af misundelse.

Men inden dette udvikler sig til den rene Genlyd Galla, skal andre af denne hyggelige festivals attraktioner nævnes. Bo Diddley – var der nogen, der sagde »Lystens Ø«, kondomer, eller blot antydede skyggen af potens. Diddley har ingen sponsor. Det ka' vi godt forstå. Ingen marketingchef med bare 1 stk. Freddy Fræk plade hjemme i reolen ville nogensinde satse en 5 øre på 1½ time med 12-takters dræbende kedsommelig blues i E. Status Quo – det har de altid heddet og man begynder at forstå hvorfor – var tilsyneladende sponseret af en højttalerfabrikant ved navn Marshall. Det ka' ikke være fordi firmaet påtænker en forøgelse af eksporten. Kontrakten er formodentlig fra engang i starten af 70'erne. Og endelig ka' nævnes Sanne Salomonsen Band, som lig med Diddley er uden sponsor. Endnu har vort vitale og driftige erhvervsliv ikke formået at udtænke den gensplejsning, der kan erstatte »Kød og Blod«.

Ja, ja Stig! Bliv du bare stående derude ved indgangen. Næste år er du måske hovednavn med en kontrakt på kosmisk svaj i bukserne! Vi har nævnt det før og gør det igen »The Times They're a-Changin'«

Mads

DOD

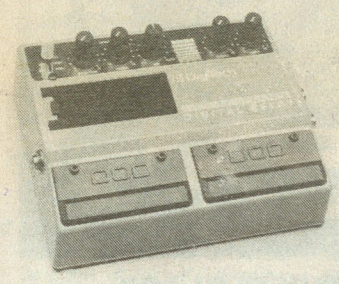

BROCHURER · PRISLISTER
GRATIS MUSIKAVIS
DEMONSTRATIONER
NÆRMESTE FORHANDLER
RING 01-142900

MUSIKHUSET AAGE JENSEN – musik i Centrum.
Åbenrå 3 1124 Kbh. K. 01-14 29 00

Solid Onkyo kvalitet til små penge.

kun kr. 1.438,-

2 års garanti

DOLBY B·C NR og Accubias

TA-2017 er en kasettebåndoptager, som hvad angår udstyr og features hører til i en højere klasse:

- Dolby B & C
- Accubias
- 7-segments LEAD-peak metre
- Soft-touch betjening
- 3-trins båndtypevælger
- Tilslutning for hovedtelefon og mic.
- Ægte Onkyo forstærkerkredsløb

audioscan
Nørregade 55. 8000 Århus C., Tlf.: (06) 19 20 99

FALKONER TEATRET
TIRSDAG D. 2. DEC. KL. 20.00
PHM præsenterer:
ANDREAS VOLLENWEIDER & FRIENDS
"DOWN TO THE MOON" TOUR 1986

Andreas Vollenweider: Moon Harps
Walter Keiser: Moon Drums
Pedro Haldemann: Moon Bells
Christoph Stiefel: Moon Keys
Jon Otis: Moon Beats
Matthias Ziegler: Moon Winds

NY MAXI SINGLE UDE NU!
NY LP UDE ULTIMO JUNI!
CBS

BILLETFORSALG:
Montmartre Billetbureau, Nørregade 41, (01) 13 69 66
Knabro Billetbureau, Knabrostræde 24, (01) 12 41 00
Hverdage 11-17

VEJLBY RISSKOV HALLEN, ÅRHUS
MANDAG D. 1. DEC. KL. 20.00
BILLETSALG:
Århus Billetbureau, Guldsmedegade 17, (06) 13 05 44

Demo:

Der har samlet sig et pænt antal demoer i løbet af de sidste par måneder. Det skyldes både GAFFA's sommerpause, men også at flere bånd efterhånden har ligget over et stykke tid. Det bedes de berørte undskylde.

I den sidste tid har vi eksperimenteret lidt med demo-spaltens form, nu ligger den fast: alle indsendte bånd bliver anmeldt, men den almægtige demobånds-redaktør vælger ét ud til nærmere og mere fyldig omtale, gerne også i forbindelse med en livesituation. Så derfor: send jeres bånd ind, gerne med en pressemeddelelse og eventuelle live-datoer.

I denne omgang kan vi tilbyde en stor portion blandede bolsjer:

Don Pedro Band.

Don Pedro Band var på programmet en torsdag på Motown, et velspillende datterselskab til Mezzoforte. Her som hisset er det instrumentalmusik, det drejer sig om, for Don Pedro's vedkommende med enkelte undtagelser. Det instrumentale er for mig at se også bandets svage side. Ikke at der ikke bliver spillet godt, der bliver spillet for meget. For mange temaer og sidetemaer, for mange breaks, for meget Gardenparty. Jeg savner glæde ved det simple groove, uden et tonerigt tema eller en vidtløftig solo lagt ovenpå.
Booking: 167180

Seduction.

ÅRHUS:

Silent Circus. Ungt band i en moderne synfrock-genre, der virker interessant og lovende. På trods af den dårlige lydkvalitet på båndet er det tydeligt, at de kan spille og desuden har en god vokal i forgrunden. Lav et godt – lidt mere kortfattet – demo, noget ordentligt pressemateriale og se at komme ud af øveren!
Booking: 945105

Seduction . Et af byens nyere wavebands, der efter sigende nyder en vis popularitet i undergrunden. Det skyldes hovedsageligt bandets fornemme sangerinde, der fremfører dybt eksistentielle tekster til et skrabet bas/tromme-akkompagnement. For nu at være positiv: Musikken er nok mere i familie med fransk chansontradition end med rock.
Booking: ?

In Disguise. En tynd kop te. Tekstligt venstrehåndsarbejde og ingen musikalske ideer i denne omgang, andenhånds TV-2. Og så er der oven i købet ni numre på båndet, to-tre ville have været mere end nok.
Booking: 199140

Atlantis. Synf-rock fra Hjørring i Saga og Marillon-stilen. Musikken er ok, men man har en fornemmelse af at den hører hjemme i et andet tiår end vores. Denne symfoniske alvorsrock har for mig mere med 70'erne end med 80'erne at gøre.
Booking: 08 929063

Unicorn God guitarrock fra 05-området. Unicorn mangler ikke energien, men glider efter min smag af og til over i det lidt for eksperimenterende. Mere enkelhed ville gavne, men det er jo i sidste ende en smagssag. Mit råd: færre ambitioner, mere råstyrke.
Booking: 05-629005

Chicks. Musikken er en fritidssyssel; man mødes i øvelokalet en gang om ugen, hygger sig, snakker og spiller. Hvis et band har dén indstilling til musikken, er Chicks' niveau vel så langt, man kan komme. Til gengæld opfylder det på ingen måde mine forventninger til rockmusik. Chicks er nærmere et sammenspilshold end et rockorkester.
Booking: 182543

Syv Sind. På samme plan befinder Syv Sind sig, dog i en noget anden genre. Mens Chicks dyrker deres særegne udgave af rockfunk, udfolder Syv Sind sig i etnisk musik, highlife og reggae. Der kæmpes bravt med de svære rytmer og sangerinden fremfører noget usikkert gode gamle flippertekster om at lege og røre ved hinanden.
Booking: ?

Xingu. I den noget mere professionelle ende befinder Xingu sig. De laver akustisk musik baseret på de spansk-latinamerikanske traditioner, men også en bulgarsk folkemelodi er at finde på demo'et. Høj kvalitet i en vanskelig genre.
Booking: Co-op

Hattemagerne. Og nu til noget helt andet: skiffle. Eller som Hattemagerne selv udtrykker det: »Blandet kalasmusik for en broget skare«, der bliver spillet til vaskebrættet gløder. Ingen kommentarer.
Booking: 816529

Jørn Buch Larsen. Jeg ved ikke om dette er et egentligt demo: er det lavet for at komme ud og spille eller er det resultatet af et stykke hobbyarbejde? Hvorom alting er, J.B.L. spiller spansk guitar og præsenterer seks solo-stykker, elegante og velklingende.

Købebånd:
Der eksisterer et lille kassetteproduktions-marked i byen. Købebånd udbydes til salg, enten gennem byens velassorterede pladebutikker eller direkte fra producenten. Den avantgardistiske undergrund benytter sig en del af dette halvofficielle system, men også andre går kassette-vejen for at få deres ting ud. Her er et par af dem:

Louie Lunding har produceret sit opus 2 i Noisehand-serien. Picnic Five er hans normale tilholdssted, på dette bånd er tonen dog noget mere fredelig. *»Man må frigøre sig fra postulatet om at denne eller hin musik er ens jeg, ens identifikationspunkt. Alle lydstrukturer præger én....«* Således begrunder L.L. musikkens mere meditative drejning. Men alene det faktum at han mener en retfærdiggørelse er nødvendig, tyder jo på en vis forbenethed i miljøet. Det kunne give én noget at tænke over... For musikkens vedkommende må den nok siges at have mest værdi for L.L. selv.

Palle Weimar
Palle Weimars bånd er en del af et kunstprojekt, 12 digte, 12 akvareller, og 12 stykker underlægningsmusik, benævnt efter årets 12 måneder. Jeg skal ikke kunne udtale mig om dette stort anlagte projekt, jeg kender det ikke i sin helhed.
Salg: 193670

The First Conversation
Det Postterminalistiske Optageinstitut har udgivet disse 2 gange 30 minutters gode indfald ud i lydkunst a la Laurie Anderson. Et flot produkt fra tre habile musikere med ideer, fantasi og humor. Så meget kan der udrettes på en 4-spors båndoptager.

Arne Vollertsen

Århus Festuge

præsenterer:

SOUL TO SOUL FESTIVAL

Rock – trommer – sang – dans og teater fra Afrika.
Fredag d. 5., lørdag d. 6. og søndag d. 7. sept.
Marselisborghallen/Teatercafeen

Festugen indledes med en festival med 6 afrikanske ensembler – i alt 70 kunstnere – fra den sorte afrikanske kultur.

WULOMEI DANCERS AND DRUMMERS (Ghana)
En legende i Vestafrika hvor Wulomei betragtes som »åndelige ledere«. Et 20 personers ensemble med stærke ritual trommer, sang og dans.

KOTEBA D'ABIDJAN (Elfenbenskysten)
Denne 25 pers. musikteatergruppe kombinerer den traditionelle scenekunst med moderne rytmer og toner. Et forbløffende teater, der bryder med folklore.

YOUSSOU NDOUR OG SUPER ETOILE D'AKAR
Afrikansk rock med elementer af afro-caribisk og soul musik. Gruppen er udvidet til 20 personer ved besøget i Århus.

ISNEL DA SILVEIRA (Senegal)
Solodanseren Isnel da Silveira sammen med percussionist Cocosel forener trancedans med moderne frie bevægelsesmønstre.

WOZA ALBERT (Sydafrika)
Stykket Woza Albert er nu forbudt i Sydafrika. Produceret i samarbejde med Café Teatret, København. En comedy-cabaret der beretter om de sorte afrikaneres livsvilkår.

KENYAMA THEATRE PRODUCTION (Kenya)
Korte musikalske sketches om den moderne afrikanske storby kontra traditioner fra landsbyerne.

Hver dag i festivalen præsenteres 4-5 af disse grupper. Programmet varer ca. 6 timer, og der spilles på to scener. Udover forestillinger er der afrikansk mad, boder og diskotek. Billetter á kr. 125,- Husk rytmisk rabat.
Billetsalg: Musikhusets billetsalg, tlf. 06 13 43 44 (11.00-21.00).
Arr.: Århus Festuge i samarbejde med K.I.T. og Soul to Soul, med tilskud fra Kulturministeriet og Flygtningehjælpen.

MUSIK PÅ TVÆRS

3 internationale komponister

THE PHILIP GLASS ENSEMBLE, U.S.A.
Musikhuset Aarhus fredag den 12. sept. kl. 20.00

Philip Glass er en af tidens mest markante komponister kendt fra bl.a. operaen »Einstein on the Beach«, filmen »Koyaanisquatsi« og en række spændende plader. Glass og hans 5 mands ensemble spiller et program af gamle og nye værker.

JEAN JACQUES LEMÈTRE (Frankrig)

Musikhuset Aarhus, lørdag den 6. sept. kl. 15.00

Huskomponisten fra den verdensberømte teatertrup THEATRE DU SOLEIL opfører en sjælden solokoncert med sine talrige percussion-, strenge- og blæserinstrumenter. En musikalsk rejse med inspiration fra Østens traditionelle og nutidige musik.

HARRY DE WIT (Holland)
Huset, søndag den 7. sept. kl. 21.00

En rytmisk, voldsom, intens og hypnotisk performance med Harry de Wit og hans elektroniske instrumenter.

Billetsalg: Musikhusets billetsalg, tlf. 06 13 43 44.
Åbent hver dag fra kl. 11.00-21.00.

Jad Wio.

Saltlageret

Den 26. juni blev Saltlagerets skæbne besejlet. I hvert fald besluttede et flertal i bogerrepræsentationen, efter at sagen næsten var glemt i den store offentlighed, at »flytte« Saltlageret til det såkaldte Maskin/Pumpehus på den meget omtalte Vandværksgrund ved Axeltorv. Det vil sige i et lokale, der er mindre end det nuværende Saltlager, og som derfor er uegnet til teaterbrug og større rockkoncerter. Salen er for lille! Det giver sig selv, at denne løsning ikke har kunnet tilfredsstille nogen af Salglagerets brugere – slet ikke teaterfolket. Ikke mindst fordi ingen endnu har opnået nogen garanti for at det nye spillested kan få lov til at blive liggende på denne, en af Københavns dyreste byggegrunde. Ligesom der stadig hersker en del tvivl med hensyn til styringsforholdene omkring Vandværket. Skal Huset overtage driften, eller kan stedet fortsætte med den gruppe, der tidligere, selvstændigt, har stået for Saltlagerets daglige drift. I det håb, at det stadig er muligt – om ikke andet – at skabe fornyet blæst omkring nedrivningen, har arrangørerne af den medieomblæste SALT-85-koncert besluttet at gentage sidste års succes. Den 12. og 13. september løber SALT 86 af stabelen som en moralsk støtteerklæring til det nuværende Saltlager. Og som en støtte til ny-rockmusikken, som ellers savner en festival i København. Årets Festival er mere international end sidste år: Hovednavnene bliver **Christian Death** (USA) og **Jad Wio** (Frankrig). I øvrigt medvirker **Det Glade Vanvidd** (Norge), **Marplotz** (V-Tyskland), **Poppi UK** (NL) og de danske grupper **Buoyant Blue, Die Kapelle, Freshly, Leben Und Leben Lassen, NRG, Simcess** og **Second Day**. Måske den sidste rockkoncert i Salten inden nedrivningen, sandsynligvis, starter omkring d. 1.1.87?

Jan E.

Musik på broerne

Nørrebros Amatørmusiker Sammenslutning (NAMS) præsenterer d. 6. og 7. september sit hidtil største arrangement: En rockfestival med 20 lokale bands på hhv. en udendørs scene på Blågårds Plads og en indendørs scene i Medborgerhuset Blågården. Blandt de medvirkende kan nævnes bands som **Royal Incesters, Skumbamserne, Introspection, X Bar Yt, Chægs Bluesband** og **Brians Hævnere**.

– Og så har Amager langt om længe fået et nyt spillested efter at Klub 47 længe har ligget stille: Cafe Albert er navnet og adressen de tidligere billardlokaler i Ølandsgade, hvor der på en god aften kan være 300 siddende gæster. På plakaten kan man f.eks. finde **Pia Raug, Total Petroleum, Papa Bue, The Feelings** og **Rubber Band.** (Se iøvrigt GAFFA-kalenderen)

Jan E.

KØBENHAVN:

AV i byen

Allerede da lyset i salen gik ud og musikerne gik ind kunne jeg klart fornemme det: Den ramme og ærligt talt lidt kvalme overkrydrede lugt af *Pierre Jardin*. Selvfølgelig. Sådan er det hver gang nede foran scenen, hvor de 15-17 årige piger står linet forventningsfuldt op foran idolerne. Pierre Jardin – sikkert indkøbt på tilbud i Daells Varehus – er, hvad deres usle lommepenge rækker til. Til gengæld bruges den så med rund og mild hånd. Jeg trak mig lidt baglæns og bakkede naturligvis lige op i en *Musk Oil*. Den gode, gamle djærve og karske, saftige duft af verdens mindst parfumerede Eau de Toilette. Jeg havde altså stillet mig foran endnu en studerende, lærer, bibliotekar eller måske ligefrem socialrådgiver. En af dem, der går til rockkoncert for at være ung med de unge og holde sig »orienteret«. En af dem, der uvægerlig vil prøve at starte en kædedans, når sangerens weltschmerz er allermest fortærende. Jeg trak ind mod midten, gik nogle få skridt og stod ansigt til ansigt med et kapitel af fortiden, der ellers har været dækket af glemslens tåger. Ingen tvivl: den hampert krydrede, tunge duft af Saturday Night Fever, disko... og *Charlie*. Før minderne om den første guldtuborg og »In The Navy« med Village People fik overtaget var duften og dens tilholdssted revet væk af den dansende hob. Good Time Charlie! Randi, hed hun vist, hende som hver af os fra serie-5-holdet som regel fik en enkelt dans med. Nuvel, intet kan som italienske skægstubbe, *Tabac*-mandeparfume og et hånligt blik på din ucheckede T-shirt få dig ud af nostalgiens trygge favn.

Jeg fortrak baglæns, og registrerede de gennemtrængende duftende advarselssignaler om at være på vej ind i groopie-zonen – og dermed på rette vej mod baren. Er det svært at trænge ind til baren gennem det røgtæppe musikere, anmeldere og andre fra »miljøet« lægger omkring sig – ja, så kan man altid navigere i forhold til groopie-zonens altdominerende dufte. *Opium*, subsidiært *Private Collection* eller *White Linen*, eller når de store er i byen: *Chanel No. 5*. Heldigvis var det hende med den diskrete, lidt mystiske, lokkende duft af *Fleurance*, der stod i baren. Altid smiler hun mildt på en måde, der kan betyde alt fra, »Hvad griner du af?«, til, »Ja, tag du bare en til til skrumpeleveren.« En fascinerende kvinde. Vejen fra baren til mixerpulten kan være lang og trælsom, og derfor er det dejligt, når man, som denne aften, støder på en overraskelse: Den lidt hengemte duft af Illum og sydhavsø: *Fidji*. Måske en af musikernes mor, der var ude for at se, hvad sønnen bruger alle hendes penge til. Mixerpultens opland er meget svært at beskrive i generelle vendinger. Det er her alle de eksotiske, krydrede dufte i løbet af aftenen fyldes og blander sig med lugten af armsved, hvidløg, tobak ølbøvser og i de sjældne tilfælde halvgæret sauerkraut. Derfor er det naturligvis et udtryk for stil, når man som denne aften støder på kombinationen af den raffinerede *Kouros* og *de Lancome* – let, sporty og lidt syrlig: Pladeselskabsmanden og hans nuværende dame. Han, der før sit første hit, mest var til *Brut* og som gik ud med en indiskret Opium med flade »A«'er. Nu står han her og taler venligt og smilende med en charmerende og helt sikkert indflydelsesrig *Yves Saint Laurant*. Musikken? Den har jeg glemt....

Dunhill

P.S.: GAFFA understreger, at enhver lighed med afdøde eller nulevende personer er tilfældig. Der er tale om ren og skær fiktion betalt af Parfumebranchernes fællesråd.

De længe leve....

København er jubilæernes by i september. D. 16.9. er det 10 år siden, at Jazz-Kaj (Sørensen) åbnede **Jazzhus Montmartre**, der i dag har position som *Klubben* i det københavnske jazz- og funkmiljø. Jubilæet fejres med en række arrangementer i ugen fra d. 15.-22.9. Se dagspressen for videre detaljer.

D. 26.9. er det 15 år siden en gruppe slum- og kasernestormere besatte Bådsmandsstræde Kaserne på Christianshavn og døbte den Christiania. Fristaden, hvis fremtid er ligeså usikker som for 15 år siden, fejrer blandt andet sit jubilæum i **Loppen** med en koncert med Bazaar, der i samme moment kan fejre 10 års jubilæum som gruppe.

D. 14.9. er det ligeledes 15 år siden, at beboerne i Griffenfeldtsgadekvarteret på Nørrebro åbnede beboerhuset **Stengade 50**. Fødselsdagen fejres blandt andet med hjælp af Fiolteatret, Savage Rose og Havnearbejdernes Sangkor.

Jan E.

MUSCOM STUDIO
EMU 11+, CD ROM og FOSTEX B 16
udlejes
LP-PLADER, LYD TIL AV PRODUKTION, DEMO-BÅND,
LIVE BÅND, P A LYD, DIGITAL MASTERING
TLF: 06 10 19 68 06 16 20 30

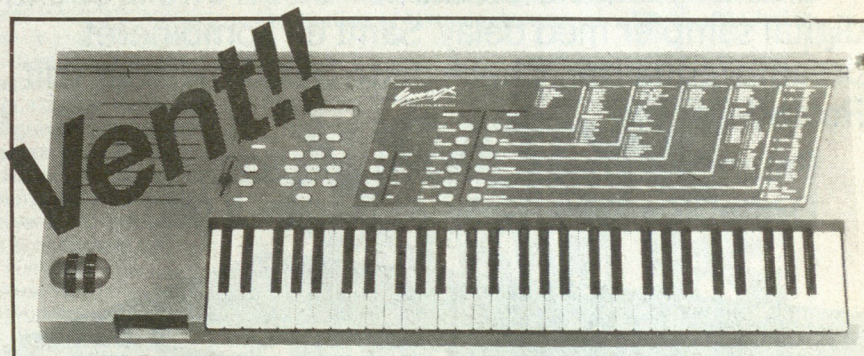

EMULATOR EMAX tm
SENSATIONELLE DIGITAL SAMPLING KEYBOARD
ER PÅ VEJ!!
Kr. 29.990,-
Som modul kr. 26.990,-.
Autolooping, 8 outputs, max. samplingstid 54 sek. (8 KHZ), 100.000 toners sequenser, autocorrect, stereo panorering, doubling af lyde uden at det berører polyfonien 60 splits, 122 samplinger på keyboardet på en gang etc. etc. – levering: oktober/november.
Generalagent for Emax i Danmark.

MUSIK FAKTA
Hovedvejen 127, 2600 Glostrup, Tlf. 02-45 30 22
HT-linierne 123, 162, 143, 141, 162 H, 148 kører lige til døren

KØBENHAVN:

Poeterne i undergrunden

Efter åbningen midt i juni er der nu for alvor kommet liv i U-Matic i Vestergade. Københavns formentlig dybest beliggende og mest spartansk indrettede spillested, der efter eget udsagn repræsenterer den »ny nattekultur« med vidt forskellige udtryksformer som video, kort- og spillefilm, dias performance, disko, jazz – og rock hver onsdag. D. 10.9. står **The Poets** (tidl. Poets Of The Signature) på scenen med en musikstil de selv kalder Scandi Beat, og som viser, at hverken George Gershwin, Cabaret Voltaire, Led Zeppelin, The Byrds eller den modernistiske digtning har levet forgæves. Danmarks Radio har netop afsluttet optagelserne af en video med gruppen der bl.a. består af Troels Bech, Lars K. Andersen, Birgitte Bang (Russia Heat og Naive) og Susanne Unruh, som fornyligt har forladt Clinic Q – umiddelbart før deres 2. LP langt om længe udsendes i løbet af efteråret!

Jan E.

Purple Haze.

Boss News

Digital Sampler/Delay Preamp/Equalizer

Sidste nyt i Micro-Studio serien. En utrolig effektiv digital sampler med delay. Samt en kombineret preamp/equalizer. Check disse BOSS nyheder i dit Roland-Center!

Preamp/Equalizer RPQ-10 **kr. 1.600,-**
Digital/Sampler/Delay RSD-10 **kr. 2.980,-**

BOSS

Demo *ved Martin Kongstad*

Dette er demo-rubrikken. Her skriver jeg om bands på vej frem. Bands der endnu ikke har lavet LP-plade. Hver måned gøres et band til månedens demo-band. Dette band ser jeg live og prøver derefter at give jer en beskrivelse. Ydermere præsenterers andre bands i kortere vendinger. Hvis du skal holde en fest kan du jo finde dit band her – hva' siger du så. Spiller du selv, så send dit demobånd til GAFFA, Vesterbrogade 107 E, 2. sal, 1620 København V.

Månedens demo-band: *Purple Haze*

Musikcafeen i København, havde på den tirsdag, Purple Haze skulle spille, en mand på arbejde, hvis eneste job var at forhindre publikum i at indtage hash under aftenens koncert. Siden Purple Haze gjorde sig bemærket ved en Fajabefa-koncert under Gilleleje Festival 1984, har de haft mange arrangementer og er blevet set af et publikum, der udover at holde af musikken, også for en stor dels vedkommende holder af at ryge dette forbudte rusmiddel.

Et forunderligt syn møder mig, da jeg med vanlig skødesløs arrogance træder ind i Musikcafeen. Overalt er unge mennesker, hvoraf de fleste har en påfaldende lighed med en race, der hed hippier og så vidt jeg ved uddøde i 1973. Det er selvfølgelig også muligt, at netop disse unge er af så fattig herkomst, at de tvinges til at bære deres forældres aflagte tøj. De mest energiske har taget plads foran scenen, hvor de, med en indlevelse der sjældent ses i »cafeen«, lader sig rive med af musikken. Trioen Purple Haze står badet i psykedelisk boblelys. Hovedpersonen er guitaristen Jacob der, som han selv siger, har tilbragt mange timer i selskab med Jimi Hendrix-plader og en lille pibe.

Jacobs guitar leder an i nogle meget lange numre. »Ih, hvor er det dog syret«, var der een der sagde under en af de stille, næsten meditative passager, hvor bassisten Niels pludselig fandt en trompet frem og lagde lidt lyriske toner indover. Da musikken skifter til ren syre-rock og trommeslager Flemmer slår tungt til trommerne, kan jeg i mængden af dansende se to heavy-rockfans svinge hovederne og på den måde tilkendegive at også de glædes over musikken. Jeg lader mit hovede blive fyldt op med guldøl og trioens stemningsfulde musik. En stemning de har lånt af bl.a. Pink Floyd og Hendrix. Samtidig iagttager jeg de ledeløse freaks, der »danser Århus« (fri dans) og det går op for mig, jeg har det rart. Efter to extra-numre fastslår jeg, at selvom Purple Haze kan blive tunge i de lange næsten udelukkende instrumentale numre og guitaristen kan forfalde til for meget lir, er her et band, der med sin musik formår at videreføre en god stemning. Jeg forlader Musikcafeen lidt mindre arrogant end da jeg kom.

Purple Haze er kommet nemt til deres jobs – så nemt, at de aldrig har fået lavet et rigtigt demo-bånd. Derfor bliver et ordentligt bånd det første mål og det næste at komme i kontakt med et booking-bureau og et pladeselskab.

Skulle du være interesseret i at hyre bandet til en koncert, eller har du ligefrem et bookingbureau kan Purple Haze træffes på 01-37 80 42.

Friends
Stort anlagt rock-musik a la Yes og Camel, hvis demobånd er lige så vellydende som en plade. De må være dårlige til at booke sig selv, siden de aldrig spiller i København. Kan nu bookes på 02-80 20 77.

The Hansen Band
Holder liv i rhytm'n blues klassikere. Cecil-rock af habil kaliber. Hyr dem til din mors 40-års fødselsdag. Booking 02-38 79 47.

Replique
Dygtig pop-rock. Overvejende danske tekster. Sangerinde. Lynhurtige blæsere. Med bedre melodier var de et typisk dansk pladeband. Booking 01-13 45 67.

Sponsor
Deres demo-bånd blev et hit i min nordsjællandske sommerredisens. Rå og iørefaldende dansk rock sunget af rigtig god mandlig sanger. Book dem i en rasende fart 03-86 97 97.

SOMMER MED EMMY

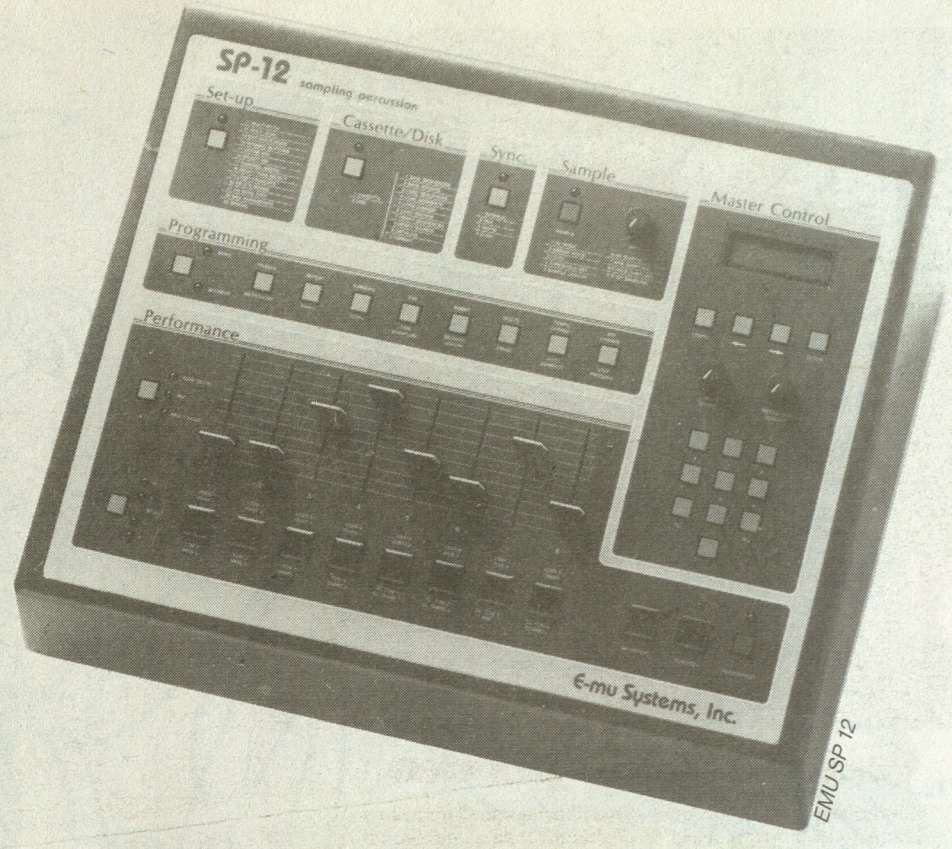

EMU SP 12

Af Bjørn Petersen.

Et causeri over dagligdags begreber som husholdningsmaskiner, Hi-hats og hundesampling.

Emu – eller som jeg mere poetisk vil foretrække at kalde den, Emmy – er en lidt buttet sag på 48×38×15 cm og ca. 8 kg. Emmy er en trommemaskine. Som andre maskiner såsom opvaskemaskinen, kaffemaskinen og brødmaskinen er Emmy skabt for at gøre livet lettere for det moderne menneske i dettes daglige jagt efter rigdom og succes. Emmy's anvendelighed i husholdningen på lige fod med de andre maskiner begrænser sig nu nok til at holde kaffen lunken via den kraftige varme, hun udstråler, når hun arbejder. Til gengæld er Emmy særdeles anvendelig for kreative musikere, der ønsker at sidde hjemme i deres obligatoriske hjemmestudie, i fred for trommeslagernes evindelige paradiltelpraksis, tomtom-tuning, seidingservice etc. Blandt Emmy's mange fortrin er nemlig, at hun er utroligt velopdragen og har et overordentligt pænt, omend begrænset sprogbrug.

EMMY underkaster sig totalt sin herres vilje – en ønskedrøm for enhver hersker, der savner en partner som lyder ens mindste vink. Bliver man træt af Emmy kan man bare slukke – hun husker altid hvor langt man kom sidst man var i gang med hende.

Man må gerne slå Emmy. Faktisk er det meningen man skal slå hende. Og i modsætning til Emmy's lillebror, Drumulator, som faktisk er en lille hård, lidt kedelig type, er Emmy varm og følsom. Mens drumulator reagerer nøjagtig ens uanset om man klapper ham blidt eller tæsker løs på ham, har Emmy et stort varieret følelsesregister at spille på. Via 8 superfølsomme trykknapper, som Emmy har monteret foran med direkte forbindelse til hendes hjerne, kan man få Emmy til at udstøde de mest nuancerede lyde fra det næppe hørlige til det øresønderrivende – altsammen selvfølgelig afhængigt af, hvordan man slår hende.

EMMY er hot. Fra sin hjemby i Californien har hun medbragt det sidste gamle i trommelyde: Electronic drums. Når hun gi'r den med sine 4 el-tom-toms og sine to el-lilletrommer, er der virkelig dømt hip-hop, rap, break og ghetto så det vil noget. Meget sjovere end hendes lidt kedelige og halvhjertede forsøg på at lyde som Steve Gadd el. Jeff Porcaro.

Iøvrigt er Emmy en glimrende imitator. Kan man finde den rette indgang bagi Emmy, hvor der står SAMPLE input, kan man nemlig ved (tålmodigt) at fodre hende med lyde, få hende til at huske op til 32 forskellige, som hun gengiver med udpræget sans for detaljer og nuancer blot ved et tryk på en af hendes knapper. Skulle dette ikke være nok, har Emmy ydermere ret intim kontakt til både en diskettestation og en kassettebåndoptager, som hjælper hende med at huske.

Men tro nu ikke at Emmy kun er lyde og rytmer. Nej Emmy er faktisk meget musikalsk. Ved hjælp af en helt genial evne, som går under betegnelsen MULTIPITCH, kan man faktisk få Emmy til at synge de kønneste skalaer. Dur, moll, kromatisk og klokkerent indenfor en stor none (oktav+sekund), hvilket jo giver hende helt nye og spændende dimensioner. Funk-bassen f.ex., som hendes forældre har lært hende hjemmefra, synger hun virkelig råt og dybtfølt. En anden evne Emmy besidder er evnen til at lave triller – altså gentage lyde eller toner i forskellige tempi alt imens hun tilføjer enten *Crescendo* eller *Glissando*. Sådanne lyde har jeg med bestemthed aldrig hørt andre maskiner udstøde før.

HI-HAT og bækkener har altid været et problem både for Drumulator og fætter Roland og Fætter Krog fra Japan. Drumulators Hi-hat-imitation f.ex. minder mest om den lyd, der fremkommer, hvis man binder to mellemstore grydelåg sammen og rammer dem med en rørtang. Dette har Emmy's forældre selv naturligvis villet råde bod på, men ak! i deres iver for at gøre Emmy fin og kultiveret har de udstyret Emmy med en Hi-hat-imitation, der mest af alt minder om to teskeer, der bliver slået sammen i en vatteret papkasse. Ingen af delene er jo af indlysende årsager helt tilfredsstillende, og jeg så det da også straks som min fornemste opgave, gennem et lille kirurgisk indgreb, at hjælpe Emmy af med denne skønhedsfejl. Da Emmy jo kan imitere, prøvede jeg at spille en ægte tyrkisk Hi-hat for hende. Men nej! Emmy's modvilje mod kobber o.l. var for stærk. Trods utallige forsøg måtte jeg stille mig tilfreds med at Emmy endnu engang hentede inspiration i køkkenet og kom op med noget, der lød som en mellemting mellem en stålbørste i bunden af en rund køkkenvask og en spiseske mod en bageplade. Men-aldrig gi' op! I min utrættelige iver for at udstyre Emmy med en præsentabel Hi-hat tog jeg to stykker sandpapir (Slip Naxos 1¼) og gned mod hinanden. – Minsandten om ikke tøsen accepterede dette bud. Med den lyd kom vi i hvert fald resten af tiden ud af det uden gnidninger af nogen art.

SELVOM EMMY er Hot og anderledes og har Click og Smpte og Midi og hvad det nu hedder altsammen, kan hun godt være lidt trættende en gang imellem. F.ex. *kan* jeg ikke tage den snerpede facon hun, med sit evindelige yes? Or No? tjekker, om jeg virkelig mener de ting, jeg beder hende om. Somme tider synes jeg også, hun er for perfektionistisk og fantasiforladt. Alt skal man forklare hende ned til mindste detalje – bevares – jeg har aldrig grebet hende i at begå en fejl og hun ender altid med at gøre nøjagtigt, hvad jeg be'r hende om – alligevel kunne hun da godt bare en gang imellem udvise lidt initiativ i stedet for hele tiden at være så nøgtern og reserveret. Somme tider kan det jo også være lidt trivielt, at man altid skal igennem de samme langsommelige processer hver gang man vil i lag med hende.

Når jeg har besluttet mig for ikke at beholde Emmy, skyldes det flere ting. For det første synes jeg trods alt hverdagen var lettere før jeg fik Emmy. For det andet havde jeg rodet mig ud i et større projekt som bl.a. indbefattede hundesampling. Min hund, som jo selv havde leveret det afgørende gø, troede imidlertid, at jeg sad og legede med en anden hund og blev derfor temmelig jaloux på Emmy, hvorfor jeg anser det for klogest at skille mig af med hende inden der for alvor bliver ballade.

P.S.: Gode råd vedrørende hundesampling. Hvad gør man, hvis man pludselig mangler et bjæf til at fuldende et epokegørende musikhistorieskrivende tromme-fill-in. 1). Man stiller mikrofonen op foran hunden, beder Emmy holde sig klar til at sample og sætter sig ned og venter på at hunden skal gø. Nej! 2). Man ringer til et postbud og beder ham komme og smide noget i postkassen. Nej! Det vil sikkert virke, men post til tiden blir det så næppe fremover. 3). Man venter til hunden sover, stiller mikrofonen op, beder Emmy holde sig klar, lister ud af bagdøren og går om foran og banker mystisk på døren. Ja! Stenstikker. Og hvis man er heldig får man så rigelig belønning for sin udholdenhed, når Emmy på sit nydelige engelsk siger til én: SAMPLE IS GOOD!

Nu med nye farver

NO1™ STRETCH STRAP
t.c. electronic Tlf.: 06 · 26 28 00

Niels Pedersen
Reparation af blæseinstrumenter Tlf. 06 - 22 58 16

AURATONE -DEN RIGTIGE MINI-MONITOR
Stil dem på hver side foran dig, ca 1 meter fra dit hoved, så giver de berømte Auratone medhørs-højttalere netop det lydbillede, som så at sige ethvert internationalt pladehit er mixet til. Nærmere på pladestudiets original-lyd kan du ikke komme!

DLT 858 kr./stk.
(Road-version 5RC med kuffert-beslag: 995 kr./stk.)
NY NEDSAT PRIS!
Disco- & lydteknik ApS
Helgesvej 9-11 2000 Frederiksberg Telefon: 01 34 12 84

Tuborg... gør noget ved musikken.